Beckovské noviny

Ročník XVIII. číslo 2 - júl 2013 0,27 eur

Oslavy 1150. výročia príchodu sv. Cyrila a Metoda na Veľkú Moravu

HRAD BECKOV, 5. júl 2013 o 11.hod
Slávnostná sv. omša

Na fotografiách vdp. Cyril Adam, správca Beckovskej farnosti, starosta obce Beckov Karol Pavlovič a Beckovský spevácky zbor

Z rokovaní obecného zastupiteľstva

Na zasadnutí obecného zastupiteľstva, ktoré sa konalo 12.4.2013 boli schválené nasledovné uznesenia:

Uz.č.238/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie kontrolu uznesení zo zasadnutia obecného zastupiteľstva, ktoré sa uskutočnilo 1.2.2013 bez pripomienok.

uz.č.239/2013 – Obecné zastupiteľstvo schválilo Zmluvu o spolupráci s agentúrou DOUBLE AGENCY s.r.o., Beckov č. 405 s pripomienkami uvedenými v zápisnici.

uz.č.240/2013 – Obecné zastupiteľstvo schválilo plány práce komisií pri obecnom zastupiteľstve pre rok 2013 bez pripomienok.

uz.č.241/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Správu o kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra obce Beckov za rok 2012 bez pripomienok.

uz.č.242/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Správu o realizácii projektov financovaných z EÚ, štátneho rozpočtu a prostriedkov obce bez pripomienok.

uz.č.243/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Správu o činnosti príspevkovej organizácie – Muzeálne nádvorie za rok 2012 bez pripomienok.

uz.č.244/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie správu o činnosti OHZ za rok 2012 bez pripomienok.

b) obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Plán činnosti OHZ na rok 2013 bez pripomienok.

c) obecné zastupiteľstvo uložilo OHZ zabezpečiť akcieschopnosť hasičskej techniky a vecných prostriedkov na vykonávanie zásahovej činnosti v súlade s § 6 vyhlášky MV SR č.611/2006 Z.z. o hasičských jednotkách a vykonať preventívne protipožiarne kontroly v obci Beckov.

Z: P. Strieženec, veliteľ OHZ Beckov.

uz. č. 245/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie informáciu o nezáujme o odkúpenia stánku ESEX.

b) Obecné zastupiteľstvo schválilo predaj stánku za najvyššiu ponúknutú cenu.

uz.č.246/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie žiadosť Daniela Hlávku, bytom Beckov č. 261 o odkúpenie vozidiel Praga V3S.

b) neschválilo odpredaj vozidiel Praga V3S p. Danielovi Hlávkovi, bytom Beckov č.261.

c) Obecné zastupiteľstvo schválilo predaj majetku obce 2 ks vozidiel Praga V3S za najvyššiu ponúknutú cenu.

uz.č.247/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Ponuku optickej infraštruktúry pre obec Beckov firmy ICS Systems s.r.o., Mýtna 558/10, Stará Turá ohľadne poskytovania elektronických komunikačných služieb prostredníctvom optických vlákien – TV programy, internet, telefón.

b) Obecné zastupiteľstvo súhlasilo so začatím rokovania s firmou ICS Systems Stará Turá ohľadne prípravy projektu optickej infraštruktúry a zároveň súhlasilo s tým, že obec poskytne súčinnosť – podá žiadosť na rekonštrukciu siete.

uz.č.248/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie dodatok k projektu Adaptácia hospodárskeho pavilónu ZŠ s MŠ J.M. Hurbana Beckov – dokončenie a sprevádzkovanie jedálne a výdajne jedál, vypracovaný Ing. D. Bednárikom.

b) schválilo vypísanie súťaže na realizáciu sprevádzkovania jedálne a výdajne jedál v ZŠ s MŠ J.M. Hurbana Beckov.

uz.č.249/2013 – Obecné zastupiteľstvo uložilo predložiť návrhy na udelenie Cien obce v termíne do júnového zasadnutia OZ.

uz.č.250/2013 – Obecné zastupiteľstvo na základe zákona č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest v znení neskorších predpisov: konštatuje, že na základe uz. č. 152/2012 zo dňa 23.3.2012 bol plat starostu doposiaľ stanovený rozhodnutím OZ podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona so zvýšením 38%, vo výške 2 148,00 eur, čo po valorizácii pri uplatnení priemernej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve za rok 2012 vo výške 805,00 eur znamená od 1.1.2013 plat 2.200,00 eur mesačne.

Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie správu o rozsahu a výsledkoch práce starostu obce. Obecné zastupiteľstvo konštatovalo, že rozsah úloh starostu sa kvantitatívne zvýšil, zvýšila sa aj ich náročnosť a pod vedením starostu dosiahla obec v uplynulom období dobré výsledky.

Obecné zastupiteľstvo schválilo zvýšenie minimálneho platu starostu od 1.5.2013 o 50 %, t.j. na sumu 2 391,00 eur mesačne.

uz.č.251/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie žiadosť p. Evy Budíkovej, bytom Beckov č. 434 o odkúpenie časti pozemkov parc. č. 1220, 1221, 1221/1, 1221/2, 1222 o výmere 410 m^2 v lokalite LIPKY.

b) obecné zastupiteľstvo uložilo finančnej komisii pripraviť návrh do budúceho zasadnutia.

uz.č.252/2013 – Obec Beckov ako zriaďovateľ rozpočtovej organizácie Základná škola s materskou školou Jozefa Miloslava Hurbana 916 38 Beckov, podľa § 4 ods.3 písm. j) zákona č.369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a v znení ustanovení § 22 zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov súhlasilo s tým, aby Materská škola, Beckov č. 262, bola v sieti škôl a školských zariadení evidovaná ako Elokované pracovisko Základnej školy s materskou školou Jozefa Miloslava Hurbana, 916 38 Beckov a schválilo návrh Dodatku č.3 k zriaďovacej listine Základnej školy s materskou školou Jozefa Miloslava Hurbana, 916 38 Beckov, bez pripomienok.

Na zasadnutí, ktoré sa uskutočnilo 21.6.2013 poslanci obecného zastupiteľstva schválili tieto uznesenia:

Uz.č. 253/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie kontrolu uznesení zo zasadnutia obecného zastupiteľstva, ktoré sa uskutočnilo 12.4.2013 bez pripomienok.

uz.č.254/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Správu o realizácii projektov financovaných z EÚ, štátneho rozpočtu a prostriedkov obce bez pripomienok.

uz.č.255/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo schválilo Záverečný účet obce Beckov za rok 2012 a celoročné hospodárenie obce bez výhrad.

b) Obecné zastupiteľstvo schválilo použitie prebytku hospodárenia za rok 2012 na tvorbu rezervného fondu vo výške 664,99 eur.

c) Obecné zastupiteľstvo schvaľuje použitie prebytku hospodárenia za rok 2012 vo výške 5 984,93 eur na financovanie opravy výtlkov na miestnych komunikáciách v obci.

uz.č.256/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie stanovisko hl. kontrolóra k záverečnému účtu obce a hospodáreniu obce Beckov za rok 2012.

uz.č.257/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Správu nezávislého audítora Obecnému zastupiteľstvu obce Beckov o overení účtovnej závierky k 31.12.2012 bez pripomienok.

uz.č.258/2013 – Obecné zastupiteľstvo schválilo VZN obce Beckov č.1/2013 o výške mesačného príspevku na čiastočnú úhradu nákladov na činnosti škôl a školských zariadení v obci Beckov s účinnosťou od 1.9.2013 bez pripomienok.

uz.č.259/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo schválilo udelenie Ceny obce občanom Beckova, a to Ružene Hubinovej, Beckov č. 304, za dlhoročnú prácu v prospech obce vo funkcii kronikárky obce, Petrovi Bánovskému, Beckov č. 417, za dlhoročnú obetavú prácu v oblasti kultúry a športu.

b) Cenu starostu obce Jaroslavovi Strakovi, Beckov č. 49, za dlhoročnú obetavú prácu v oblasti kultúry a športu a rovnako Cenu starostu obce manželom Petrovi a Edite Čikelovcom, bytom Beckov č. 200, za dlhoročnú a významnú pomoc pri budovaní a propagácii obce.

uz.č.260/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Správu o výbere dodávateľa na opravy miestnych komunikácií.

b) Obecné zastupiteľstvo schválilo dodávateľa na stavebné práce – Oprava miestnych komunikácií firmu Cemis s.r.o., Vlčkovce 224.

c) Obecné zastupiteľstvo schválilo Zmluvu o dielo s firmou Cemis s.r.o., Vlčkovce 224 s pripomienkou: splatnosť faktúr na 30 dní.

uz.č.261/2013 – OZ neschválilo vypracovanie Zmien a doplnkov č. ÚPN obce Beckov v lokalitách pri Kálnici, lokality Lipky, lokalita Klíža.

uz.č.262/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie Správu o výbere dodávateľa na Adaptáciu hospodárskeho pavilónu ZŠ Beckov – Dokončovacie práce na II. N.P. – jedáleň, výdajňa stravy.

b) Obecné zastupiteľstvo schválilo dodávateľa pre uskutočnenie stavebných prác na zákazku Adaptácia hospodárskeho pavilónu ZŠ Beckov – Dokončovacie práce na II.N.P. – jedáleň, výdajňa stravy, s podmienkou, že budú zabezpečené finančné zdroje z rozpočtu, prípadne mimorozpočtové finančné zdroje bez pripomienok.

uz.č.263/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie žiadosť spoločnosti SANOTip s.r.o. Poprad o vydanie súhlasu s prevádzkovaním stávkového terminálu na území obce Beckov v prevádzke Reštaurácia U Martiny, Beckov č. 230.

b) Obecné zastupiteľstvo súhlasilo s prevádzkovaním stávkového terminálu na území obce Beckov v prevádzke Reštaurácia U Martiny, Beckov č. 230.

uz.č.264/2013 – a) Obecné zastupiteľstvo schválilo predaj pozemkov pre stavbu diaľnice D1 Horná Streda – Nové Mesto nad Váhom v k.ú. obce Beckov, parc.č. 10707 o výmere 343 m^2. Národnej diaľničnej spoločnosti a.s., Mlynské Nivy 45, Bratislava za cenu 3 135,02 eur podľa znaleckého posudku č.27/2013 Ing. Aleny Mikóczovej zo dňa 8.5.2013.

b) Obecné Zastupiteľstvo schválilo predaj pozemkov pre stavbu diaľnice D1 Nové Mesto nad Váhom – Chocholná v k.ú. Beckov parc.č. 10282 o výmere 43 m^2, parc.č. 10284 o výmer 80 m^2, parc.č. 10292 o výmere 1072 m^2, parc.č. 10293 o výmere 54 m^2, Národnej diaľničnej spoločnosti a.s., Mlynské Nivy 45, Bratislava za cenu 11 415,86 eur podľa znaleckého posudku č.27/2013 Ing. Aleny Mikóczovej zo dňa 8.5.2013.

uz.č.265/2013 – Obecné zastupiteľstvo schválilo hodnotu stravnej poukážky pre zamestnancov obce vo výške 3,80 eura od 1. júla 2013.

uz.č.266/2013 - Obecné zastupiteľstvo neschválilo odpredaj časti pozemkov parc.č. 1220, 1221, 1221/1/2 a 1222 o výmere 410 m^2 v lokalite Lipky za cenu 1,85 eur/m^2 u ostatných plôch cenu 0,4564 eur /m^2 a záhrad - orná pôda.

uz.č.267/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie informáciu o účasti starostu obce na 24. sneme ZMOS-u, ktorý sa konal 28.-29. mája 2013 v Nitre.

uz.č.268/2013 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie informáciu ohľadne pripravovaného projektu celonárodných osláv 200. výročia narodenia J.M. Hurbana v Beckove.

Spracovala A.Benková

Na slovíčko, pán starosta...

Pán starosta, od posledného čísla BN uplynuli tri mesiace, za ten čas sa v obci mnohé udialo. Pripomeňme si, čím obec žila v tomto období.

1. Zamestnanci prevádzky pracujú na udržiavaní čistoty obce, kosia a starajú sa o obecnú zeleň, vyvážajú fekálie, pracujú na ČOV a vykonávajú mnohé ďalšie práce. Ako hodnotíte ich prácu?

Aj napriek tomu, že každý zamestnanec si musí plniť svoje stanovené úlohy, vždy je čo vylepšovať. Rozsah prác je veľmi široký a zamestnancov by bolo treba viac, no terajšia situácia to zatiaľ nedovoľuje. Postupne bude treba obnoviť techniku za novšiu a kvalitnejšiu, ale hlavne takú, ktorá zvýši produktivitu práce. Práce bude do budúcna len pribúdať. Zhodnotiť túto činnosť môžu len a len občania.

2. Beckovský hrad 27. apríla 2013 otvoril už svoju druhú sezónu po rekonštrukcii. Aké sú Vaše dojmy?

Som veľmi rád, že sezóna pre rok 2013 sa rozbehla veľmi dobre. Návštevníci si pochvaľujú, o čom svedčí hlavne návštevnosť a zápisy do knihy návštev. Samozrejme, že prijmeme akúkoľvek radu a odporučenie pre zlepšenie ktorejkoľvek činnosti. Stále sa učíme novým a novým veciam. V tejto oblasti veľmi záleží na kvalitnej tímovej práci. Aj touto cestou sa chcem poďakovať všetkým, ktorí akoukoľvek mierou prispievajú k rekonštrukcii, údržbe a prevádzke hradu.

3. V našej obci sa uskutočnilo 7.6. 2013 stretnutie s hosťami z družobnej obce Slavkov z Moravy. Môžete nám povedať o tejto návšteve trochu bližšie?

Obecné zastupiteľstvo a starosta obce Slavkov prijali moje pozvanie na návštevu našej obce. Bola to prakticky ich prvá návšteva po troch rokoch. Po privítaní na obecnom úrade spolu s členmi obecného zastupiteľstva našej obce mali naši hostia možnosť si prehliadnuť NKP Hrad Beckov po jeho rekonštrukcii, námestie a historickú časť obce. Starosta i členovia OZ družobnej obce sa pochvalne vyjadrovali o jednotlivých dielach, čo nás nesmierne tešilo. Všetci prítomní si potom na spoločnom posedení vymieňali skúsenosti z práce v obecných samosprávach. Účelom stretnutia bolo dohodnúť ďalšie pokračovanie spolupráce v rôznych oblastiach života samosprávy.

4. Deň predtým, vo štvrtok 6.6.2013, ste privítali kálnického starostu s jeho hosťami z maďarskej obce Fölsönyek. Vraj Vám ponúkli spoluprácu s inou maďarskou obcou. Budete o tom uvažovať?

Táto informácia sa zakladá na pravde. Bola nám daná predbežná ponuka na spoluprácu s obcou Iregszemcse v Maďarsku, ktorá sa nachádza asi 20 km od Balatonu. V období do konca leta chceme návštevu opätovať. Potom je možné o tom uvažovať.

5. V tomto čísle BN predstavujeme aj dve poslankyne OZ, preto sa spýtam aj na Vašu spoluprácu s poslancami OZ, ako ju hodnotíte z pozície starostu obce?

Hlavnými orgánmi obce sú obecné zastupiteľstvo a starosta obce. V zmysle zákona o obecnom zriadení sú si navzájom rovnocenné so všetkými právami a povinnosťami. Ich spolupráca by mala vychádzať zo vzájomného porozumenia pri riešení problémov života občanov obce. Spolupráca sa dá nadväzovať len vtedy, keď si na to človek vytvorí dostatok času, získa potrebné informácie a má záujem komunikovať, problémy riešiť a zároveň byť kompetentný. Hodnotenie členov OZ by som nechal na občanov voličov. Ja sa snažím hľadať riešenia a s väčšinou členov OZ sa viem dohodnúť.

6. Obec Beckov sa aj vďaka Vám bude spolupodieľať na príprave a realizácii osláv 200. výročia narodenia nášho slávneho rodáka J. M. Hurbana v roku 2017. Máte za sebou prvé jednania s predstaviteľmi ECAV v obci, preto sa spýtam, o akej forme pomoci sa uvažuje?

Na našich stretnutiach so zástupcami Evanjelickej cirkvi a.v. v Beckove sme sa dohodli na vzájomnej spolupráci pri príprave a realizácii 200. výročia narodenia nášho slávneho rodáka J.M. Hurbana, ktoré by sa mali konať v roku 2017. O tomto som informoval i členov obecného zastupiteľstva na júnovom zasadnutí OZ. Bolo, je a bude snahou vedenia obce maximálne pomôcť pri príprave a realizácii uvedeného podujatia. O konkrétnych krokoch bude verejnosť informovaná.

7. Beckovské slávnosti sa v tomto roku konajú 19. – 21. júla. Ako sa vedenie obce dohodlo s agentúrou Double Agency, ich usporiadateľom?

Vedenie obce schválilo nové podmienky pre realizáciu Beckovských slávností. Jedno však stále platí, že občania našej obce budú mať polovičné vstupné.

8. Ako pokračuje riešenie otvorenia výdajne stravy v priestoroch Základnej školy J.M. Hurbana?

Doplnením projektu pre realizáciu uvedeného zámeru bol tento návrh prejednaný na aprílovom zasadnutí OZ. Následne bola vypísaná súťaž pre výber dodávateľa uvedených prác. Na júnovom zasadnutí OZ bola schválená firma pre realizáciu uvedeného zámeru. S firmou Štefan Vazovan – STEVA bude podpísaná zmluva. Konečný termín ukončenia prác je 30.11.2013. Na stavebné práce obec zabezpečila finančné prostriedky z predaja pozemkov pod diaľnicu. Po dohode s vedením ZŠ J.M. Hurbana, vedenie zabezpečí cestou sponzorov finančné prostriedky pre realizáciu technického vybavenia výdajne stravy. Od toho sa odvíja i termín spustenia výdajne do prevádzky. Predpoklad – jarné mesiace roku 2014.

9. Od 1.7.2013 bola znížená cena za vývoz fekálií. Čo viedlo vedenie obce k tomuto kroku?

Každý subjekt, ktorý ponúka tieto služby musí počítať aj s konkurenciou. Situácia na trhu nás prinútila k uvedenému kroku, znížiť cenu za vývoz a vyčistenie fekálií. (Cena pre Beckovčanov je 36,25 eur za 11000 litrov.)

10. Prečo sa pristúpilo k realizácii výmeny lavičiek v parku?

Pôvodné lavičky, ktoré sa nachádzali v parku, boli už v zlom technickom stave, a preto bolo potrebné pristúpiť buď k ich rekonštrukcii alebo zakúpiť nové. Nakoľko sa nám podarilo zohnať dizajnovo vhodné i cenovo prístupné, tak sme zakúpili nové. Lavičky boli financované z rozpočtu obce. Obec v súčasnosti prechádza určitým prerodom, zvlášť jej historické jadro v súvislosti s rozvojom cestovného ruchu. A toto je len krok ku skvalitneniu prostredia obce pre návštevníkov, ale aj pre našich občanov, veď ľudia majú právo si posedieť v peknom a vyhovujúcom prostredí.

11. Pretože leto je už v plnom prúde, na záver sa spýtam: aké máte plány na dovolenku?

Pre nadmerné pracovné vyťaženie som zatiaľ o komplexnej dovolenke neuvažoval. Predpokladám, že bude neplánovaná, náhodná tu doma s rodinou a vnučkami.

Pán starosta, ďakujeme za informácie.

Dana Badžgoňová

Zástupcovia obcí Beckov a Slavkov na spoločnej fotke

Hostia zo Slavkova na Beckovskom hrade

Poznávať, pomáhať, chrániť!

S týmto mottom Mária Ševčíková – Denné školy v prírode pripravila pre deti zo základných škôl v Novom Meste nad Váhom svoj letný program.

V čase od 8. júna do 12. júna 2013 deti navštevovali rôzne kultúrno-spoločenské a historické miesta v okolí Nového Mesta nad Váhom za účelom ich lepšieho spoznania a budovania si pozitívneho vzťahu k prostrediu a jeho hodnotám, v ktorom vyrastajú. Dňa **8.7.2013** zavítali do Beckova.

Ráno sme ich na Obecnom úrade v Beckove oficiálne privítali a následne pokračovali vo svojom programe.

„Chceme pomáhať i tam, kde to nie je potrebné! Vaša obec je nádherná a to všetko, čo dokážete spostredkovať je ohromné," hovorí majiteľka školy v prírode Ing. Mária Ševčíková. „Vaša obec je nasledovania hodná! Je všeobecne známe, že naše hodnoty, ktoré máme vďaka histórii a snaženiam zástupcov obcí, veľakrát ani nedoceňujeme. Ale i my máme vo svojich rukách tieto veci zmeniť. Ďakujem všetkým, ktorí podporili myšlienku mojej školy v prírode. Myslím, že niekedy až zbytočne ďaleko hľadáme hodnoty, ktoré máme na dosah ruky," pokračuje p. Ševčíková." Chodíme do zahraničia, ale naše deti ani netušia, v akom hodnotnom prostredí vyrastajú."

Deti následne pod dohľadom majiteľky Dennej školy v prírode vyčistili od buriny príjazdový obecný chodník k hradu, a tak svojim, i keď malým úsilím, prispeli ku skultúrneniu prostrenia našej obce.

„Následne sme vo vašej obci strávili úžasný letný deň. Zabavili sme sa v parku na lanových dráhach, mohli sme inšpiratívne pracovať na výtvarných dielach na hrade Beckov, a tým sme mali možnosť budovať svoje obrovské sebavedomie. Sme hrdí na prostredie, v ktorom vyrastáme." dodáva na záver p. Ševčíková.

Na fotografiách (b) deti so svojou vedúcou pred budovou OcÚ v Beckove a na záver dňa na Stiborovom námestí v Beckove pri soche sv. Trojice: Vaneska, Kristínka, Adelka, Patrik, Emka, Lilianka, Dominik a Ing. Mária Ševčíková.

POSLANCI OBECNÉHO ZASTUPITEĽSTVA

PREDSTAVUJEME ROMANU MURÁRIKOVÚ

Mgr. Romana Muráriková, rod. Betáková je poslankyňou OZ po prvýkrát. Vo voľbách do samosprávy 27.11.2010 uspela a zaradila sa tak medzi deväť poslancov Obecného zastupiteľstva (OZ) našej obce ako jeho najmladšia členka; kandidovala za Stranu zelených.

Prečo ste sa rozhodli kandidovať na poslankyňu OZ Obce Beckov a prečo za Stranu zelených?

Pracujem v oblasti, kde najlepšie vidím ako škodliviny z ovzdušia, vody či potravín negatívne pôsobia na zdravie človeka. Preto som sa rozhodla kandidovať za stranu, ktorá má v programe ochranu všetkého živého aj neživého. Je to enviromentálne orientovaná politická strana, ktorej ciele sú mi blízke vzhľadom na moju profesiu zdravotnej sestry. Motiváciou kandidovať na post poslankyne bola túžba účinnejšie sa spolupodieľať na riešení rôznorodých problémov mojich známych a priateľov, ktorým som pomáhala skôr odborne. Dúfala som, že keď budem poslankyňa OZ, získam viacej možností ako byť užitočná.

Vzdelaním ste zdravotná sestra s vysokoškolským diplomom. Kde pracujete a čo je v náplni Vašej práce?

Pracujem ako staničná sestra na ambulancii Oddelenia úrazovej chirurgie v Trenčíne. V náplni mojej práce je komplexná zdravotná starostlivosť o pacientov s úrazmi a prijímanie pacientov na operácie. Mám na starosti aj ambulanciu všeobecnej chirurgie pri Chirurgickej klinike. Pôvodne som pracovala ako detská sestra na novorodeneckom oddelení v Trenčíne a po narodení oboch dcér som začala pracovať na ambulancii, kde pracuje doteraz a tiež som doštudovala vysokú školu v obore.

Sme za polovicou volebného obdobia, o rok sú ďalšie voľby, preto sa spýtam na skúsenosti, ktoré ste získali ako poslankyňa OZ a na to, či ste už uvažovali o budúcej kandidatúre do OZ?

Ako poslankyňa sa stále rozhliadam a učím od starších kolegov poslancov, ktorí majú prirodzenú autoritu, sú skúsení a vedia komunikovať s občanmi. Touto cestou ďakujem všetkým mojim voličom, ktorí mi prejavili dôveru a dali svoj hlas. Dúfam, že v blízkej budúcnosti, pokiaľ mi rodinné a pracovné povinnosti dovolia, budem sa uchádzať o priazeň voličov, aby som mohla naďalej pomáhať občanom presadzovať ich požiadavky najmä v sociálnej oblasti.

Pracujete v kultúrnej komisii OZ – do akých podujatí ste sa zapojili konkrétne?

Je to už vyše desať rokov, čo som začínala pracovať v KK spolu s Ľubošom Prokopenským a Soňou Jaroščiakovou, s veľkým elánom sme organizovali pre deti Cestu rozprávkovým lesom, Beckovské letné slávnosti, futbalové zápasy ženy proti mužom či Mikuláša a podobné akcie. V súčasnosti som viac pracovne zaneprázdnená, tak sa kultúrnych podujatí zúčastňujem menej.

Poslanec svoje povinnosti musí zvládať popri pracovných povinnostiach, ale aj popri starostlivosti o svoju rodinu. Predstavte nám svojich najbližších a či Vám „dovolia" znovu kandidovať?

Som rozvedená a mám dve dcéry. Natália má 20 rokov, študuje na Trnavskej univerzite Verejnú politiku a verejnú správu; Patrícia chodí na strednú školu do Nového Mesta nad Váhom (17). Moje dcéry aj priateľ Ľuboš ma v práci poslankyne podporujú a určite mi „dovolia" kandidovať aj nabudúce.

Po vyše dvojročných skúsenostiach v OZ môžete zadefinovať súčasné priority obce a Vaše možnosti pokiaľ ide o ich uvádzanie do života? Ako hodnotíte spoluprácu s ostatnými funkčne staršími poslancami a so starostom?

U mňa je na prvom mieste sociálny rozvoj obce, skvalitnenie ochrany životného prostredia, rekonštrukcia miestnych komunikácií, chodníkov a verejných priestranstiev a v neposlednom rade aj kanalizácia v obci. Mojich kolegov poslancov obdivujem pri ich riešení problémov v obci čo sa týka rekonštrukcie hradu, obnovy námestia, aj za to, že zotrvávajú vo funkciách i napriek množstvu problémov, ktoré táto práca prináša. Starosta je manažér, od ktorého závisí úspešný chod obce. Starostu obce obdivujem pre jeho vytrvalosť, húževnatosť a schopnosti organizovať snahu o obnovu obce v zložitých podmienkach súčasnosti. Moja činnosť v OZ ma obohatila o mnohé skúsenosti, ktoré sa týkajú fungovania samosprávy a hodnotím našu spoluprácu veľmi kladne.

Pýtala sa Mgr. Dana Badžgoňová

Poslankyňa Ing. Darina Jarábková

Život je pohyb a pohyb je zdravie

Ing. Darina Jarábková patrí k Beckovčanom, ktorí odovzdali pre svoju obec veľa zo svojho času a schopností. Poslankyňa OZ, trénerka fitnes a spolumajiteľka fitnes strediska v Trenčíne, cvičiteľka aerobiku, ale aj bývalá dozorkyňa ECAV v Beckove a presbyterka, dlhoročná kantorka a členka Beckovského speváckeho zboru. V civilnom povolaní učiteľka angličtiny, ale aj ochranárka prírody, predsedníčka komisie životného prostredia, tiež mama dvoch už dospelých detí a manželka nadšeného športovca a úspešného trénera fitnes Pavla Jarábka.

Naše rozprávanie začneme o práci poslankyne OZ v Beckove.

PRÁCA POSLANKYNE

Prvýkrát som bola poslankyňou OZ na prelome milénia. Na zasadnutiach rozhodovalo 11 poslancov, medzi ktorými bol aj môj manžel. V tom období som viedla kultúrnu komisiu. Okrem bežných kultúrnych podujatí v priebehu roka sme pred obdobím beckovských letných slávností vytvorili organizačný tím, ktorý sa schádzal samostatne iba s cieľom pripraviť a zmenežovať program počas slávností. Spomínam ako sme sedeli pri vstupných „bránach“ – pod transparentmi (vytvorila ich zručná pani učiteľka Bumbálová) vítajúcimi návštevníkov Beckova a vyberali dobrovoľné „mýto“. V súčasnom volebnom období mám na starosti komisiu životného prostredia. Tento rok sme zapojení do projektu so Základnou školou v Beckove o získanie štatútu Zelená škola. Po splnení požadovaných podmienok môže tento štatút slúžiť ako ochranný štít pre budúcu existenciu školy. Ako členka rady školy som tiež rada, že sme na júnovom zasadnutí OZ dali zelenú a odštartovali sa práce na realizácii rekonštrukcie časti prístavby základnej školy na druhom nadzemnom podlaží. Tieto priestory budú slúžiť ako výdajňa stravy pre našich žiakov. Teraz pracuje v OZ deväť poslancov. Pretože sme vlastne všetci vyrástli v Beckove, poznáme sa navzájom a tiež vieme, o čo nám ide – správne rozhodovať o veciach, ktoré poslúžia všetkým naším spoluobčanom.

ZÁĽUBA – HRA NA KLAVÍR

Hre na klavír som sa začala venovať v Ľudovej škole umenia v Novom Meste nad Váhom. Chodila som do triedy pani učiteľky Ukropcovej aj so sestrou Ľubicou. Pani učiteľka ma nahovárala pokračovať v štúdiu na konzervatóriu, k tomu však bolo potrebné navštevovať ročnú prípravku. Pretože moji starí rodičia už mali podlomené zdravie, predstava, že odídem z domu a budem šesť rokov odtrhnutá od rodiny, našej záhrady, roličky a všetkých domácich zvierat, sa mi nepozdávala. Povedala som si, že hrať pre potešenie budem môcť aj naďalej. Preto som počas štúdia na gymnáziu ešte absolvovala 2. cyklus hry na klavír, teda jedenásť rokov pod dohľadom perfektnej učiteľky. Vtedy som cestovávala okruh Beckov – Gymnázium Trenčín, popoludní do Nového Mesta na klavír a naspäť do Trenčína do jazykovej školy. Suma sumárum, bola to 12 hodinová študijná smena.

ZÁĽUBA – HRA NA ORGAN V KOSTOLE

V kostole teraz hrávam na elektrickej náhrade organa. Registre majú zvuk podobný originálu, lenže tóny nevyludzujú píšťaly, ale znejú z reproduktorov. Dúfam, že to je len dočasné riešenie, všetko závisí od financií na opravu starého organa. Vždy v júli sa konajú na EBF v Bratislave semináre pre kantorov a cirkevných hudobníkov. Chodievam sa tam zdokonaľovať v hre na organe, harmonizácii, kompozícii a dirigovaní. Po absolvovaní získame osvedčenie.

ŽIVOT PRE CIRKEV

Keď sa obzriem späť na uplynulých 16 rokov počas môjho pôsobenia vo funkcii zborovej dozorkyne a kantorky, vždy si rada spomeniem na obdobie rekonštrukcie fary. V tom čase sestra farárka Krížová odišla slúžiť do Veľkých Levárov a administrátorom zboru bol brat farár Pavol Černaj z Dolného Srnia. Kto stával dom pozná časovo náročné vybavovanie rôznych povolení a behanie po úradoch. Ako štatutárna zástupkyňa zboru som s administrátorom vybavovala potrebné záležitosti týkajúce sa prestavby fary. Spomínam si na to rada, pretože išlo o obnovu priestorov, v ktorých sa narodil náš národovec Dr. J.M. Hurban. Po ukončení rekonštrukcie sa usadila na fare naša nová zborová farárka Mgr. Monika Chúťková, teraz Cipciarová.

VZDELANIE A PRÁCA

Už počas strednej školy som sa zaujímala o cudzie jazyky. Boli pre mňa jednou z ciest, možností, ako sa dostať do rôznych krajín, v ktorých som mala v jednom období sedemnásť listových priateľov. Písali sme si po rusky, nemecky a anglicky. Francúzštinu som zvládala s pomocou sestry Ľubice. Po založení rodiny a stavbe domu roky plynuli a v roku 1990 sme otvorili fitnescentrum na Starej Turej a neskôr v Trenčíne. Manžel mal za sebou už niekoľko súťaží v kulturistike. Mne bol zdravý pohyb blízky z čias, keď som sa venovala gymnastike. Obaja sme potom spolu externe študovali na FTVŠ-UK v Bratislave, aby sme sa stali kvalifikovanými trénermi. Bolo to u nás celkom zábavné, keď nám naše deti – Peter stredoškolák a Dagmarka, žiačka ZŠ - pozerali indexy a my ich vysvedčenia. Päť rokov vedená heslom – život je pohyb, pohyb je zdravie - som k zdravému životnému štýlu privádzala našich cvičencov. Po absolvovaní doplnkového pedagogického štúdia som sa postavila za katedru v úlohe učiteľky, a tým sa splnili moje dievčenské sny – venujem sa angličtine a cestujem po svete aspoň teoreticky. Myslím, že najväčšiu radosť som vtedy spravila mamičke, ktorá sama túžila byť učiteľkou.

Posledné roky sme s manželom počas prázdnin vyrážali autom na dva-tri týždne „do sveta“. Najazdili sme počas takéhoto jedného výletu aj osem tisíc kilometrov. Spomínam na peknú trasu cez Benátky, Rím s námestím sv. Petra, Vatikán (v letnej horúčavu som ho celý obehla dookola za 24 minút), Pompeje, sopka Vezuv až na Sicíliu, do Palerma, pod dymiacu Etnu. Alebo stredom Španielska na najzápadnejší cíp Portugalska pri Atlantickom oceáne, krásne pláže pod skalnatými bralami, Algarve. Spustili sme sa ešte južnejšie až do prístavu Algericas. Odtiaľ sa preplavovali lode do Afriky – jej skaly na pobreží mesta Ceuta sme matne dovideli. Jeden rok sme prešli z Benátok celé francúzske Azúrové pobrežie, zámky na Loire, romantický Paríž a vrcholom cesty - darček k mojim meninám – prejazd pod kanálom La Manche eurotunelom a potom jazda „vľavo“ do Londýna k Big Benu, Toweru a kráľovninmu Buckinghamskému palácu. V Londýne sme vôbec nevnímali čas, až sme prišli k nášmu autu a na ňom anglická „papuča“ – prekročili sme parkovací čas. Od zaplatenia pokuty nás zachránila moja angličtina a manželova slivovica.

Moje heslo, ktorým sa v každodennom živote riadim: **Pán Boh dopustí, ale neopustí.**

VZDELANIE A PRÁCA

Gymnázium vyštudovala v Trenčíne a po jeho ukončení pokračovala v štúdiu na fakulte cestovného ruchu VŠE v Banskej Bystrici. Dnes však pracuje ako učiteľka angličtiny na SOŠ v Novom Meste nad Váhom. Po roku 1989 založili s manželom fitnescentrum najprv v Starej Turej a neskôr v Trenčíne. Sú úspešní tréneri, najmä manžel, jeho zverenci dosahujú dobré umiestnenia doma i vo svete. A z Beckova urobili miesto konania majstrovstiev Slovenska vo fitnes juniorov.

SPOLOČENSKÁ ANGAŽOVANOSŤ

Je aktívna nielen v oblasti športu, v našej obci sa angažuje politicky, kultúrne i spoločensky. Už po škole sa zapájala do činnosti vtedajšieho Zväzu žien v obci, neskôr sa stala poslankyňou obecného zastupiteľstva (aj s manželom), toto volebné obdobie je opäť v OZ. Je zakladajúca členka Beckovského speváckeho zboru, ale aj dlhoročná redaktorka Beckovských novín.

ŽIVOT PRE CIRKEV

V cirkvi sa angažovala ako presbyterka a dozorkyňa cirkevného zboru. V súčasnosti najviac času obetuje farnosti ako kantorka.

PRÁCA PRE OBEC

Ako poslankyňa OZ je predsedníčkou komisie životného prostredia a členkou kultúrnej komisie. Pracuje aj pre školu, kde je členkou v novej rade školy (predseda Ján Macejka).

Dana Badžgoňová

Čo sme spravili pre zveľadenie našej obce za prvý polrok 2013

Najskôr musím spomenúť dva veľké projekty podporené Európskou úniou z Európskeho fondu regionálneho rozvoja a štátnym rozpočtom, prostredníctvom operačného programu ROP, ktoré sa nám v prvom polroku podarilo dokončiť nielen po stavebnej stránke, ale aj po finančnej. Hovorím o projekte Regenerácia centrálnej časti obce Beckov, ktorý zahŕňa námestie a parkovisko pred Obecným úradom v Beckove a projekte Muzeálne nádvorie NKP Beckov, ktorý zahŕňa infraštruktúru k hradu a výstavbu múzea na dolnom nádvorí. Ako bodku za oboma projektmi musíme ešte osadiť tzv. trvalo vysvetľujúce tabule s informáciou o zdrojoch a výške nenávratného finančného príspevku. Samozrejme, tým sa ešte naše povinnosti súvisiace s projektmi,

Partia na hrade, rok 2012...

nekončia. Po dobu piatich rokov budeme predkladať monitorovacie správy a takisto môžeme očakávať následné kontroly zo strany riadiaceho orgánu.

Tak ako v minulom roku, tak aj v tomto roku sme získali dotáciu zo štátneho rozpočtu prostredníctvom rozpočtu Ministerstva kultúry Slovenskej republiky na projekt „Obnova NKP hrad Beckov s účasťou pracovníkov v evidencii nezamestnaných“ vo výške 20 tis. eur. Je to spoločný projekt dvoch rezortov, takže na účel realizácie tohto projektu sme z Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom dostali aj nenávratný finančný príspevok na realizáciu národného projektu „Zapojenie nezamestnaných do obnovy kultúrneho dedičstva“, ktorý sa realizuje vďaka podpore Európskeho sociálneho fondu v rámci programu „Zamestnanosť a sociálna inklúzia“. Z tohto príspevku sú hradené všetky mzdové a zákonné sociálne náklady zamestnaných v našom projekte. Zo zdrojov získaných z Ministerstva kultúry SR budeme financovať prieskum a reštaurátorský návrh opravy troch gotických okien a doplnenia ostení otvorov na čelnej fasáde hradnej kaplnky, fixáciu jestvujúcich omietok, čiastočnú opravu gotických okien. Ďalej budeme pokračovať v stabilizácii murív, dopĺňaní dlažieb a v celkovej údržbe.

V rozpočte obce pre rok 2013 sme počítali aj so zriadením výdajne jedál a jedálne v základnej škole. Na základe súťaže sme už vybrali dodávateľa a práce sa začnú v júli 2013.

...a výsledok ich práce.

Menšie investície sa realizujú v materskej škole, kde prebieha rekonštrukcia osvetlenia a výmena niektorých podlahových krytín.

V júli bude dokončená oprava miestnych komunikácií v rozsahu minimálne 1229,5 m2 poškodených asfaltových plôch a dúfame, že sa nám podarí opraviť aj dažďovú kanalizáciu od hlavnej cesty smerom k ihrisku. V tomto úseku sa zmení aj organizácia dopravy, takže obyvatelia si budú musieť zvyknúť na nové dopravné značenie. ***Ing. M. Jurčacková***

Rekordér na beckovskom brale

V apríli tohto roka sa v Prahe konala pútavá prednáška Alexa Honnolda (28). Na Slovensku bol hlavným hosťom tohtoročného festivalu Hory a mesto. Kto to je? Pre väčšinu verejnosti ide o neznámeho človeka, no nadšenci horolezectva vedia, že je to osobnosť svetového mena. Tento profesionál z USA dosiahol viacero prvenstiev na súčasnej lezeckej scéne, kde sa pohybuje už od svojich jedenástich rokov. Je to mladý, odvážny a nekonvenčný lezec, ktorý žije v karavane. Väčšinu času trávi v americkom pohorí Yosemith, ktoré je jeho obľúbenou oblasťou práve kvôli pôsobivým skalám a priaznivému počasiu. Špecializuje sa predovšetkým na extrémne sólo výstupy, prípadne na rýchlo výstupy veľkých svetových stien, kde zlomil množstvo rekordov. Uvedieme aspoň niekoľko z jeho výnimočných výsledkov: Držiteľ rýchlostného rekordu na Nose El Capitan (900 m vysoká skala, o ktorej sa kedysi predpokladalo, že je nezdolateľná) v čase 2:23:51. Ako druhý dokázal za deň voľne preliezť hory Astroman a Rostrum v pohorí Yosemit. Zároveň absolvoval sólo výstup na Yosemite Triple Crown – Mt. Watkins, El Capitan a Half Dome – za 18 hodín a 50 minút. Nie je pre neho ničím výnimočným zdolávať skaly bez akéhokoľvek istenia.

Popri svojich pracovných povinnostiach a mnohých aktivitách si našiel čas i na športovú dovolenku.

V Čechách zdolal výstup na Labák, na Slovensku si vyskúšal svoju zdatnosť na Skalke pri Trenčíne i u nás v Beckove. Na svojej facebook fan page napísal, že slovenské útesy majú úroveň. Z výletu vzniklo aj podarené video Deň s Alexom Honnoldom (A day with Alex Honnold), kde môžete vidieť, ako prekonáva beckovské bralo na západnej stene. Vyjadril sa, že to bolo pekné miesto s hradom hore a s hotelom i s bazénom pod skalou, čo sa len tak nevidí. Aj lezenie bolo celkom v pohode, ale nebola to príliš inšpiratívna skala, pretože bola vyšmýkaná a mokrá od dažďa. „Je to zaujímavé miesto, nie je to nič, na čom by sme liezli v Amerike, ale je to súčasťou mojej skúsenosti na Slovensku. Úprimne povedané, zdalo sa to ťažké, ale skúsil som to a išlo to.“ Skalu, ktorú už dávno a mnohokrát zdolal Peter „Becko“ Ondrejovič, objavila teda aj svetová špička Alex Honnold a prostredníctvom neho i množstvo obdivovateľov z celého sveta. ***Kristína Jurzová***

http://www.youtube.com/watch?v=NCAjOqL9IUI

Nová päťeurová bankovka

2.5.2013 – V krajinách eurozóny sa dostala prostredníctvom bánk a bankomatov do obehu nová päťeurová bankovka z novej série Európa s dokonalejšími ochrannými znakmi. Platiť budú obe bankovky súčasne, až pokiaľ sa bankovka z prvej série nestiahne. Termín ukončenia platnosti bankoviek z prvej série sa včas oznámi. Bankovka v nominálnej hodnote

päť eur má vo vodoznaku a holograme na pravom okraji portrét Európy (postava z gréckej mytológie), okno, hodnotu bankovky a znak euro. Číslo 5 mení farbu zo smaragdovozelenej na tmavomodrú a vytvára tak svetelný efekt, ktorý sa pohybuje vertikálne. Identifikátory pre slabozrakých a nevidiacich (vystupujúce krátke čiary) sú na ľavom a pravom okraji bankovky. Ochranné znaky sú na lícovej strane a dajú sa overiť pohľadom, hmatom a naklonením. Postupne sa vymenia aj bankovky vyšších nominálnych hodnôt. EÚ pripravila informačné video „Euro: naša mena“ v 22 jazykoch. ***Zdroj: web-stránka NBS***

CUKRÁREŇ POD HRADOM

Možno aj vám napadne, keď prechádzate po vynovenom Stiborovom (Trojičnom) námestí, že jednou z jeho dominánt sa stala dvojpodlažná budova s „marhuľovou“ fasádou, kedysi bývalá katolícka škola, dnes CUKRÁREŇ POD HRADOM. Skvelé miesto, nielen čo do pozície na námestí, ale aj čo sa týka možností jeho komerčného využitia. Každý, kto ide na hrad, prechádza okolo alebo ho má aspoň na dohľad. Preto je na chválu jeho majiteľom, manželom Milanovi a Adriane Nožinovcom, že dokázali využiť ponúkanú príležitosť, priam spadnutú z neba a otvorili si v prízemí domu cukráreň. Podľa názvu je zrejmé, že ponúkajú klasické zákusky v rôznych cenách, zmrzlinu, kávu, čaj a ostatné nealko...

Ponúkate aj alkoholické nápoje? Áno, ale len v obmedzenom sortimente, skôr ku káve či k zákuskom. Predávam pivo čapované - alkoholické a nealkoholické, fľaškové a plechovkové, Radlera, čapovanú kolu, stolovú a minerálnu vodu, sladené fľaškové nápoje... Už sme sa naučili objednávať tovar podľa dopytu zákazníkov. Zákusky nám dodávajú z Nového Mesta nad Váhom čerstvé aj mrazené, tie druhé sú z Rakúska a sú veľmi dobré.

Otvárali ste k 14. júlu 2012, teda k začatiu Beckovských slávností. Môžete po roku činnosti zhodnotiť úspešnosť tohto podniku? Minulý rok sme sa veľmi snažili, aby sme stihli otvoriť v piatok, v deň začatia Beckovských slávností. Všetko sa robilo na poslednú chvíľu, ale podarilo sa. Práve cez ten víkend bolo u nás najviac ľudí až doposiaľ. Uvidíme, či ich tohtoročné slávnosti prekonajú. Minulý rok sme cukráreň prevádzkovali až do októbra – to, či máme otvorené závisí od počasia, pretože náš predaj sa orientuje predovšetkým na posedenie na terase.

Námestie s turistami cestou na hrad či z hradu.

Na koho je živnosť? Máte aj zamestnancov? Sú z Beckova? Živnosť je na manžela, ja som jeho zamestnanec. Minulý rok cez leto sme mali brigádničku, tento rok budem pracovať s brigádničkou z Beckova a už môžeme zapojiť aj našu dcéru Natáliu.

Plánujete po ročnej skúsenosti s prevádzkou cukrárne zaviesť ďalšie zmeny? Počúvame želania našich zákazníkov a snažíme sa ich plniť. Ponúkame 12 druhov káv z kávovaru, vrátane zalievanej kávy, čokoládu,

Adriana Nožinová za pultom cukrárne. Zariadenie interiéru je predovšetkým jej dielom.

čaj. Káva u nás stojí od 80 centov do eura. Otvorené je od mája od 10. hod rána do ôsmej večera, od júla bude až do 22. hodiny. Keď je zlé počasie, turisti chodia málo, to si aj posedím na terase pri kávičke a robím si účtovníctvo alebo čítam.

To je asi málokedy. Aj dnes, vo štvrtok, deň pred koncom školského roka, sa počas nášho hodinového rozhovoru vystriedali v cukrárni dva autobusy malých školákov. Vrhli sa na toalety, kúpili zmrzlinu, vodu i zákusok, niektorým pani Adriana naliala vodu do fliaš (zadarmo), trpezlivo dohliadala, aby si vzali všetky drobné mince. Milá, ochotná, rýchla a pohotová. Jeden nával s turistami prešiel, hneď za ním druhý, potom chvíľu pokoj. Prichádzajú aj miestni na zmrzlinu, kofolu či zákusok, a takto to bude až do večera. Mnohí zákazníci chápu náročnosť tejto profesie, počula som jednu

Terasu, s ktorou sú majitelia veľmi spokojní, vyhotovil miestny kováč Peter Rau ml.

p. učiteľku, ako jej hovorí: „Šetrite si nohy, aby ste vydržali do večera,“ keď jej chcela poslúžiť. Druhá chválila kvalitný zákusok, „nie umelé chute“. Deti podchvíľou utekajú na záchod, nikto ich nenapomína. Idú aj dospelí turisti, pustia ich aj keď si nič nekúpia. Pani Adriana spomenie milú reakciu jedného rodiča, ktorého dieťa stratilo u nej mobil: „To ešte niekto v dnešnej dobe vráti aj mobil?“ čudoval sa pán od Bratislavy, ktorý poň poslal kuriéra. Bola to malá odmena za slušnosť.

Čo dodať? Aj my prajeme manželom Nožinovcom veľa šťastia v podnikaní a nám, zákazníkom, kvalitné sladké potešenie či letné tekuté osvieženie!

Dana Badžgoňová

Poďakovanie za návštevu hradu

Dobrý deň, pán starosta!

Aj keď bývam v Trenčíne, píšem Vám ako jeden z majiteľov takého zvláštneho rodinného vozidielka, ktoré často prechádzalo cez obec Beckov, a keď padla na mňa voľba organizovať XXIV. medzinárodný zraz majiteľov Subaru - Libero, vybral som sa spýtať, aká by bola možnosť priviesť asi tak 40 návštevníkov v sobotu doobeda na hrad Beckov. A vybral som sa na správne miesto, aj v daždivom počasí som stretol veľmi ústretových pracovníkov, dohodli sme návštevu aj sprievodcovskú službu. Dohodnuté platilo aj v deň konania zrazu, spolu 17 autíčok a ich osádky si so záujmom prezreli hradnú expozíciu, vypočuli zaujímavé rozprávanie sprievodkyne, ochutnali nejakú tú kávičku a zákusok, poobdivovali aj zbierky a hradné zbrane, skrátka návšteva v Beckove znamenala veľmi príjemne strávené chvíle a podieľala sa na dobrej pohode na celom podujatí.

V rozhovoroch všetci účastníci veľmi chválili hradnú posádku - od pani v pokladni až po hradných rytierov a voňavé dobroty, a to aj českí aj nemeckí účastníci zrazu. Páčilo sa nám správne oživenie objektu, výborné nápady s výstavkou sovičiek alebo nečakane nádherný nápad s knižnicou, a hlavne videli to správne nadšenie celej hradnej posádky, chuť pracovať, zlepšovať, bojovať s úradnými výmyslami a s dodržovaním predpisov, skrátka držíme palce dobrej myšlienke, ako oživiť taký náročný projekt, akým hrad iste je. Vlastne preto Vám píšem, nemáme ako návštevníci možnosť dať ďalej ten dobrý pocit z návštevy hradu, tak sa skúšam obrátiť na najpovolanejšieho v obci - na Vás.

Máte veľké hodnoty v obci, hrad, múzeum a iné, ale tí ľudkovia na hrade, to je hotový poklad. Chcem poďakovať im, ale aj Vám za podporu tomuto dobrému projektu. Nech sa mu ďalej darí.

Srdečne zdraví **Ing. Ľubomír Kurpel**, organizátor XXIV. zrazu SUBARU – Libero Trenčín - Opatová, Slovensko, 17. - 19.5.2013.

O celom zraze je krátka správa aj na http://subaru-libero.cz/forum/viewtopic.php?f=17&t=2074 – aj fotografia z podujatia.

VETERÁNI NA HRADE

Beckovský hrad sa po svojej rekonštrukcii stal vyhľadávanou lokalitou pre mnohých turistov. A nielen pre nich. Za jednu zo svojich zastávok si ho vybrali aj členovia Veterán rally z Nového Mesta nad Váhom. Účastníci Memoriálu Pavla Čirku si hrad prehliadli v sobotu na Deň detí. A tak medzi rozprávkové postavičky na dolnom nádvorí zavítali aj dvoj-

kolesoví tátoši. Tí štvorkolesoví boli k videniu na „stavebnom dvore“ pod hradným svahom. Veríme, že sa im na hrade páčilo a ich návšteva nebola poslednou. ***IM, Foto Jana Ježovicová***

Otváracie hodiny na Beckovskom hrade

JÚL - AUGUST
pondelok – štvrtok, nedeľa: 9.00 h - 18.00 h (posledný vstup o 17.30 h)
piatok – sobota: 9.00 h - 20.30 h *
* (posledný vstup o 20.00 h)

SEPTEMBER – 10. NOVEMBER
každý deň okrem pondelka: 9.00 h - 18.00 h (posledný vstup o 17.30 h)
Letné kino - 21:00 h - 23:00 h

DECEMBER - MAREC: len pre organizované skupiny nad 10 osôb vo vopred dohodnutom termíne a čase návštevy.
Správa hradu si vyhradzuje právo v prípade nepriaznivých poveternostných podmienok, alebo v prípade konania akcií na hrade upraviť otváracie hodiny, obmedziť pohyb návštevníkov v areáli hradu, alebo hrad pre verejnosť uzatvoriť.
* Otváracie hodiny sa budú bude priebežne upravovať v závislosti od dĺžky denného svetla.

VSTUPNÉ V TÝŽDNI

Dospelí:	3,30 eur
Dôchodcovia, ZŤP, študenti:	2,20 eur
Deti 6 – 15 r. (v sprievode dospelého):	1,50 eur
Rodinné vstupné (2 rodičia + dieťa/deti do 15 r.):	7,80 eur
Deti do 6 r.: ZDARMA - ZŤP deti od 6 do 15 r.:	ZDARMA

VSTUPNÉ CEZ VÍKEND A POČAS PODUJATÍ

Dospelí:	4,40 eur
Dôchodcovia, ZŤP, študenti:	3,00 eur
Deti 6 – 15 r. (v sprievode dospelého):	2,00 eur
Rodinné vstupné (2 rodičia + dieťa/deti do 15 r.):	9,80 eur
Deti do 6 r.:	ZDARMA
ZŤP deti od 6 do 15 r.:	ZDARMA

Vstupné pre občanov s trvalým pobytom v Beckove: 0,30 eur Deti s TP v Beckove do 15 r. zdarma – v sprievode dospelej osoby. Táto zľava neplatí v prípade konania podujatia, pri ktorom sa zvyšuje bežné vstupné (napr. koncerty, zabíjačka a pod.)

Stiborovi potomkovia na hrade

Nenápadná rodinka s tromi deťmi sa ako väčšina iných návštevníkov hradu zúčastnila prehliadky so sprievodkyňou. Pochválený výklad s malou opravou nepresnosti a trička so Stiborovým erbom dávali tušiť, že mladá česká rodina vie o histórii hradu naozaj veľa. Akoby aj nie. Boli totiž nepriami potomkovia po Stiborovi pátrajúci po svojich predkoch. Namierené mali tiež do Poľska, hľadajúc rodinný erb, keďže Stibor zo Stiboríc bol pôvodom poľský šľachtic. Cestu za poznaním svojich koreňov skĺbili s rodinnou dovolenkou. So spokojnosťou a úsmevom na tvári odchádzali z hradu Beckov, ktorý kedysi patril ich rodine, i keď z nepriamej vetvy.

Možno sa aj Vám podarí stretnúť rodinu dávnych majiteľov a obyvateľov hradu, alebo nostalgicky pospomínať na hradné zákutia, ktoré ste ako deti objavovali. Viaceré časti dostali po rekonštrukcii novú tvár a aj keď hrad zostane „len“ zrúcaninou, jeho magická atmosféra je priamym spolutvorcom pri všetkých podujatiach. Či je to pravidelné piatkové letné kino, sobotné rytierske dni alebo bábkové divadlá v nedeľu. Hradná kaplnka sa bude tiež onedlho ozývať komornými koncertmi vážnej hudby (10. a 24.8.2013) a pri čarovnom západe slnka si môžete posedieť v hradnej kaviarni s čitárňou. Predĺžené otváracie hodiny do 21.00 v piatok a v sobotu, ochutnávky dobovej kuchyne, lukostreľba, stredoveké kuželky či chodúle, alebo si len tak posedieť na terase s výhľadom na široké okolie?

Vôňa histórie isto opantá aj Vás. ***Petra Buzgovičová***

VÔŇA HISTÓRIE

To, že hrad má za sebou úspešný rok, je nespochybniteľné. Viac ako 50-tisíc turistov si vychutnalo okolo šesťdesiat podujatí. Na porovnanie, predtým to bolo okolo 27-tisíc. Mnohých prilákal fakt, že hrad prešiel dvojročnou rekonštrukciou, a tak boli zvedaví na výsledok prác. Hrad sa snaží aj druhýkrát nadviazať na predošlý úspech.

OTVORENIE SEZÓNY

Starosta obce Karol Pavlovič a jeho slávnostný príhovor

Býva vždy najdôležitejšie. Je totižto ukazovateľom toho, či prídu noví ľudia, resp. či sa sem vrátia znova, aby videli, čo zaujímavé priniesol v ďalšom roku hrad. Kultúrny program i naďalej čerpá z úspešných podujatí minulého roka, ako sú divadelné predstavenia pre deti, lukostrelecký turnaj, letné kino či rozprávková burza kníh. Lákadlom bolo slávnostné zahájenie sezóny, ktoré prebiehalo v dňoch od 27. do 28. apríla. Úvod odštartovala delová salva a fanfáry. K zúčastneným sa už tradične prihovoril starosta obce Beckov, Karol Pavlovič. Návštevníci si mohli vychutnať šerm, žonglérske predstavenia, stredoveké súťaže a hry, dobový tábor s remeselnými stánkami i kuchyňou. K dispozícii bola i ukážka ostrých zbraní či zbroje, ktoré si turisti mohli i vyskúšať. Zlatým klincom programu mali byť sokoliari, ktorí však svoje umenie a dravcov nemohli predviesť v plnej paráde kvôli poveternostným podmienkam. No i to nezmenilo nič na fakte, že to boli dni plné zábavy, jedla a slávnostnej nálady. O program sa postarala bratislavská skupina historického šermu Rád sv. Galahada spolu s Templármi z hradu Bagras a skupinou historického tanca Galthilion a mnoho ďalších.

HRADNÉ NOVINKY

Rekonštrukčné práce pokračujú i naďalej. V gotickej kaplnke vyrástla nová podlaha, ale bol postavený taktiež drevený mostík nad tzv. vlčou jamou kvôli lepšej pohyblivosti i bezpečnosti turistov. Veľkým krokom vpred je zmena návštevných hodín. Väčšina pamiatok je na Slovensku i v Čechách v pondelok zatvorená. Hrad Beckov už nie. To znamená, že turisti si môžu v tento „prázdny“ deň vychutnať vôňu histórie práve u nás. Vedenie vyšlo v ústrety aj oneskoreným turistom, ktorí sa často snažili dostať do hradu až po návštevných hodinách. Preto v piatky a v soboty bude hrad bývať otvorený do 21:00, v piatok kvôli kinu i dlhšie. Zmeny potrvajú počas mesiacov jún, júl a august. Okrem sprievodných programov, ktoré hrad ponúka, je k dispozícii odborný výklad sprievodkyne v každú celú hodinu. Keďže v obci ešte stále nie je bankomat (turistom určite chýba), inováciou je i platba kartou za vstup v pokladni. Mimochodom, vstupné v porovnaní s minulým rokom vzrástlo tiež (cenník nájdete na www.hrad-beckov.sk). Ešte stále však u nás absentuje zľava pre skupinové zájazdy či možnosť využiť kultúrne poukazy pre žiakov, čo je na väčšine iných kultúrnych pamiatkach úplne bežné. Pre všetkých Beckovčanov máme však dobrú správu – dospelí si pri svojej návšteve i počas letného kina môžu na vstupnom uplatniť zľavu až 91 percent (!) z pôvodnej sumy a deti do 15 rokov majú vstup zdarma, samozrejme, len v sprievode dospelých.

OD DÁVNOVEKU PO NOVOVEK

Medzi novinky patrí expozícia Beckov od dávnoveku po novovek a mala by byť v menších obmenách stála a počas turistických sezón prístupná verejnosti. Organizátorom je Slovenský archeologický historický inštitút – SAHI o.z. Cieľom expozície je dokonale zmapovať dejiny hradu i obce, a tak priblížiť rôznorodé obdobia širokej verejnosti. Výstava sa teda nezameriava len na Beckov v období vrcholného stredoveku, ale poukazuje na celkový architektonický vývoj. Väčšia časť predmetov sa našla počas archeologických výskumov na hrade, v obci a jej okolí. Predmety boli pôvodne umiestnené v depozitároch Trenčianskeho múzea, Archeologického ústavu SAV v Nitre a v SAHI o.z., no aktuálne sa nachádzajú v priestoroch zrekonštruovaných domčekov na dolnom nádvorí. Môžete si tu prezrieť nástroje, ktoré boli súčasťou bežného života, vyrobené nielen z kovu, ale i z keramiky. Medzi exponátmi nájdete honosný meč, delové gule, ale i „modernejšiu“ pištoľ. Všetky dámy sa určite pokochajú pohľadom na objavené dobové šperky a možno si predstavia, aké to bolo variť vo vtedajších hrncoch. Medzi najstaršie nálezy patrí fragment tzv. situly – keramickej nádoby a dva žarnovy – mlynské kamene. Sú rámcovo datované do neskorého laténu (2.

Rád sv. Galahada v akcii

–1. stor. pred Kristom). Boli vytvorené obyvateľstvom tzv. púchovskej kultúry, teda zmesou pôvodného domáceho obyvateľstva a Keltov, ktorí sem prišli približne v 5. storočí pr.n.l.

Hrad začal sezónu úspešne a spolu s obcou lákajú návštevníkov viacerými výhodami. Ďalšou veľkou pripravovanou akciou zvučného mena sú Beckovské slávnosti, kde sa môžete tešiť na dobre známych Bludných rytierov a veľa ďalšieho. Turizmus je totiž to, vďaka čomu môže táto malebná obec na strednom Považí prosperovať.

Kristína Jurzová, Foto: Miriama Šiveňová

Keď turistom zavonia história

Aktivity žiakov základnej školy v školskom roku 2012-2013

Výlet do Bojníc, Deň matiek v škole, Deň detí, Turistický výlet, Včelársky náučný chodník...

Deň matiek v škole

Myjavské športové dni

Približne 1500 žiakov druhého stupňa z 36 základných škôl okresov Myjava, Senica, Skalica a Nové Mesto nad Váhom sa prihlásilo na Regionálne športové hry, ktoré sa uskutočnili vo štvrtok 6. júna 2013 v Myjave. Podujatie začalo vystúpením mažoretiek a príhovormi primátora Myjavy Pavla Halabrína, ministra školstva SR Dušana Čaploviča a splnomocnenca vlády SR pre šport Dušana Galisa. Celkovo športovalo 1800 žiakov II. stupňa, čím sa myjavské športové hry stali najväčším podujatím svojho druhu pre mládež.

Jednotlivé disciplíny boli delené na: 1. plávanie - ktoré bolo v krytej plavárni – zúčastnili sa dvaja plavci 7. ročníka (Soňa Masariková a Roland Kanáloš) - 25 m kraul, bohužiaľ, bez umiestnenia. 2. atletika, ktorá bola na multifunkčnom ihrisku Základnej školy na Viestovej ulici. Atlétov bolo päť na disciplíny – beh na 50 m, 200 m, štafeta, skok do diaľky. Pričom Andrej Štefánik získal diplom za 2. miesto na 200 m, kategória 8. ročník chlapci. 3. vybíjaná - vybíjanej za zúčastnili dievčatá 6. ročníka, ktoré však nepostúpili do užšieho výberu. 4. Vo florbaale zastupovali našu školu žiaci 5. a 6. ročníka, žiaci postúpili do semifinále. Na súťaže dohliadalo 125 rozhodcov, 30 dobrovoľníkov, hasiči i záchranári.

Športovcom srdečne blahoželáme a ďakujeme za účasť. Tešíme sa o rok znova. ***Mgr. Drgoncová Lenka***

Ukončenie školského roka 2012 – 2013

Je len prirodzené, že všetci – menší či väčší, majú koniec školského roka najradšej. Aj pedagógovia. Nebudeme si klamať, všetci potrebujeme oddych, zmeniť prostredie, klímu, resp. aj štát či kontinent. Mnohí sa tešíme na prozaické vstávanie bez budíka alebo raňajkovanie v záhrade, alebo relaxovanie pri príprave džemov alebo kompótov. Tešíme sa na slávnosti v Beckove, obecné dni alebo kultúru na hrade Beckov.

Nie všetkých nás však napĺňa pocit, že sme urobili všetko, dostatočne správne, najlepšie, ako sme mohli. Deviataci mi pri jednom voľnom rozhovore povedali:"... žiaci sa prirodzene nechcú učiť, treba nás do toho nútiť, vysvetľovať nám zmysel učenia, motivovať." Áno, to musí učiteľ každodenne robiť, ale niekedy, verte, to nielenže nie je jednoduché, ale vôbec to nejde. Nakoniec však aj žiak by mal dostať prirodzenú výbavu z rodiny, aby sa to, čo má zvládnuť každý prvák, piatak, siedmak alebo deviatak v každej základnej škole na Slovensku, spoločnou prácou učiteľ - žiak – rodič zvládlo.

Verím, že mnohí žiaci sami nie sú spokojní so svojimi výsledkami a ďalší rok bude pre nich úspešnejší.

Deviatakom prajeme dobrý oddych, ale hlavne dobrý štart na stredných školách, aby dobré základy vedeli zúročiť a budovať na nich ďalej.

Za najlepšieho žiaka 1. stupňa ZŠ v Beckove bol vybraný Simon Bartek, žiak 3. ročníka.

Za najlepšieho žiaka 2. stupňa ZŠ v Beckove bol vybraný Peter Gába, žiak 9. ročníka.

Prospeli s vyznamenaním:	73 žiakov
Neprospievajúci:	1 žiak
Pochvaly:	40 žiakov
Pokarhania riaditeľom školy:	6

O našich úspechoch, okrem Myjavy a Čachtíc, vás budeme informovať v budúcom čísle. ***Mgr. Anežka Ilavská, riaditeľka školy***

SLÁVIK SLOVENSKA 2013

Dňa 22. apríla 2013 sa uskutočnilo školské kolo v speve ľudových piesní Slávik Slovenska 2013.

Porota v zložení Mgr. Anežka Ilavská, Mgr. Denisa Schindlerová, Mgr. Zuzana Dunajčíková a Mgr. Lucia Kačicová vybrala z 21 súťažiacich najlepších spevákov, ktorí súťažili v 2 kolách.

Z 1. kola, kde speváci interpretovali povinnú pieseň, postúpilo 11 súťažiacich do 2. kola, kde sa prezentovali ľubovoľnou piesňou. Porota skonštatovala, že v tomto ročníku sa žiaci so svojimi pedagógmi pekne pripravili a naďalej je potrebné rozvíjať ich umelecké zručnosti.

Súťažiaci boli odmenení sladkosťou, víťazi dostali diplom a možnosť reprezentovať školu v okresnom kole.

I. kat. - 1. miesto: Viktória Polonská, 1. roč., 2. miesto: Agáta Bánovská, 2. roč., 2. miesto: Eliška Hladká, 2. roč., 3. miesto: Maruschka Babulicová, 1. ročník

II. kat. - 1. miesto: Simona Gajdošechová, 4. roč., 2. miesto: Magdaléna Kippel, 5. roč., 3. miesto: Júlia Babulicová, 4. roč.

III. kat. - 1. miesto: Kristína Bánovská, 9. roč., 2. miesto: Dominika Kopčanová, 8. roč., 3. miesto: Soňa Masariková, 7. roč.

Žiačka Kristína Bánovská nás úspešne reprezentovala v okresnom kole tejto súťaže, kde získala 2. miesto. Kika, **blahoželáme** Ti a prajeme veľa speváckych úspechov. ***A. Ilavská***

Čachtické ľahkoatletické hry detí 3. a 4. ročníka ZŠ

Dňa 21. 6. 2013 sa žiaci 3. a 4. ročníka zúčastnili VIII. ročníka ľahkoatletických hier v Čachticiach. Za 3. ročník bolo 6 zástupcov a za 4. ročník 2 zástupcovia. Žiakom robili pedagogický dozor a zároveň najväčších povzbudzovačov pani učiteľky Kačicová a Macová. Nakoľko sa ráno zdalo, že nás opäť čaká horúci deň, rozhodli sa usporiadatelia skrátiť štvrtákom beh na 500 metrov na 250 metrov. Napokon nám však počasie prialo, bolo prevažne príjemne pod mrakom a možno aj preto sa podarilo našim žiakom získať úspešné ocenenia.

Filip Koníček (3. r.) – 1. miesto v behu na 250 m, kategória 3. r. chlapci;
Nina Sládeková (3. r.) – 2. miesto v hode kriketovou loptičkou, kat. 3. r. dievčatá;
Alex Bulava (3. r.) – 3. miesto v skoku do diaľky, kategória 3 r. chlapci;
Adrian Vojta (3. r.) – 3. miesto v behu na 50 m, kategória 3 r. chlapci
Peter Vacula (4. r.) – 3. miesto v behu na 50 m, kategória 4. r. chlapci.

Úspešným športovcom srdečne blahoželáme a ostatným ďakujeme za účasť. Tešíme sa o rok znova. ***Mgr. Kačicová Lucia***

ROK V MATERSKEJ ŠKOLE

Ani sme sa nenazdali a uplynul ďalší školský rok. V našej materskej škole bol bohatý na rôzne aktivity, ktoré sme s deťmi realizovali v súlade so školským vzdelávacím programom „Mám rád našu dedinu Beckov“.

September sa niesol v znamení spoznávania významných budov v obci. Prostredníctvom edukačných aktivít a vychádzok sa deti oboznámili so súčasnosťou rodnej obce, ale i s jej históriou, ktorej neodmysliteľnou súčasťou je hrad Beckov. Získané poznatky deti prezentovali vo výtvarných prácach.

Od októbra do decembra sa deti naučili ako majú chrániť svoje zdravie, aké plody prináša jeseň a ako sa príroda pripravuje na zimný spánok.

December je v našej škôlke časom očakávania. Deti netrpezlivo čakajú na Mikuláša a Vianoce. Peknou tradíciou je príchod Mikuláša do materskej školy v prevedení žiakov ZŠ.

Neodmysliteľnou súčasťou Vianoc v MŠ je pečenie medovníkov, ktoré deti s pani učiteľkami napiekli i v tomto školskom roku. Realizáciou týchto aktivít sme viedli deti k spoznávaniu a udržiavaniu historických tradícií a zvykov.

Po zimných prázdninách na deti čakala bohatá snehová nádielka, ktorú sme využili na sánkovanie a modelovanie zo snehu.

V januári pravidelne navštevujú predškoláci kamarátov prvákov v ZŠ. Deti mali možnosť oboznámiť sa s prostredím školy ešte pred zápisom do prvého ročníka.

Vo februári sme si tradičným karnevalom pripomenuli obdobie fašiangov.

Spestrením pobytu detí v materskej škole bolo divadelné predstavenie Pampúšik a prezentácia „Včielka“, ktorá rozšírila poznatky detí o živote hmyzu.

V období od marca do júna deti pozorovali prebúdzajúcu sa prírodu, spoznávali flóru a faunu Beckova, zistili z čoho sa pečie beckovský chlieb a koláče, oslávili sme spolu sviatky jari – Veľkú noc a svojimi piesňami a básňami pozdravili mamičky a babičky pri príležitosti Dňa matiek.

Jún ako posledný mesiac školského roka sa niesol v znamení výletu do Podolia. Deti spoznali hrady a zámky, ktoré sa nachádzajú v obciach a mestách na Slovensku.

Rozlúčkou s predškolákmi sme slávnostne ukončili školský rok v materskej škole.

Všetky tieto aktivity sa nám podarilo zrealizovať v spolupráci s rodičmi, riaditeľstvom ZŠ s MŠ J.M. Hurbana v Beckove, Radou školy a zriaďovateľom, za čo im patrí naša vďaka. ***Janka Bagová***

Veľmi si vážime prácu zamestnancov prevádzky OU, vďaka ktorým sa deti môžu hojdať a šmýkať po novo vybudovanej zostave detského ihriska. Mrzí nás však, že sa nájdu i takí neprajníci, ktorí svojou nerozvážnosťou poškodili šmýkačku. ***J. Bagová***

Druhý domov Ladislava Mednyánszkeho v Strážkach

Na stránkach Beckovských novín si zvykneme pravidelne pripomínať nášho vari najslávnejšieho rodáka, maliara Ladislava Madnyánszkeho (23.4.1852-17.4.1919). Čas rýchlo beží, na budúci rok uplynie už 95 rokov od umelcovho úmrtia. Dnes si pripomenieme skutočnosť, že rodina Medňanských odišla z Beckova do Strážok v roku 1862, keď mal malý Ladislav len desať rokov, v súvislosti s návštevou tohto vzácneho miesta. V Strážkach, neďaleko Kežmarku, zdedili štvorkrídlový kaštieľ, v ktorom je dnes vysunuté pracovisko SNG. Kaštieľ získala v roku 1972 do vlastníctva Slovenská národná galéria (SNG) od poslednej jeho majiteľky barónky Margity Czóbelovej, inak netere maliara. Obklopuje ho obnovený anglický park s trvalou expozíciou súčasnej plastiky.

V kaštieli je niekoľko stálych expozícií, patrí k nim aj Portrét 17. až 19. storočia na Spiši. Výstava je utvorená z diel, ktoré boli vo vlastníctve predchádzajúcich majiteľov (rody Horváth-Stansith, Szirmay, Mednyánszky a Czóbel, ako aj spišských rodín Csáky, Esterházy...). Uvidíme tu aj portrét mladého Alojza Medňanského, autora známej Malebnej cesty dolu Váhom.

Historická knižnica je ďalším vzácnym priestorom, v ktorej sú vystavené staré knihy zo zbierok rodiny Horváthovcov-Stansithovcov. Dedením prešiel majetok najprv do vlastníctva rodiny Szirmayovcov a v druhej polovici 19. storočia do vlastníctva rodiny Mednyánszkych, čo bola príčina presťahovania sa rodičov nášho Ladislava z Beckova do priestrannejšieho kaštieľa v Strážkach. Zrelý umelec bohatstvo knižnice aj skutočne objavoval v polovici 90-tych rokov 19. storočia.

Expozícia Ladislav Mednyánszky a Strážky je inštalovaná v bývalých obytných priestoroch jeho rodiny. Je miestom plným spomienok na umelca a jeho blízkych viažucich sa sčasti k pôvodnému zariadeniu izieb i obrazom na stenách, ktoré pochádzajú z rodinnej pozostalosti, ale i k ďalším dielam, ktoré SNG zakúpila zo súkromných zbierok. Medzi dielami majstra je aj obrázok Beckovský hrad, datovaný rokom 1880, olej na

plátne, 24,4 cm, šírka 31,7 cm. Obrazy Ladislava Mednyánszkeho dopĺňajú výtvarné práce jeho netere Margity Czóbelovej (1891-1972) a priateľa Ferdinanda Katonu (1864 - 1938).

Poznámky a fotografie z exkurzie TNOS pre kronikárov a pracovníkov obecných úradov z 18.4.2013 pripravila D. Badžgoňová

Z činnosti Komisie pre kultúru, šport a cestovný ruch

SPOMIENKOVÁ SLÁVNOSŤ

Čo krvi sfarbilo už históriu
a koľko armád padlo do hrobov.
No pomníky hrdinov večne žijú s nami
a v každej krajine sú ozdobou...

Týmito slovami sa prihovoril poslanec obecného zastupiteľstva pán Jaroslav Zbudila účastníkom spomienkovej slávnosti, na ktorej sme si dňa 8.4.2013 pripomenuli 68. výročie oslobodenia obce. Veniec vďaky položili k pamätníku hrdinov I. a II. svetovej vojny p. Karol Pavlovič, starosta obce a pani poslankyňa Anna Kabelíková. Kultúrny program, v ktorom sme vzdali úctu tým, ktorí v boji za našu slobodu položili svoje životy, pripravili žiaci Základnej školy J.M. Hurbana v Beckove pod vedením Mgr. Martiny Striežencovej.

Vojnové udalosti, nech sú pre nás studnicou poznania, z ktorej čerpá dnešná generácia i generácie budúce!

STAVANIE MÁJA

V predvečer 1. mája bol za pekného slnečného počasia na námestí postavený krásny mohutný strom „MÁJ“ ako symbol života, krásy a zdravia. Príjemnú a pohodovú atmosféru dotvárala folklórna skupina zo Selca. Občania si mohli pochutiť na voňavých moravských koláčikoch, čerstvom ovčom syre a nechýbal ani orosený zlatý mok – pivo. Strom mája bol osadený za pomoci techniky, ktorú poskytla firma Auto Hans pána Jána Králika.

Uctievajme ľudové tradície, sú kultúrnym dedičstvom minulosti!

DEŇ MATIEK

Tak prosto všetko začína:
nádychom dieťaťa, úsmevom šťastnej matky...

Dňa 19. mája 2013 sme si pripomenuli medzinárodný sviatok – Deň matiek. Deň, v ktorom máme jedinečnú príležitosť vyjadriť vďaku za obetavosť, lásku a starostlivosť osobám nám najbližším, naším mamám. V slávnostnom príhovore pán starosta poukázal na ich bezhraničnú lásku a ochotu prijať dieťa do svojho života ako dar. Dar najvzácnejší. Vyzval mamičky i babičky, aby chránili svoje deti pred nástrahami súčasnej doby, aby do ich malých dušičiek zasievali semienka radosti, dobrých ľudských vlastností, sebavedomia, aby z nich vyrástli krásni a dobrí ľudia.

V bohatom kultúrnom programe sa predstavili najskôr malí škôlkari a po ich vystúpení nasledoval program žiakov základnej školy. Krásnym slovom, spevom a tancom poďakovali svojím mamám a vyjadrili hlbokú lásku. Touto cestou ďakujeme účinkujúcim a ich vyučujúcim v materskej a v základnej škole za prípravu a realizáciu bohatého kultúrneho programu, z ktorého mali potešenie nielen mamy, ale i prítomní otcovia. Na záver slávnosti darovala obec každej matke kvietok na znak úcty a vďaky. Za kultúrnu komisiu

J. Ježovicová

Pani zubárka – MUDr. Mária Havranová

Asi nehovorím len za seba, že pred zubármi máme skoro všetci rešpekt väčší ako pred inými lekármi. V podvedomí aj vedomí sa nám odvíja „film“ s nepríjemnými zvukmi vŕtačiek, s otvorenými čeľusťami a so sedením v zubárskom kresle, ktoré, napriek snahe samého seba oklamať, vôbec nie je relaxáciou. Avšak povolanie zubného lekára je nesmierne dôležité. Mať pekný a hlavne funkčný a zdravý chrup je po celý náš život prioritou, a preto nehrozí, že by stomatológovia či zubní technici zostali bez práce.

Pani doktorka, ako hodnotíte zmeny za posledných 20 rokov vo svojom obore v porovnaní s tým, čo bolo pred rokom 1989? Zmeny nešli k lepšiemu, ale k horšiemu, pretože preventívne prehliadky, ktoré sa robili na školách, zanikli. Dnes je to vec rodičov, ako povedala riaditeľka školy, dnes už preventívne prehliadky detí a mládeže nie sú v zákone. Rodičia sa spoliehajú, že deti prídu k zubárovi zo školy, ako boli zvyknutí v časoch svojej školskej dochádzky. Deti prídu, ale až keď ich zub bolí, a tak majú stresujúce zážitky z návštevy stomatológa. Obaja rodičia sú zamestnaní, a keďže boli zvyknutí, že sa chodilo zo školy, tak v mnohých prípadoch je prevencia zanedbaná. Stále platí, že dvakrát do roka chodia na preventívnu prehliadku deti a dospelí jedenkrát do roka. Všetko sa zmenilo, dnes sme neštátni lekári, hospodárime s tým, čo si zarobíme, všetko si musíme sami platiť... Neštátny stomatológ má zmluvy s poisťovňami, ktoré sčasti prispievajú, ostatné musí hradiť pacient.

V Beckove ste asi profesionálne najstaršia lekárka, spomínate si, kedy ste sem prišli? Prišla som v r. 1979 ešte za éry p. MUDr. Bezděka a sestričky Ondrejovičovej, MUDr. Slodičkovej na detskom so sestričkou Valovou. Najskôr mi sestričku - zubnú asistentku asi desať rokov robila p. Nožinová. Po nej asi rok dva tu bola sestrou Alena Drobná, ktorá dochádzala z Moravského Lieskového. V súčasnosti, a to už vyše dvadsať rokov, mi zubnú sestru robí Jozefína Tillerová z Nového Mesta nad Váhom (obe na foto z 25.6.2013).

Pani doktorka, môžem sa spýtať na Váš vek? V januári som mala 70 rokov.

Zisťujete, koľko máte pacientov za rok, koľko ošetrení vykonáte? Každý rok posielame na štatistický úrad údaje o počtoch ošetrení a počte výkonov. Máme okolo 1200 evidovaných pacientov. Mám pridelený obvod z obcí, ako sú Beckov, Beckovská Vieska, Rakoľuby a Kálnica.

MUDr. Havranová v beckovskej ambulancii v r. 1991.

Aké boli Vaše začiatky, kde ste vyrástli, kde študovali a kde pracovali? Pochádzam z Považian, bolo nás osem detí. Otec bol robotník a mama domáca. Prečo som si vybrala medicínu? Možno preto, že jeden brat robil – dokonca v Beckove, dentistu. Volal sa Viliam Kubica a on ma čiastočne ovplyvnil pri výbere povolania. Študovala som v Bratislave na lekárskej fakulte Univerzity Komenského. V roku 1965 som promovala, potom som dostala umiestenku do Zlatých Moraviec na dva roky. Po svadbe som päť rokov pracovala v Dubnici nad Váhom, a keďže manžel, vojak z povolania, dostal miesto v Novom Meste nad Váhom, prišla som s ním do Mesta aj ja. Najskôr som robila rôzne zastupovania, potom som dostala ambulanciu na priemyslovke, kde som vykonávala prax školskej zubnej lekárky asi 5 rokov. Odtiaľ som prišla do Beckova a som tu už 34 (!) rokov.

Koho ste vystriedali? Predo mnou v Beckove pracovala MUDr. Dingová asi dva roky, ešte pred ňou to bol dentista p. Jozef Samek.

Na svojom prvom pracovisku v Zlatých Moravciach v r. 1966 *(detail zo spoločnej fotografie).*

Kde bývate? S manželom stále bývame v Novom Meste nad Váhom, on je dôchodca a ja som stále pracujúca dôchodkyňa. Máme dvoch synov, starší má dvoch chlapcov a mladší dve dcéry. Žijú v Novom Meste, starší, a mladší v Bratislave. Deti idú iným smerom ako ja či manžel čo do výberu profesie.

Mali ste v minulosti politické problémy ako nestraníčka? Po roku 1969 som pracovala v Dubnici, previerka bola o tom, či som súhlasila so vstupom sovietskych vojsk do Československa. Boli to nepríjemné kádrovačky, vyhrážali sa nám.

Pri čom si oddýchnete, aké máte záľuby a koníčky? Mám záhradku v Novom Meste nad Váhom pri hydrocentrále. V mladšom veku som pestovala aj s manželom turistiku, chodievali sme z ústavu (OÚNZ), z nemocnice, na zaujímavé výlety. Robievala som aj ručné práce, vtedy nebolo nič dostať kúpiť, museli sme si vypomáhať štrikovaním či háčkovaním.

Ako ste si zvykla v Beckove? S ľuďmi sa veľmi ťažko pracuje, ale zvykla som si, inak by som tu toľko rokov nezostala. Prv boli aj dve charity, domov dôchodcov – práce bolo oveľa viac... „keď sa zadarmo robilo!“ – poznamenáva sestrička. Som rada, že mi zdravie ako tak zase slúži. Nízke dôchodky nás nútia pracovať, ale nie je to jednoduché, všetko si musíme financovať, obstarávať nové veci do ordinácie, nové materiály.

Na Slavíne v Bratislave s kolegami z OÚNZ (detail spoločnej fotky) - zľava MUDr. Havranová a sprava zdr.sr. Věra Ondrejovičová z Beckova

S odstupom 48 rokov môžete povedať, že ste si dobre vybrali profesiu? Človek si zvykne na prácu, zatiaľ ma to baví - stále mám trpezlivosť, dobrý zrak aj zručnosť v rukách... Doba je teraz zlá. Keď som tu začínala, viac sme držali spolu, mávali sme spoločné posedenia, drobné oslavy. Ale treba povedať, že dnes je tu aj generačný rozdiel. Takto je to ale všade, každý pracuje sám pre seba.

Ako si vychádzate so sestričkou? Zatiaľ sme sa nepovadili!

Čo Vám pomáha držať sa „nad vodou“? Rodinné zázemie a viera. V najhoršom musia byť, aby človek dúfal, že sa všetko zlepší. Aj čítam – ale hlavne sa starám o domácnosť a záhradku. A pokiaľ ide o moju profesiu, tak stále musím absolvovať rôzne školenia v rámci vzdelávania, odborné organizuje lekárska komora. Napríklad nedávno som bola na odbornom stomatologickom školení v Trenčianskych Tepliciach a v Topoľčanoch. Bezpečnostné školenia sa robia v Novom Meste nad Váhom, naposledy sa hovorilo o bezpečnostných zámkach – a my sme tu mali pred dvomi mesiacmi zlodejov!

Pani doktorka je napriek seniorskému veku stále aktívna žena, ktorej sa nechce rozlúčiť s jej povolaním. Vek nevek, pre ňu je najlepším liekom na všetky neduhy práca či už doma, v záhrade alebo v jej milovanej ambulancii. Neurčuje si koľko rokov ešte vydrží v zamestnaní. Teší sa z prítomnosti, z toho, že je stále užitočná. A my jej na záver, aj keď oneskorene, zaželajme k okrúhlemu jubileu – k 70. narodeninám – veľa síl duševných i telesných, nech sa jej darí v práci, a keď sa definitívne rozhodne pre penziu, tak nech jej zostanú v pamäti na náš Beckov len tie príjemné spomienky. Tak veľa zdravia, pani doktorka!

Dana Badžgoňová

Spoločenská kronika

MANŽELSTVO UZAVRELI
11.5.2013 - Miroslav Bubeník a Silvia Horváthová

NARODILI SA
Sabina Juríková, Eliška Uhlíková, Jakub Kubíček, Nikola Vincenecová, Jakub Matejka, Vratko Szijarto, Michal Žovinec

BLAHOŽELÁME
50 rokov: Pavel Vavro, Jaroslav Straka, Peter Ondrejovič, Ľudmila Masárová, Helena Pilátová, Anna Čaňová, Alena Kročitá
55 rokov: Ján Minárik, RNDr. Vladislav Straka, Jaroslav Čaňo
60 rokov: Rudolf Minárik, Peter Bánovský, Ján Tehlár, Ondrej Úradníček, Milan Vacula, Anna Kozáková, Mária Švecová, Margita Tomanová
65 rokov: Štefan Nemček, Anna Španková, Mária Vavrová, Eva Gergelová
70 rokov: PhDr. Pavel Hos, Ing. Jordán Fabuš, Mgr. Marta Fabušová, Mária Bandíková, Jarmila Čičmanská
75 rokov: Ján Bednárik
80 rokov: Ružena Hubinová, Magdaléna Madajová

ROZLÚČILI SME SA
Mária Babicová, Ján Úradníček, Helena Filáčková, Karol Kročitý, Emília Pagáčová

BLAHOŽELANIE – PETER BÁNOVSKÝ

Dňa 2.6.2013 sa dožil krásneho životného jubilea - 60 rokov - pán **PETER BÁNOVSKÝ**. Väčšiu časť svojho života zasvätil futbalu ako aktívny hráč TJ Slovan Beckov. Po ukončení svojej aktívnej futbalovej kariéry pracoval ako tréner dorastu a rád si svoj obľúbený futbal zahrá medzi starými pánmi TJ Slovan Beckov.

Do ďalších rokov života hlavne veľa zdravia, šťastia v kruhu svojej rodiny mu prajú starí páni TJ Slovan Beckov.

Nepozeraj... spiatky teš sa z krásnej šesťdesiatky. Veď život letí ako šíp, ako ho najlepšie prežiť nevie nik. Nech krásne spomienky z mladosti sa k tebe vrátia a všetky zlé sa navždy stratia. Nech každý ďalší rok dá ti len šťastný krok. Nech navždy tvoja dobrá duša rastie, nech ti dá Pán Boh šťastie.

Na fotografii: Pri príležitosti 60 narodenín Petra Bánovského odohrali starí páni priateľské stretnutie s rovesníkmi z Trenčianskej Turnej, a po víťazstve 8:0 urobili aj oslávencovi radosť. ***Jaroslav Zbudila***

BECKOVSKÝ SPEVÁCKY ZBOR BLAHOŽELÁ

Štebotajú veselo po Beckove vrabci,
že jubileum slávia naši zboroví chlapci.
Vek na nich veru nie je znať,
vládzu oni behať, spievať, tancovať.
Aj keď nejednu pesničku pri skúške ofrflali,
vždy ju nakoniec krásne zaspievali.

A pretože oči neslúžia už ako kedysi
vyrábajú si svoje špeciálne notové zápisy.
Potom v každej piesni bez zaváhania zas
je dobre počuť ich hlboký pevný bas.
A o kom sa tu toľko „kváka"?

Nuž, 50-tku oslavuje Jarko Straka.
A s kým ?
No predsa s Petríkom Bánovským.

K nemu sa priblížila skrátka
neuveriteľná 60-tka.

A tak prajeme Vám, naši oslávenci milí,
aby ste nám ešte dlho žili.
Veľa zdravia, šťastia, lásky mali,
a svojim spevom ešte veľa rokov radosť rozdávali.
A hlavne zdravie trvalé,
nech nám ešte dlho znie Vaše „božolé".

Kolektív Beckovského speváckeho zboru pod vedením Mgr. Anežky Ilavskej

Ku gratulantom sa pripája aj starosta obce Karol Pavlovič.

Rozlúčka s Karolom Kročitým

Dňa 19.6.2013 sme sa rozlúčili s manželom, otcom, dedkom a našim spoluobčanom **p. Karolom KROČITÝM,** ktorý nás náhle opustil 17.6.2013 v dopoludňajších hodinách vo veku 53 rokov.
Mal rád spoločnosť, bol zábavnej povahy, vždy pripravený komukoľvek pomôcť. Celý život v rámci svojich možností pomáhal spoločenským organizáciám v obci, najmä Dobrovoľnému požiarnemu zboru a PZ Hurban Beckov pri udržiavaní stavov zveri, aby nestrádala nedostatkom krmovín počas zimného obdobia.
Na poslednej ceste menovaného odprevadili spolupracovníci z Poľnohospodárskeho družstva Beckov na čele s predsedom p. Ing. Jurajom Višňovským, susedia, spolužiaci, priatelia i ostatní občania obce.
Česť tvojej pamiatke! ***Pavol Hladký***

SPOMÍNAME

Dňa 18.04.2013 sme odprevadili na poslednej ceste otca, dedka a priateľa – Jozefa Školára, ktorý nás opustil 16.4.2013 vo veku nedožitých 80-tich rokov. V roku 1994 bol zakladajúcim členom PZ Hurban Beckov. Bol vynikajúci včelár a chovateľ poštových holubov. Česť tvojej pamiatke!

Pavol Hladký

Becko je aj náš

Pri spomenutí mena Petra Ondrejoviča, čiže Becka, ako ho aj my voláme, sa mi vynorí pred očami myšlienka z múdrostí budhistických mníchov vo filme Petrovho častého spolucestovateľa Pavla Barabáša Cez divoký Baltistan: „Kto len jeden druh učenosti nosí v hlave, vie o tom iste mnoho, no o ostatnom nie. Oko, hoci by hľadelo akokoľvek prenikavo, zvuk svojim pohľadom nikdy nezačuje."

Z Petra by iste autor tejto myšlienky mal veľkú radosť, pretože jeho záujmy a činnosť sú tak všestranné, že iba málo ľudí sa mu môže vyrovnať. V detstve a mladosti skúšal rôzne športy, no vytúženú voľnosť a dobrodružstvá našiel až v horolezectve, cestovaní a objavovaní nepoznaného. To sa stalo cieľom jeho snov. Od roku 1981 sa začalo jeho priateľstvo s piešťanskými horolezcami, a to bol začiatok novej etapy jeho života. Preliezol, čo sa dalo v okolí Beckova a vydal sa do väčších výšok. Tatry majú od neho niekoľko nových horolezeckých ciest. Stal sa členom piešťanského horolezeckého oddielu a zaradil sa medzi špičku vtedajších lezcov. Podarilo sa mu dostať do výberového zájazdu, kde zdolal v talianskych Dolomitoch ťažko prístupnú južnú stenu Marmolady.

Na fotografii – Aupark – Palace Cinemas, Bratislava, 7.12.2006 – Peter Ondrejovič, Pavol Barabáš, Braňo Šmíd s priateľkou a Jarmila Dugátová

Prírodu miloval už od detstva, no bolo potrebné rozšíriť si poznatky o nej, aby v nej mohol voľne žiť a fungovať sám i so svojimi priateľmi často i v tom najväčšom nebezpečenstve života. Naučil sa fotografovať i filmovať, variť, potápať i veslovať, poznávať nebezpečné zvieratá a liečivé rastliny v džungli i vo vodách. Odbornosť si žiadajú skaly, ale i pomôcky, s ktorými na ne horolezci lezú. Pretože mu učarovala voda, bolo treba naučiť sa ovládať kajak i raft a motory – a, samozrejme, aj lietanie. Všetko to však nie je platné, pokiaľ človek nepozná zemepisné danosti krajín a miest, na ktoré sa expedícia koná, ich históriu a cudzie jazyky, aby sa bolo možné dohovoriť. K tomu všetkému treba aj orientáciu, kus zodpovednosti voči sebe a ostatným ľuďom - a hlavne odvahu. Toto všetko u Becka nájdete a k tomu navyše skromnosť, priateľstvo, ochotu pomôcť každému v každej situácii, pokoru voči prírode, jej zákonitostiam - a predovšetkým dobré srdce. Svoje zážitky a skúsenosti z ciest dokáže zaujímavo, vtipne, s jeho osobitým humorom opísať, aj prezentovať na výstavách a besedách obrazmi, fotografiami a materiálmi prinesenými z ciest.

Teda takto my poznáme Becka. A prečo som napísala v nadpise, že je aj náš? Nuž, v Piešťanoch, ako som už spomínala, už od roku 1981 liezol po skalách s našimi horolezcami a stal sa i členom horolezeckého oddielu Bezovec. Štúdium v odbore cestovný ruch absolvoval na Strednej hotelovej škole v Piešťanoch a v Tatrách s ním liezli aj naši chlapci. A Peter na nás nezabudol ani potom, keď po Juhoslávii, Rakúsku a Taliansku začal poznávať ďalšie krajiny – Austráliu, Indonéziu, Malajziu, Thajsko, Kolumbiu, Nepál a Himaláje, Etiópiu, amazonské pralesy a hlavne Venezuela, Bolívia, Peru sa stali jeho najobľúbenejšou oblasťou. Svoje zážitky prezentoval u nás v časopise Revue Piešťany písomne, aj dokumentárnymi filmami v kine, v Mestskom kultúrnom centre, v Informačnom centre aj v knižnici. Tam nám predstavil svoje cesty, ktoré prešiel po rôznych miestach zemegule. V Infocentre to bola téma Doba kamenná sa ešte neskončila ako retrospektíva na filmy, ktoré vznikli na spoločných expedíciách s Pavlom Barabášom – Omo, cesta do praveku, Amazonia vertical a Tepuy – stolové hory Venezuely. Mám všetky Barabášove filmy, premietame si ich v klube dôchodcov i na rehabilitačných pobytoch. Pomáhajú rozširovať obzor našich členov – dôchodcov a reumatikov. Poznávajú tak miesta, na ktoré sa pre chorobu, vek alebo vzdialenosť nedostali. Pri premiére filmu Tepuy v Auparku v Bratislave sme besedovali s Paľom Barabášom i s Petrom. Keď som potom priniesla fotografie z tejto akcie do klubu, Petrovi naše články odkázali, že sa má vždy usmievať, lebo mu to viac pristane. Vo filme Amazonia vertical sa im zase páčili Petrove ponožky v sandáloch, my im hovoríme „letné", z ktorých mu cez diery v nich trčali von prsty na nohách. A ľutovali ho až so slzami v očiach, keď si ihlou a niťou zašíval rozrezanú ruku. Takéto príbehy pri premietaní zažívame často, lebo Peter je aj náš!

Závidím Beckovčanom, že majú takého schopného a ochotného občana, ktorý nielenže robí dobré meno Slovensku vo vzdialených krajinách sveta, ale je ochotný pomôcť pri skrášľovaní svojho rodiska a svojou činnosťou ho aj spropagovať. Tú činnosť odmenili diváci cenou za film Stolové hory Guayanskej vysočiny vo Venezuele na festivale Vysoké hory v Žiline v roku 2012. A my dosvedčíme, aj prísažne, to skrášľovanie, lebo sme ho pri našej návšteve Beckova „prichytili" na kostolnej veži, ktorú natieral.

Ako sme sa dozvedeli, 16. júla 2013 sa Peter dožíva 50 rokov. Želáme mu preto v jeho práci veľa úspechov a zdravia, aby ešte dlhé roky v šťastí a spokojnosti mohol plniť sny svoje i svojej rodiny i tých, ktorí ako on túžia po poznaní a zážitkoch. Dúfame, že jeho cesty po Afrike, návšteva afrických národných parkov a výstup na Kilimandžáro prinesú nové zaujímavé poznatky na filmoch i na besedách pre obdivovateľov prírody a histórie tejto časti sveta. Veríme, že keď ho doteraz nespláchli rieky Karnali, Soča, Verdon, Rio Grande, ani tá hnedá Omo plná hrochov, ktoré splavil, že sa nedá spláchnuť žiadnej.

A nech mu jeho synček Janko, ktorý skúsil život cestovateľa už ako kojenec, rastie do múdrosti a sily, aby raz pokračoval v otcových stopách. Predpokladáme, že jeho zdedené danosti v komunikatívnosti a rečnení, ktoré prejavil už pred cestou do Venezuely v styku s nami pri návšteve u nich doma, sa budú rozvíjať a bude nasledovať otecka. Držíme palce!

Jarmila Dugátová a priatelia z fanklubu Pavla Barabáša

Ku gratulácii sa pripája aj starosta obce, priatelia, známi, susedia i členovia RR BN.

DVADSAŤPÄŤ ROKOV V CIRKVI

Dňa 15. mája 2013 v kostole Božského Srdca Ježišovho v Belušských Slatinách vdp. Mgr. Cyril Adam si pripomenul na slávnostnej sv. omši 25. výročie kňazskej vysviacky spoločne s miestnym farárom vdp. Jánom Kamenským, ktorý zároveň oslávil 45. výročie vysviacky. Následne v nedeľu aj v domovskom farskom kostole v Beckove počas sv. omše.

K tomuto krásnemu výročiu povolania do kňazského stavu želáme vdp. Adamovi veľa Božieho požehnania, lásky a úcty i zdravia, aby mal stále dostatok síl vo svojom poslaní duchovného pastiera našej farnosti.

Zo srdca praje starosta obce, jeho farníci, rehoľné sestry z charitných domovov v Beckove a v Belušských Slatinách, členovia RR BN a čitatelia BN.

BLAHOŽELANIE – MILAN VACULA

V sobotu 22.6.2013 oslávil šesťdesiat rokov Milan Vacula, jeden z našich bezdomovcov. Oficiálne si píše adresu Obec Beckov, ale v skutočnosti býva u svojej kamarátky a spolupracovníčky Aničky Škodákovej, inak vnučky jedného z beckovských pekárov (p. Milan Kucharík). Žijú v „modrom“ domčeku neďaleko farského kostola síce s elektrinou, ale bez vody, i keď nie celkom, lebo majú dobrých susedov, ktorí im vodičku darujú. Láskavé srdcia nemajú len susedia, dlhé roky im pomáhali „modré“ sestričky vincentky a stále pomáhajú „čierne“ notrdamky. A oni dvaja to vracajú nám všetkým, celej obci. Každodenne vyjdú do ulíc,

aby – najlepšie hneď z rána – pozberali všakovaký odpad, ktorý menej poriadni občania či návštevníci po sebe zanechali na očiach nás všetkých. Nedeľné ráno - kým my prídeme z kostola, Milan Vacula už ide s taškou plnou nazbieraných odpadkov. Je to jeho „pobožnosť“. A tak mu radi prepáčime menej vyberaný slovník.

Nedá mi v tejto súvislosti si nespomenúť na Katarínu Minárikovú, dnes už nebohú Beckovčanku, ktorá statočne zametala cesty pri parku, ale aj na Margitu Jurákovú, ktorá od minulého leta už nebýva v našej obci. Aj ju sme vídali deň čo deň prechádzať ulice a zberať odpadky len tak, z vlastnej vôle. Keď odišla, napadlo mi, ktože ju nahradí... a stalo sa, sú to Milan Vacula a Anička Škodáková.

Ďakujeme našej dvojici za čisté ulice a oslávencovi Milanovi Vaculovi želáme do ďalších rokov predovšetkým zdravie aj šťastie a Aničkinu strechu nad hlavou.

Dana Badžgoňová

Vzduch v našej obci!

Suseda si nikto z nás nevyberá. Žijeme vedľa neho a on vedľa nás. Každý na svojom kúsku zeme. Často však zdieľame tie isté múry bytov či ploty pozemkov. A dýchame aj rovnaký vzduch. Čo však ale robiť, ak vám sused voľné dýchanie komplikuje? Mnohí z nás žijú na vidieku práve kvôli kvalite ovzdušia, prírody atď. Užívame si pohodu zdravého životného prostredia. Relatívne.

Častým problémom býva spaľovanie. V prvom rade si treba uvedomiť, že od 1. januára 2006 je spaľovanie suchého lístia, drobných konárikov a ostatného odpadu zo záhrad a domácností zakázané podľa Čl. I (bod 43. § 18 ods. 3 písm. n) a Čl. VI. zákona č. 24/2004 Z.z, ktorým sa mení a dopĺňa Zákon o odpadoch. Zeleň v našich záhradách je považovaná za biologicky rozložiteľný materiál. Navyše obec Beckov vyhradila miesto pri poľnohospodárskom družstve, kde môžete voľne priviesť práve tento druh prírodného odpadu, ktorý sa dodatočne zužitkuje. Ďalšou možnosťou je domáce kompostovanie. Neexistuje teda ani najmenší dôvod na to, aby sme sa odpadu zbavovali prostredníctvom spaľovania a otravovali tým život ostatných občanov. Ak sa aj napriek tomuto všetkému rozhodnete uchýliť k takémuto spôsobu narábaniu s odpadom, zvoľte si aspoň rozumný čas. Počas letných horúčav využívame večery, resp. skoré rána na vetranie domácností a nie na spaľovanie.

Samostatnou kapitolou je vypúšťanie močoviny na vlastných pozemkoch. Zvlášť počas VÍKENDU, keď znepríjemňujú život nielen spoluobčanom, ale aj rodinným návštevám, chalupárom a turistom. Nikto totiž netúži mať súkromné priestory zahltené neznesiteľným smradom.

Na vlastnom pozemku je každý svojím pánom. Kupujeme si síce zem, no nie vzduch nad ňou, pretože ten je považovaný za spoločný priestor. Ak vidíte, že niekto vedome porušuje zákon a znepríjemňuje život ostatným, zvoľte najskôr dobre mienené susedské rady. Ak nepomáhajú ani tie, môžete anonymne upovedomiť príslušný úrad či políciu. Normálny človek nemá dôvod a ani chuť vyvolávať akékoľvek susedské spory. Väčšina ľudí dokáže pochopiť tieto základné pravidlá, nariadenia a zákony, tak prečo nie všetci?

Anonym

Vypaľovanie trávy v jarnom období

Vážení občania, za nami je jarné obdobie, ktoré sa každoročne prejavuje veľkým nárastom počtu požiarov v prírodnom prostredí.

Celkovú bilanciu požiarovosti ovplyvňujú v tomto období najmä požiare suchých trávnatých porastov, ktoré vznikli v priamej súvislosti porušovania zákona o ochrane pred požiarmi. Niektorí občania svojim nezodpovedným a ľahkovážnym konaním ohrozujú okrem seba aj svoje okolie a prírodu. Vypaľovanie suchej trávy a kríkov je každoročne sa opakujúcim javom, a preto sa na všetkých občanov obracia Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Novom Meste nad Váhom s výzvou rešpektovania zákona o ochrane pred požiarmi a na občanov týmto apeluje: Nevypaľujte suché trávnaté porasty!

Nezakladajte oheň v prírode na miestach, kde sú horľavé látky a odkiaľ sa môže oheň rozšíriť! Nefajčite v lesoch! Na kladenie ohňa v prírode využívajte len priestory na to určené – ohniská! Pri odchode ohniská dôkladne uhaste!

HASIČI UPOZORŇUJÚ, ŽE ZA VYPAĽOVANIE PORASTOV JE MOŽNÉ ULOŽIŤ POKUTU AŽ DO VÝŠKY 331 EUR!

Vážení občania, chrániť lesy a prírodu prislúcha nám všetkým, a preto dodržiavajte predpisy o ochrane pred požiarmi a správajte sa v prírode zodpovedne.

Okresné riaditeľstvo HZZ v Novom Meste nad Váhom

PARTIZÁN Z BECKOVA

V tomto roku si pripomíname 69. výročia Slovenského národného povstania, a práve z tohto dôvodu sme pre vás, vážení čitatelia, pripravili spomienku na Beckovčana, ktorý bojoval ako partizán v SNP už od 29.8.1944. V čase, keď sa rozhlasom šírila výzva z Banskej Bystrice, bol vojakom Slovenskej armády pri Bardejove. Odpoveď bola jasná - celá jednotka utiekla k partizánom. Jeho boj skončil 1.2.1945, kedy bol ranený pri Liptovskom Mikuláši. Čakal ho rok liečenia, aj oslobodenie prežíval na nemocničnom lôžku vďačný za to, že prežil. Bol členom Zväzu protifašistických bojovníkov, v miestnej organizácii v Beckove mal funkciu pokladníka, predsedom bol Karol Pavlovič. Predstavíme vám, pamätníci už iste vedia koho - Adama Školára (14.9.1923-4.9.1999). V tomto roku si pripomenieme aj jeho jubileum - nedožité 90. narodeniny.

Adam Školár v roku 1943

Adam Školár sa narodil v budove dnešného múzea, v kúrii Ambrovec. Rodičia – Adam Školár, nádenník, a Anna Minárikoá, bez uvedenia profesie, mali 38 a 33 rokov, keď sa im 14.9.1923 narodil syn Adam, ako je zapísané v beckovskej matrike. Jeho mama u Ambrov varila v kuchyni a otec robil kočiša. Bývali v prvej miestnosti pri vchode. Grófka nemala vlastné deti, a tak sa rada bavila s deťmi svojich zamestnancov, rozdávala im cukríky(1). Až neskôr sa Školárovci presťahovali do Matiášky do domu, kde dnes býva ich mladší syn Jozef.

Adam Školár vychodil v Beckove 8 tried ľudových. Nebol vyučený, lebo od detstva musel pomáhať ako pastier mame živiť rodinu. Od jari do jesene pásol v Kálnici kravy. Do školy chodil len v zime. Mal štyroch súrodencov. Anna sa vydala do Kamenca (a jej dcéra zase do Beckova), druhá sestra na Myjavu, brat Jozef zostal žiť v Beckove v rodičovskom dome a v obci zostala aj ďalšia sestra Mária (poslední traja už nebohí).

Cez druhú svetovú vojnu narukoval do Slovenskej armády, pridelili ho na východné Slovensko, k Bardejovu, do Zborova. Bol zaradený ako kočiš, vozil dôstojníkov na koči. Keď vojaci po vypuknutí SNP odišli do hôr, kone nechal sedliakovi, u ktorého býval. Gazda nezabudol, dlhé roky mu posielal

kartu na Vianoce. Celá jednotka sa zapojila do SNP už 29.8.1944.

Počas bojov bol vážne ranený, dostal zásah do brucha a popritom mu omrzli nohy. Nohy mu aj po vyliečení opúchali, po celý život mal s nimi problémy. Mal šťastie, že to prežil, priestrel brucha bol až na chrbát, jeho syn si ako malý myslel, že tato má dva pupky. Prebral sa až v nemocnici po operácii vo Vyšných Hágoch, kde bola ruská vojenská nemocnica. Spomínal, že priamo do nemocnice išla električka. Po skončení vojny ho previezli do nemocnice do Piešťan. Prepustili ho až 8.3.1946. Domov sa vrátil z vojny

takmer po roku od jej skončenia! Generál Pepich, s ktorým bojoval v povstaní, bol za ním v nemocnici, chcel, aby išiel do školy, ale Adam Školár odmietol. Mal dosť vojenského života. S generálom sa ešte stretli v Dobšinej a potom v Beckove, keď na budove bývalého MNV odhaľovali pamätnú tabuľu. Do konca roka 1949 dostával vojnový invalidný dôchodok, ktorý mu 1.1.1950 vzali. Pretože vojnové zranenia mu neustále strpčovali život, žiadal o opätovné priznanie čiastočného invalidného dôchodku. Jeho vybavenie trvalo päť rokov, najskôr požiadal v decembri 1964 a priznali mu ho až 9.1.1970. Teda žiadne výhody pre bojovníka z povstania... V povstaní bojoval v partizánskej jednotke Kvitinskij – Gottwald, ktorej veliteľom bol mladý ruský kapitán Kvitinskij. Adam Školár bol guľometčíkom (na fotografii vyššie). Pripomienkou na vojnové roky je aj list od bývalého spolubojovníka p. Jakaboviča z Košíc z 15.11.1983, ktorý sa zúčastnil stretnutia brigády v Bardejove a na Krížoch v roku 1965 a Adamovi Školárovi obstaral knižku Osobitná partizán-

Adam Školár, manželka Jozefína, syn Dušan, svokra a švagriná

ska brigáda „Gottwald“, vydavateľstvo Osveta, Martin 1971, 207 strán(2).

Adam Školár pracoval po vojne v kameňolome a na stavbe hrádze na kanáli. Robil cestára až do priznania invalidného dôchodku v roku 1970. Od 13.3.1946 do 4.4.1947 pracoval vo firme Ing. Lozovský a Štefanec, stav. úč. spol. v Bratislave, Preloženie Váhu: Mnešice Beckov. Od 4.4.1947 pracoval pre závod Štátne cestmajstrovstvo IV/8 Beckov. Od 30.3.1949 vo firme Závod pre vodné stavby - Stavba považských kanálov, závod Nové Mesto nad Váhom s pečiatkou Okresného úradu ochrany práce v Novom Meste nad Váhom.

Oženil sa 23.4.1955 v Beckove, jeho manželkou sa stala Jozefína Matejíčková z Beckova (nar. 10.4.1924). Bývala v Matiáške, kde dnes bývajú Koníčkovci. Adam Školár sa do ich rodiny priženil. Matejíčkovci mali sedem detí, dve zomreli v detstve, zostali štyri dievčatá a jeden chlapec, ktorý bol bezdetný, a tak ich rodina z Beckova vymizla. Dievčatá odišli za prácou do Francúzska. Jedna sestra, pani Zuzana Čimová, ešte žije v Nových Zámkoch, jej manžel bol cukrár, tiež pracoval vo Francúzsku. Druhá sestra, Mária, vo Francúzsku zostala, vydala sa za Beckovčana Hornáčka (Hornáčkovci bývali tam, kde Barincovci) a ako 70-ročná prišla aj s vnučkou do Beckova. S manželom robili na jednom majeri. Tretia sestra sa z Francúzska vrátila a žila v Bratislave (zomrela v Stupave). Vo Francúzsku boli za prácou mladí ľudia aj z iných rodín, napr. Pavlíkovci, Hladkí, Tekulovci, Štefánikovci, Šprinclovci...

Adam Školár popri angažovanosti v Zväze protifašistických bojovníkov, v jej miestnej organizácii ako pokladník (3), sa zapájal aj do kultúrneho života v obci - hral v beckovskej dychovke na baskrídlovku. Muzikanti hrávali na sviatky, napr. pri stavaní mája i jeho búraní, ale aj v kostole na sviatky, na Vianoce, pohreby, svadby. Občas zaskakoval aj v kapele v Chocholnej. Bolo to v päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch. Hrávali aj v hoteli ešte za Pavla Kolára, volával ich, keď mal malú tržbu. Potom mali plno, prišli aj ľudia z okolia, vtedy predal všetko. V hoteli sporadicky skúšali ešte aj v sedemdesiatych rokoch. Muzikanti hrávali aj na obecných zábavách v parku, pod stromami ľudia tancovali a muzikanti hrali na voze.

Adam Školár s vnučkou Monikou

Adam Školár často spomínal na svoje zážitky z vojny. Jeho manželka a jediný syn Dušan, potom aj nevesta, boli vďačnými poslucháčmi. Boli dobré aj zlé. Najhorší bol rok, keď sa liečil zo zranenia. Nemohol jesť, ošetrovateľka ho nasilu kŕmila, dokonca ho vyplieskala lyžicou od kaše... Potom ho musela umyť. V armáde mal početné zážitky s koňmi, vozil oficierov, nebolo mu vtedy zle. K zvieratám mal blízky vzťah od detstva, bol predsa synom kočiša a sám pásaval dobytok.

Adam Školár si doklady z vojny odložil, aj vyznamenania. Dovolil synovi či vnučke, aby sa s nimi hrali, ale uchovával ich - tak, ako teraz jeho syn. Boli a sú spomienkou na časy pred takmer sedemdesiatymi rokmi, keď on a jeho spolubojovníci dávali to najcennejšie, čo mali, svoje životy, ako sa hovorí na oltár vlasti, aby vybojovali mier pre svoju krajinu, za budúcnosť svoju i svojich detí. Rok bojov a ďalší rok bolestí počas liečenia sú zhmotnené v medailách a legitimáciách, v úradných papieroch. Aj keď už ich nositeľ nie je medzi nami, jeho najbližším stále pripomínajú ich otca - ako žil, ako bojoval on i jeho druhovia. To politické zmizlo, zostalo len ľudské a občianske i historické. Obeta jedného človeka pre dobro nás všetkých.

Dana Badžgoňová

POZNÁMKY

1. Ambrovci nemali deti, Zoltán Ambro daroval kúriu v r. 1970 Trenčianskemu múzeu. Niekoľko rokov v nej bývala Ambrova sestra Ida Farkašová, tiež bezdetná, ktorá dožila v domove dôchodcov v Beckove.

2. Autor Andrej Golema bol historik a knižka je výsledkom archívneho prieskumu dokumentov z obdobia siedmich mesiacov, kedy brigáda pôsobila v SNP.

3. Sväz slovenských partizánov, č. legitimácie 6198 v roku 1947, potom SPB – Sväz protifašistických bojovníkov

BECKOVSKÍ ORGANISTI

Rada som prijala výzvu podeliť sa so spomienkami na ľudí, ktorí svoj hudobný talent dali do služieb Božích. Najmä keď dvaja z nich striedavo s menšími prestávkami najdlhšie pôsobili v katolíckych kostoloch v Beckove v tejto bohumilej činnosti. Boli to bratia Rudolf a Ján Zverbíkovci – moji strýkovia (1).

Ján Zverbík

Náš vzťah bol skôr súrodenecký, keďže vekový rozdiel medzi nami bol len cca 10 rokov, vyrastali sme spolu a oni boli súčasťou môjho života v Beckove. Boli sme si blízki v detstve i v dospelosti, preto sú moje spomienky veľmi osobné.

V rokoch minulého storočia boli organisti väčšinou učitelia, najmä na vidieku, a nazývali ich kantori. Z počutia viem o pánovi Svobodovi, ktorý pochádzal z Čiech a bol v 30-tych rokoch minulého storočia učiteľom v Beckove a bol aj organistom. Poznala som už len jeho syna Mirka, ktorý navštevoval našu rodinu. Nejasne si spomínam na ďalšieho učiteľa menom Zálešák, zdá sa mi, že tiež hral v kostole, len nie som si istá, či nie v evanjelickom. V tom čase boli totiž základné školy aj v Beckove rozdelené na katolícke a evanjelické, spojili ich až po vojne v roku 1946.

Organista, ktorého som zažila už ako školáčka, bol pán Peter Rehák a bol vtedy riaditeľom školy. Vo farskom kostole hral niekoľko rokov. Okrem Jána a Rudolfa Zverbíkovcov som ešte počula hrať mladučkú, šikovnú Bericu Lackovú – hrala výborne! V tom čase už som ale bola z Beckova preč, takže poznala som ju len z videnia. Poznala som jej rodičov a staršieho brata Karola. Pri mojich neskorších návštevách Beckova som síce zaregistrovala niekoľko nových tvárí za organom, väčšinou to boli rehoľné sestry vincentky z novozriadeného charitného domu v kláštore po rozpustení Františkánskeho rádu alebo Školské sestry de Notre-Dame. Toto obdobie už nie je mi natoľko známe, aby som sa k nemu mohla vyjadrovať.

A ako to bolo s Jánom a Rudolfom Zverbíkovcami? Spomienok je veľa, pár z nich pre Vás rada vyberiem...

Obaja bratia od mladosti boli veľmi muzikálni a mali veľký hudobný talent. Ako 15-roční už veľmi dobre hrali na harmonikách, čo o 4-5 rokov zúžitkovali pri založení vlastnej kapely, s ktorou úspešne hrávali v Beckove i okolitých obciach na svadbách a pri iných príležitostiach. Neskoršie si domov zadovážili harmónium – hra na ňom už mala prvky hry na organe. Harmónium je starý klávesový hudobný nástroj, akýsi súputník piana, ale líšilo sa

Na fotografii Rudolf Zverbík v roku 1970 so synom Ladislavom.

od neho tým, že hrajúci musel šliapať pedále – mechy, ak chcel vylúdiť tón. Neviem, či sa ešte teraz harmónium používa, ale v tom čase bolo v každom chráme, kde nemali organ. Rudko a Janko na ňom hrali vynikajúco. V tom čase v beckovskom kláštore sídlila rehoľa sv. Františka – františkáni. Na organe tam hral františkánsky fráter menom Benedikt. Býval nervózny a nezriedka chlapcov, ktorí mu „ťahali mechy“ častoval poznámkami „ty buba maková“. Chalani mu naopak potom prestali chodiť „ťahať mechy“ a on mal dosť často problém s hraním na organe. Pre tých, čo nezažili túto dobu, uvádzam, že pri hre na organ si musel organista vopred zabezpečiť „pracovnú silu na ťahanie mechov“, ktoré slúžili na mechanický prívod vzduchu do organových píšťal. Túto drinu neskôr už nahradila elektrina.

Rudolf a Ján často chodili frátrovi Benediktovi vypomôcť s „ťahaním mechov“ a on ich za odmenu zoznamoval s hrou na organ. Po zvládnutí harmónia to bol ku zvládnutiu organu pre nich už len krôčik. A náhoda tiež pomohla.

Takmer v rovnakom čase, keď pre nejakú vážnu príčinu nemohol hrať pán Rehák, zlomil si ruku františkánsky fráter Benedikt. Stalo sa, že na dlhodobý záskok do kláštora nastúpil Rudolf a do farského kostola Ján. Tak sa začala ich dlhoročná, viac ako 35-ročná pôsobnosť v úlohe organistov vo farskom kostole.

Treba spomenúť, že prácou farského organistu nebolo len hudobné doprevádzanie vysluhovaných pobožností, ale mali povinnosť napríklad podľa želania smútiacich vo veršoch vyspievať takzvanú odobierku na pohreboch. Nebolo to jednoduché – niekedy sme rýmy hľadali spoločne. Rudolf využil i spevácke bohatstvo Beckovčanov a pod jeho taktovkou mnohokrát zazneli nádherné spevokoly pri vianočných, pôstnych, veľkonočných i iných slávnostiach, ktoré povznášali ducha zo všednosti vyššie k Bohu.

Najvďačnejšou činnosťou organistov bolo však novoročné koledovanie. Zúčastňovali sa ho v čase od 1. do 6. januára pán farár, organista a kostolník pán Tekula. Nebola núdza o úsmevné zážitky z návštev veriacich, ktorým sa posvätili príbytky a na dvere sa písali tie známe skratky mien troch kráľov – Gašpara, Melichara a Baltazára s príslušným rokom. Tešievala som sa, keď sa Ján alebo Rudolf vrátili domov, lebo som bola „poverovaná“ vyprázdňovať ich vrecká naplnené salónkami, rôznymi čokoládkami a inými dobrotami. No, to boli moje Vianoce!

Ešte by sa veľmi veľa dalo písať o dobe týchto dvoch výnimočných organistov. Snáď iba spomeniem, že Rudolf bol až do zrušenia predsedom Združenia katolíckej mládeže a v rámci činnosti napr. nacvičoval divadelné predstavenia s ochotníkmi. Ich priateľskými rivalmi bolo Združenie evanjelickej mládeže, ktoré viedla pani učiteľka Hrušovská. Predstavenia oboch združení boli vždy veľkou kultúrnou udalosťou v Beckove!

Záverom chcem tvorcom i prispievateľom Beckovských novín úprimne pogratulovať. Vaše noviny sú na vysokej úrovni po každej stránke. Mne nimi pravidelne robí radosť moja sesternica Milka, ktorá mi verne objasňuje aj informácie, ktoré mi už z hlavy odvial čas. Veľká vďaka za mapovanie udalostí, histórie i osôb, ktoré sa niečím pozitívnym pričinili o rozvoj Beckova – je to veľký prínos pre súčasných, ale aj budúcich čitateľov vašich Beckovských novín. Beckov má na úrovni aj svoju webovú stránku, ktorú sledujú môj syn, dcéra i vnuk, takže som informovaná aj z týchto novodobých zdrojov. Želám vám, aby sa vám i naďalej darilo šíriť dobré informácie o kráse a dianí v tomto prekrásnom kúte dolného Považia, veď máte byť na čo hrdí! ***Vaša pravidelná čitateľka Oľga Drugová z Bratislavy.***

POZNÁMKA

(1) Ján Zverbík sa narodil 21.1.1924 a umrel 2.10.1987. Rudolf Zverbík sa narodil 7.6.1926 a umrel 29.12.1995.

Letný tábor NODAM-u 2013

Občianske združenie detí a mládeže NODAM už 7 rokov organizuje kresťanské pobytové tábory, v ktorých deti doposiaľ spoznali tajomstvo Malého princa, stali sa rozdávateľmi radosti, objavovali tajomstvá jednotlivých kontinentov. Navštívili a odhalili krásy Slovenska na Patrovci, v Piešťanoch, Kunerade, Makove, Orave a Dechticiach, a tento rok nás očakáva krása Nízkych Tatier v Hronci (na obrázku).

Verím, že aj tento rok deti prežijú týždeň plný hier, tajomstiev, ale aj nových priateľstiev. Objavia nové miesta v našom krásnom Slovensku a prinesú si bohaté zážitky.

Cieľom tábora je ponúknuť deťom zmysluplne využitie času.

Sr. Sidónia

Tu by mali kvitnúť ruže

Milé deti, drahí mladí priatelia, milí naši skôr narodení, milí veriaci i neveriaci, drahí Beckovčania, milí čitatelia „našich“ beckovských rodinných novín!

Srdečne vás všetkých pozdravujem z môjho nového bydliska – z prekrásnej a starobylej Nitry – úpätia majestátneho Zobora, kde sa nachádza náš novučičký kňazský domov, v útrobách ktorého sa nachádza i moje útulné bývanie.

Odtiaľto vám tlmočím po úvodnom pozdrave i krásne spomienky na Beckov, ale ešte viac na vás – šľachetných ľudí, ktorých som poznal a rovnako i na tých, ktorých som nestretol osobne, ale ktorí patria do spoločenstva rodín, ktoré obývajú tento malebný kút pod majestátnym beckovským bralom.

Keď som rozmýšľal, čo vám mám napísať, nemal som problém, aby som dlho musel hľadať tému pre úvahu, ktorou vás chcem osloviť, povzbudiť vo viere, ale i potešiť v bohatstve vášho osobného života.

Mesiac jún, ktorý prežívame, je mesiacom, v ktorom si osobitne my, veriaci, pripomíname lásku Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Mojej úvahe dávam nadpis:

„Tu by mali kvitnúť ruže.“

Tieto slová som vyriekol v čase totality, keď pri mojich potulkách po Slovensku sme spolu s mojimi bratmi bohoslovcami navštívili jedno miesto na juhu nášho milovaného Slovenska a postáli sme pred kostolom, ktorý bol veľmi zanedbaný a zničený. Brána smerom ku kostolu bola zamurovaná, v dlaždiciach rástol mach a tráva, pri zdevastovanej murovanej ohrade zasa rástli bodliaky a žihľava. Kostol otlčený a hore tak, ako by bolo vypichnuté oko, bol zrazený kríž. „Tu by mali kvitnúť ruže...“ A štyri rehoľné sestričky, 80-ročné starenky, ktoré sem prišli prevziať rozbitý materinec, len tíško zašeptali: „Tu rozkvitnú ruže“. Dalo to veľa práce a námahy, ale keby ste dnes išli do kostola a pozreli by ste sa na to „nádvoríčko“, môžete povedať: „Tie ruže už tam kvitnú...“ Veľké – Bohu vďaka!!!

Milí moji priatelia! To nie je tak ťažké opraviť budovu, uviesť to do poriadku. Celý náš národ bol spustošený. Z tohto kláštora a kostola mala byť vybudovaná ateistická pevnosť. Odtiaľ násilím, neslobodou, väznením sa šíril ten „plevel“ po celom národe. A túto škodu napraviť, to mravné klíma, to mravné ovzdušie očistiť, ako to napísal teraz prezident do Mladé fronty Dnes, to bude ťažšie a náročnejšie a bude to práca na dlhé roky. Odkiaľ vykvitnú cnosti? Z bezbožníctva určite nie!!! Bez viery sa nemôžeme ľúbiť Pánovi, ruže cností nevykvitnú. A akou metódou túto vieru okolo seba šíriš? Metódou Srdca Ježišovho. Ježiš použil ako metódu lásku. To hovorilo jeho srdce. Pripomeňme si dnes, ako konal a správal sa Ježiš Kristus. Je to vzor pre nás kňazov, pre rehoľné sestričky, ale aj pre vás všetkých.

Boh sa díval na našu planétu, všade hriech. Anjeli volajú: „Bože Otče, pošli na svet potopu ako za Noema, nech opláchne tú špinavú zem.“ A iné anjelské zbory volajú: „Bože, spusť z neba oheň a síru ako na Sodomu a Gomoru, nech všetko, čo je zlé zhorí.“ Tu prehovoril BOH SYN: „Večnou láskou milujem ľudstvo. Ja zostúpim medzi nich a za nich, za ich hriechy sa obetujem.“ To prehovorilo jeho Srdce. Taká je láska.

A Ježiš prišiel. Mohol použiť rozličné metódy. Človek má mnoho schopností. Môže múdrosťou oslniť ľudské rozumy, ale srdce zostane chladné a tvrdé ako najťažší kameň. Môže kúzelným zjavom upútať niekoho na chvíľku. Ale čomu človek neodolá, to je láska.

Preto Ježiš chodil a dobre robil. Obyčajných ľudí – rybárov, pastierov, obchodníkov zhromažďoval okolo seba. Hovoril im: „Poďte, ak vás niečo trápi, ak ste unavení, poďte, ja vás občerstvím.“ A hovoril im tak prirodzene, ako keď srdce hovorí k srdcu a oni tomu rozumeli.

Ježiš mal súcit s každým trpiacim. Šiel pohrebný sprievod, matka vzlykala za rakvou svojho syna. Ostatní išli, pískali si pesničku, čo ich bolo potom, že maminka už nemá nikoho? A Ježišovo srdce prehovorilo: „Neplač...“ a syna jej vrátil živého.

Jeden človek na ceste bol prepadnutý od lupičov, bol okradnutý, zranený, opustený, ležal tam polomŕtvy. Každý sa ponáhľal ďalej, načo sa s ním trápiť. A Ježiš, milosrdný Samaritán, mu rany obviazal, našiel mu nocľah, sám ho obsluhoval, za nocľah zaplatil a ešte dopredu aj za obsluhu. Také bolo Ježišovo Srdce.

Ježiš videl človeka, ktorým ostatní pohŕdali: „Ty si kolaboroval s tým okupačným režimom, Matúš, ty si verejný hriešnik...“ Ježiš síce videl, že on bol služobníkom cudzieho režimu, ale nikomu neublížil, tak ho povolal. A ako mu môžeme ďakovať, že nám tento muž zanechal životopis Pána Ježiša.

Ježiš chcel poradiť rodičom, ako majú riešiť domáce problémy. Mladý muž peniaze buď zobral, lebo od otca dostal, ľahkomyseľne ich rozhádzal – minul, teraz je na dne, a keď sa blíži domov, jeho starší brat hovorí: „Otec, tu máš palicu, poriadne ho zbi. Tu máš psov, pošli ich naňho.“ A otec má pre toho nehodného syna otvorenú náruč. Taká je láska.

A inokedy – ľahkomyseľná žena, bola pre každého. Nakoniec ju chytili, vliekli pred kostol a kričia: „Pane, tu máš tiež kameň, my ju utlčieme.“ Ježiš neschválil jej zlé správanie. Povedal im: „Vy nie ste lepší ako ona.“ A jej povedal: „Žena, ja ťa neodsudzujem, ale už nikdy nehreš.“

Ďalšie typy ľudí stretával Pán Ježiš a vždycky prehovorilo jeho srdce. To už bol zajatý, viedli ho do cely a Peter, ten Peter, ktorému sľúbil prvé miesto v cirkvi, tam pred ľuďmi prisahal: „Ja tohto odsúdenca nepoznám, nikdy som s ním nechodil.“ My by sme sa takéhoto zbabelca navždy zriekli a Ježiš po zmŕtvychvstaní odkazuje ženám: „Peter, ja ťa pozdravujem.“ Také je Srdce Ježišovo.

Ešte viacej žasneme, nad zločincom, ktorý bol vrah a lupič, sa už nikto nezľutuje. Teraz už visel na kríži vedľa Krista a i nad ním sa ešte Ježiš zľutoval. Keď videl lotrovu ľútosť, sľúbil mu nebeské kráľovstvo, hneď...

A ako jednal Ježiš s tými, čo stratili vieru! Dvaja muži išli do Emauz, vieru stratili a tomu cudzincovi, čo ich stretol povedali: „My sme v akéhosi Ježiša uverili, videli sme jeho skutky, ale čo je to platné, chytili ho, zabili ho a leží v hrobe a my už neveríme. Ježiš k nim začal hovoriť a oni ho poznali, a preto konštatujú: „Hneď nám chytili srdce, horelo nám srdce, búšilo ako motor. A viera sa nám vrátila“.

A konečne i človeka, ktorý bol úplne skazený, ktorý udával kresťanov, zatváral do väzenia, do žalára vozil, na popravu vyprevádzal – Šavla, i toho mal rád. Poslal blesk, ale nie, aby Šavla zabil, ale ho osvietil a zo Šavla sa stal apoštol národov – Pavol. Sledovať metódu Krista Pána. Nie trestať, ale napraviť, získať, obrátiť.

Tú metódu musí používať kňaz. Keď hlása Slovo Božie, môže hovoriť ako lev. Božiu pravdu treba predkladať jasne a nekompromisne. Ale keď príde jednotlivec do spovednice, aby si vyriešil veci svojho svedomia, potom musí byť kňaz ako baránok, tichý a láskavý, aby tie boľavé rany zahojil.

Tak musia jednať aj sestričky – naše rehoľné. Keď idú k nemocným, nepýtajú sa akého je náboženstva. Ono to rovnako bolí neverca ako i veriaceho, len veriaci má posilu, že kríž unesie. Sestričky na všetko odpovedajú láskou. Možno ste počuli príbeh, ktorý je opísaný v knižke Horiace srdce. Rehoľná sestrička vstúpila do vlaku, v kupé si odložila kufrík – mladý muž, ktorý v tom kupé sedel, vyšiel na chodbu, čosi zabručal: „Kedy už konečne títo paraziti vyhynú...“

Ľudia sa na sestričku pozerali so súcitom. Ona začala rozprávať: „Ja nie som parazit. Pochádzam z chudobnej oravskej rodiny, ťažko som študovala, nezohnali sme na to potrebné prostriedky. Mám diplom ako zdravotná sestra. Ale nemohla som dlho pracovať. Vyviezli nás ako zločincov do západných Čiech, ja som bola zatvorená v Terezíne, po väzení sme pracovali v továrňach, alebo ako krmičky dobytka v roľníckom družstve, potom nás pridelili k postihnutým deťom a teraz môžem znovu pracovať ďalej medzi chorými.“ Keď ten študent, ktorý to počúval na chodbe, videl sestričku odchádzať a ona mu pokojne podávala ruku, sklonil sa pred ňou a tú ruku jej pobozkal.

Milí priatelia, chcem vám všetkým, ktorí budete čítať naše Beckovské noviny ako váš priateľ a brat v Kristu poradiť – v každom probléme, ktorý budete mať si spomeňte: „My chodíme do kostola Božského Srdca, našou metódou musí byť láska.“

„Tu by mali kvitnúť ruže“ – to platí o celom našom slovenskom národe. Vytrhať burinu, zasiatu do mladých sŕdc, do mladých duší ateistickou východovou - to bude pomalá a zdĺhavá vec. Nemusíme sa ponáhľať, Pán Boh má čas. Ale nech vždy hovorí naše srdce. A kňaz vo sviatok Srdca Ježišovho musí prosiť hlavne za seba, aby bol vždy dobrým príkladom pri rozsievaní tejto lásky.

„Ty, Srdce sväté, večná žiar,
moje srdce vezmi na oltár.
Ty chráň ma sám a daj mi síl,
aby som vždy tvojim kňazom bol.“

Mgr. František Kurkin, dekan – farár v.v.

ODIŠLI OD NÁS MODRÉ SESTRIČKY

Spoločnosť dcér kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul vznikla v Paríži 29.11.1633 z iniciatívy Vincenta de Paul (1581-1660), kňaza a Lujzy de Marillac (1591-1660), urodzenej dámy. Združovala dedinské dievčatá, ktoré sa rozhodli slúžiť Bohu pomáhajúc najchudobnejším, chorým a raneným. Vincent de Paul všemožne pomáhal chudobným, aj v kontakte s najmocnejšími myslel na ich dobro. Vymohol pre biednych podporu, daňové úľavy, budovy a možno aj miesto v súdobej spoločnosti. Slúžil všetkým, ktorí sa nachádzali v materiálnej alebo duchovnej biede.

„Dcéry kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul, zv. vincentky nosia odev modrej farby. Láska Ježiša Krista - Ukrižovaného je pre ne motiváciou i vzorom a pobáda ich ponáhľať sa na pomoc chudobným.

Na Slovensku je Spoločnosť DKL prítomná už od r. 1861, kedy prvé sestry prišli do Nitry. V r. 1922 bola ustanovená samostatná provincia DKL so sídlom najprv v Ladcoch, neskôr na Mendrike (v Čechách) a v súčasnosti v Nitre (Šindolka). Slovenská provincia má 450 sestier, ktoré žijú vo väčších i menších komunitách na Slovensku, v Čechách, na Ukrajine a na Sibíri.“ Viac a cit. na : http://www.vincentini.sk/vincentinska-rodina

Vincentky v Beckove boli v „službe bohoslovcom, starým a chorým kňazom“ a s rovnakým účelom slúžili aj v Nitre a v Starej Boleslavi (ČR). Od marca 2013 majú všetky svoj nový domov mimo našu obec. Tri z nich bývajú v Nitre (sr. Nikodéma, sr. Helena, sr. Brigita), jedna, sr. Marta, odišla na Sibír na 4 mesiace, jedna do Košíc a časť z nich našlo svoj nový domov v Belušských Slatinách, na mieste obklopenom horami a teplými minerálnymi prameňmi. Ich renovovaný dom je v areáli kúpeľov. A z okna majú pohľad na malú kaplnku zasvätenú P. Márii, vedľa ktorej vyviera liečivá voda.

Sestričky nás privítali – úprimne a srdečne ako vždy na podobnom stretnutí. Veď sme k nim prišli z Beckova, z ich bývalého domova! Prejavy radosti či spomienky na starý domov sa rinuli jedna za druhou. V Belušských Slatinách býva šesť sestričiek - Beckovčaniek, sú to sestry Juvencia, 87 rokov – v Beckove žila najdlhšie, 46 rokov (!); sr. Lýdia, 83 rokov, v Beckove bola 27 rokov a väčšina ju pozná z vrátnice; sr. Novata, 80 rokov, v Beckove bola na dvakrát, najskôr 22 rokov a potom ešte 10 rokov; sr. Charitas, 63 rokov, v Beckove bola 18 rokov; sr. Tadea, kostolníčka, 84 rokov a v Beckove bol 19,5 roka; sr. Michalela, 62 rokov, v Beckove bola necelé 2 roky ako predstavená a predstavenou je aj v Belušských Slatinách.

Sr. Juvencia spomína, ako to bolo v čase jej príchodu do Beckove (1966). Kláštor bol veľmi zanedbaný, bratia františkáni sa o domov moc nestarali. Bývali len v troch (!) izbách, v ktorých mali vstavané pece na kúrenie. Po ich odchode roku 1950 zostal kláštor na čas opustený a chátral. Zo stien opadávala omietka, dvor bol zarastený burinou, ktorú bolo treba pokosiť a steny poobíjať a vymaľovať. Záchod bol vonku na dvore a druhý na poschodí, tiež latrína. Voda sa brala z jednej studne vo dvore. V Beckove mali sestry v tom čase najchudobnejší dom. Kúrili si v kachliach (klubovky), ktoré boli v jednej izbe. Ráno museli rozbíjať zamrznutú vodu v lavóri. Sestry v takýchto podmienkach nemohli žiť. Pustili sa teda do práce. Postupne zvládli nevyhnutné opravy. Vybudovali ústredné kúrenie v celom kláštore, opravili elektrické vedenie, vymenila sa celá elektroinštalácia. Bola to veľmi ťažká práca, kláštorné múry boli hrubé aj vyše metra. Urobila sa aj nová vodovodná inštalácia. Vincentky napokon v kláštore zostali. Zrešťaurovali aj kostol, oltár a kazateľnicu. Sr. Tadea si v Beckove hneď zvykla, chodila na poštu, medzi ľudí. Sr. Juvencia: Deň som trávila s robotníkmi a noc s papiermi. V kostole boli zvony, malý a veľký. Zvonili sme na nich ráno o piatej hodine a večer o ôsmej...

Sr. Tadea: V kláštornom kostole som často odprevádzala návštevy, chodilo tam hlavne veľa Nemcov. Mali podiel aj na oprave kazateľnice, urobila sa z darov z Nemecka. Sr. Juvencia: Je tam šesť oltárov dole a dva v oratóriu. Kazateľnica je európsky unikát. Ľudia nám často hovorili: **„Koľkokrát som tu bol a čo som si v tomto kostole vymodlil, to sa mi splnilo!“** Je tam aj oltár trnavskej Panny Márie, konávali sa k nej v októbri púte za čias františkánov, aj odpustky a novénu sa modlili. Umrela nám tu sr. Agea, chcela byť pochovaná v Beckove, aj sr. Cherubína, dlhé roky hrala vo farskom kostole, už nevidela. Sr. Henrika patrila v Beckove medzi vynikajúce ošetrovateľky, ľudia si k nej chodievali požičiavať invalidné vozíky. V Beckove sme piekli ľuďom na svadby, všetkým bez rozdielu. Aj ľudia k nám boli láskaví. Nosili nám ovocie, zeleninu. Spomíname na nebohých manželov Satinovcov, na Petra Čikela. Sr. Lýdia sa starala o p. Masničákovú. Zbierali sme liečivé byliny a z toho sme varili čaje. Mali nenapodobiteľnú chuť. Tu ich už nemáme. Sr. Tadea: V máji 2011 sa pri Floriánovi schádzali mladí ľudia, zatvárala som vtedy neskoro večer kostol. Videla som miesto pekného pohľadu na hrad, zvykla som sa s ním lúčiť každý večer, mladých ľudí ako sa objímali. Prepáčte, nechcem Vás rušiť, ja mám svoju lásku za chrbtom a pred sebou! Chodila som sa modliť k Floriánovi. Do smrti mám na čo spomínať.

Boli ste na hrade po jeho rekonštrukcii pred rokom? My nie, iba sestra Charitas bola.

Ďalšia otázka „Je vám smutno za Beckovom?“ je zbytočná. Beckovské sestry žijú Beckovom viac ako by sme si mysleli. To, čo je pre nás samozrejmosť, miesto nášho domova, je pre ne už len spomienkou. Na mladosť, na roky ťažkej driny, na radosť zo zachráneného diela, z krásnych priateľstiev, ktoré vznikli medzi nimi a našimi obyvateľmi... Zasiali semiačka lásky a pomoci na každom kroku a my veríme, že do úrodnej pôdy.

Ich nový dom v Belušských Slatinách je obklopený horami. Sr. Juvencia: Aj predtým tu bývali rehoľné sestry, konali sa exercície, duchovné cvičenia. Vedľa sú kúpele. Vo vodovode máme obyčajnú vodu, na liečivú si chodíme do prameňa. Patríme do farnosti v Beluši, a tu sa staráme o kostolík. Sr. Lýdia: **Tu máme vodu a v Beckove sme mali hrad.**

Nie je to smútok, že odišli od nás. Ony sú hrdé, že boli nejakých desať dvadsať rokov či viac v dedinke pod hradom. Presťahovali sa, nastal čas na ešte jednu zmenu skôr ako dôjde k poslednej v ich žití. Tak krásne, tak skromné a poslušné! Ďakujeme, že ste boli práve u nás. Za modlitby, za všetko.

S úctou a láskou napísala Dana Badžgoňová

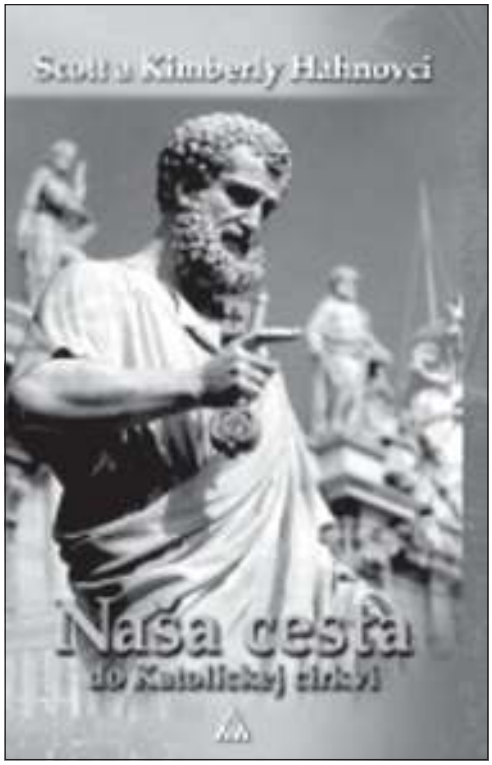

Scott a Kimberly Hahnovci **Vydal: Lúč, vydavateľské družstvo Bratislava, 2011**

Naša cesta do Katolíckej cirkvi

Knižka, ktorú otvoríte a nepustite z rúk, kým ju celú neprečítate!

Toto môžeme povedať o knihe od Scotta Hanna: Naša cesta do katolíckej Cirkvi. Poctivé hľadanie presbyteriánskeho pastora Scotta je vzrušujúcim čítaním, pretože svoje hľadanie zakladal na Božom slove a jeho štúdiu. Od detských túžob oboch partnerov, cez hľadanie svojho povolania a manželského partnera, držiac sa kritérií, ktoré sami spoznali ako Božiu vôľu pre nich, nachádzajú svoje miesto v spoločnosti a v cirkevnom spoločenstve. Scott však chce poznať stále viac a nechá sa viesť Písmom svätým. Vo svojej doktorandskej práci sa dostáva ku knihám, ktoré mu vyrážajú dych a privádzajú k novým objavom. Poznajúc slová života, čiže Biblie, pristupuje k takým konfrontáciám, ktoré ho oberajú o spánok, zdanlivo ničia jednotu jeho rodiny a hlavne bolia, pretože berie manželke jej sny.

Ako sa dá žiť v zmiešanom manželstve, kde človek nechce stratiť vlastnú pôdu pod nohami, nemôže sa vzdať svojej identity, ale ponáhľa sa v ústrety Bohu a túži plniť jeho vôľu? Radosť z nájdenia a bolesť z rozdelenia... Či nezažívajú podobné osudy mnohí obyvatelia Beckova? Ako nezostať ľahostajným k utrpeniu druhého a ako prijímať odlišnosti denominácií v snahe o lásku a jednotu v manželstve – všetko toto sa dočítate v svedectve manželov, ktorí prežili svoju cestu viery v bolestnom utrpení, ale aj v radostnom očakávaní, kde Boh zotrie z očí každú slzu.

Dôvody rozhodnutí, ktoré Scott i Kimberly nachádzajú vo svojom hľadaní vás rozhodne nenechajú ľahostajnými! K tejto knižke sa budete určite vracať, pretože v nej víťazí sám Ježiš. A v ňom sa raz všetko zjednotí!

A TU SÚ ÚRYVKY Z KNIHY:

Ako Boh zasahoval do života Scotta a Kimberly, opisuje napríklad tento úryvok:

Jedného nedeľného rána, práve keď sme boli na bohoslužbe, stáli sme a spievali záverečný chválospev, Kimberly sa zrazu ku mne otočila, bledá ako stena a zamrmlala: „Scott, asi sa deje niečo veľmi zlé.“ Sadla si a vyzerala, akoby pomaly strácala vedomie. Bolo to v čase, keď mala za sebou polovicu tretieho tehotenstva.

Nechal som ju ležať na lavici, a pretože som nevedel, čo iné mám urobiť, utekal som k telefónu, aby som zavolal nášho pôrodníka. No kde ho zohnať v nedeľu ráno? V našom meste bol navyše úplne nový. Nič mi však nebránilo v tom, aby som v duchu prosil o príhovor svätého Gerarda a svätého Jozefa...

Sestrička si nebola istá, kde doktor práve je, ale okamžite sa pokúsila nájsť ho vysielačkou...

Ani nie o dve minúty zazvonil telefón. Zdvihol som ho a v duchu som sa pýtal, kto to môže byť:

„Haló?“

Tu je doktor Marmion. Môžem hovoriť so Scottom Hahnom?“

„Áno, to som ja, pán doktor.“

„Scott, čo sa deje?“

„Kimberly veľmi krváca.“

„Scott, kde ste?“

„Nie sme v Milwaukee – sme v meste Brookfield.“

„Kde konkrétne v Brookfielde?“

„V kostole vo štvrti Elmbrook. Z Milwaukee je to dosť ďaleko.“

„A kde ste v kostole?“

„Priamo vedľa hlavného vchodu.“

„Hneď som tam. Náhodou som sem dnes ráno prišiel. Som tu tiež, priamo pod vami, v modlitebni v suteréne.“

O pol minúty bol doktor Marmion pri Kimberly. Za tú chvíľku som stihol vyslať niekoľko modlitieb...

...uvedomili sme si, že Boh zachránil naše tretie dieťa...

Po prvý raz po dlhom čase sme z hĺbky svojich sŕdc spoločne chválili Boha.

Bolesť z rozdelenia cítime z týchto slov:

Vlny smútku sa na nás valili najmä vtedy, keď sme každý sám premýšľali o zániku našich spoločných snov. Obaja sme podstupovali akúsi „pomalú smrť,“ ale nemali sme vôbec žiadnu istotu, či niekedy nastane nejaké zmŕtvychvstanie. Scott mal aspoň tú útechu, že veril, že koná podľa Božej vôle. Ja som žiadnu takú istotu nemala.

°°°°°

Už sa nám nedarilo viesť hlboké teologické rozhovory bez emócií či nervozity. Scott bol vždy mojím najlepším priateľom, s ktorým som mohla spoločne znášať bremeno svojho smútku. Ako som to však mohla robiť teraz, keď práve on bol z väčšej časti jeho príčinou.

Scott trpel nesmiernou samotou...

°°°°°

Istá moja katolícka priateľka po tom, ako sa za nás modlila, označila našu situáciu za „apoštolát zraneného Kristovho tela“. Duševná bolesť, ktorú sme obaja v našom manželstve prežívali, bola podobná smútku a zraňaniu Kristovho tela... Bolo treba, aby sme to prijali ako niečo pozitívne. Nemala som ani tušenia, či je to Boží zámer, alebo nie, ale obaja sme v každodennom živote cítili tie rany, ktoré boli prítomné v mnohých rodinách... A mali sme spoločnú bolesť z odlúčenia.

Spoločná aktivita na poli boja proti potratom a pornografii sa pre nás stala putom, ktoré nám veľmi pomohlo pracovať spolu. Táto činnosť, vykonávaná bok po boku, nám umožnila zamerať sa na spoločné ciele a posilnila naše manželstvo i priateľstvo.

Nakoniec rada múdreho otca, ktorá urobila obrat v jej živote:

Tesne pred pôrodom som mala dôležitý rozhovor s otcom. Je jedným z najzbožnejších ľudí, akých poznám. Naozaj bol a je takým otcom, akého som potrebovala na to, aby ma viedol k môjmu nebeskému Otcovi. Keď sme spolu začali hovoriť, zacítil smútok v mojom hlase.

Spýtal sa ma: „Modlíš sa každý deň tú istú modlitbu ako ja? Hovoríš: ´Bože, pôjdem kamkoľvek chceš, aby som išiel, urobím čokoľvek, čo budeš chcieť, aby som urobil, budem hovoriť čokoľvek, čo chceš, aby som hovoril a vzdám sa všetkého, čoho si želáš, aby som sa vzdal´?“

„Nie,“ odpovedala som, „túto modlitbu sa v súčasnosti nemodlím.“ Nemal ani poňatia o mojom vnútornom rozpoložení.

„Ty sa ju nemodlíš?“ reagoval hlboko otrasený.

„Nie, ocko. Bojím sa, že keby som sa takto modlila, mohlo by to znamenať, že sa pripojím ku Katolíckej cirkvi. A to ja nikdy neurobím!“

„Kimberly, ja si nemyslím, že táto modlitba znamená, že sa musíš stať katolíčkou. Zmysel tejto modlitby je v tom, že buď Ježiš Kristus je Pánom celého tvojho života, alebo vôbec nie je tvojím Pánom. Ty nehovor Bohu, kam pôjdeš alebo nepôjdeš. Radšej mu povedz, že si mu oddaná. Na tom podľa mňa najviac záleží, oveľa viac než na tom, či sa staneš katolíčkou alebo nie. Inak ti pomaly, ale celkom iste začne tvrdnúť srdce. Ak sa nemôžeš modliť túto modlitbu, pros Boha o milosť, aby si sa ju mohla modliť...

... Riskoval veľa, keď to hovoril.

°°°°°

...Potom som pochopila, že som okolo seba postavila klietku. A Boh otvoril jej dvere a vypustil ma von na slobodu. Moje srdce poskočilo od radosti...

°°°°°

Autor napísal ešte celú sériu kníh, v ktorých úprimne opisuje svoju vieru a hlboké korene jej obsahu. V tomto Roku viery vám autorove knihy odkryjú mnoho z tajomstiev Božieho kráľovstva, ktoré prichádza, aj keď sa nám to, obzerajúc sa okolo, úplne nezdá. Ale slová sv. Jána v Apokalypse sú stále aktuálne a živé:

A Duch i nevesta volajú: „Príď!“ Aj ten, čo počúva, nech volá: „Príď!“ Kto je smädný, nech príde, a kto chce, nech si naberie zadarmo vody života.“ Zjv 22,17

Ďalšie informácie na: http://www.kumran.sk/nasa-cesta-do-katolickej-cirkvi-p-14146.html

Verím, že ak túto knihu prečítate, nebude to cesta k rozdeleniu, ale naopak k zjednoteniu v Božej pravde a láske.

Sr. Anežka de Notre Dame – Alžbeta Žatková

Oslavy 1150. výročia príchodu vierozvestcov sv. Cyrila a Metoda na HRADE BECKOV

Spoločný sviatok sv. Cyrila a Metoda sa v našej obci slávil už po druhýkrát na Beckovskom hrade. V piatok 5. júla 2013 o 11. hodine začal program príhovorom starostu obce p. Karola Pavloviča. V životopise týchto dvoch solúnskych bratov pripomenul dôležitosť ich príchodu na územie Veľkej Moravy z hľadiska historického a kultúrneho, veď Konštantín

a Metod zostavili slovanské písmo hlaholiku a preložili do staroslovienčiny liturgické a biblické texty. Nasledovala slávnostná sv. omša s príhovorom vdp. Cyrila Adama o živote a poslaní svätcov vzhľadom na Cirkev a Slovanov. Obohatením sakrálneho a historického o umelecké bolo vystúpenie členov Beckovského speváckeho zboru. Jeho vedúca, Mgr. Anežka Ilavská, na záver zarecitovala báseň o sv. Cyrilovi a Metodovi. Slávnostnej sv. omše za zúčastnilo okolo 70 veriacich a hostí. Oslavy sviatku sv. Cyrila a Metoda sa takto stali podujatím, na ktorom sa podieľali Obec Beckov, Rímskokatolícka cirkev a Beckovský hrad.

Oslavy prebiehali súčasne aj v Nitre, na hrade Branč a v nedeľu 7.7.2013 na hrade Devín. V Nitre sa zúčastnilo slávnostných obradov aj osem sestier z rehole Školských sestier de Notre Dame z Beckova.

Sviatok sv. Cyrila a Metoda sa v našej vlasti slávi 5. júla, pretože Slovensko, Čechy, Morava a Chorvátsko dostali povolenie sláviť pamiatku obidvoch svätcov naraz. V ostatnej Európe sa 14. februára slávi sv. Cyril (deň úmrtia Konštantína v roku 869 v Ríme, ktorý po vstupe do rehole v Ríme prijal meno Cyril) a sv. Metod 6. apríla (deň jeho úmrtia v roku 885). Dňa 31. decembra 1980 vyhlásil pápež Ján Pavol II. solúnskych bratov sv. Cyrila a Metoda za spolupatrónov Európy. ***(b)***

Oslavy 1150. výročia príchodu Konštantína a Metoda na Veľkú Moravu na HRADE BRANČ

Generálne presbyterstvo ECAV na Slovensku po dohode s Českobratskou cirkvou evanjelickou v ČR a Sliezskou evanjelickou cirkvou a. v. v ČR schválilo usporiadanie spoločných osláv 1150. výročia príchodu vierozvestcov Konštantína a Metoda na naše územie 4. a 5. júla 2013 na hrade Branč za účasti svojich najvyšších predstaviteľov. Slovenskú vládu zastupoval minister školstva Dušan Čaplovič. Samozrejme, nechýbali ani Beckovčania... Zrúcanina hradu Branč leží na rovnomernom kopci Myjavskej pahorkatiny nad dedinou Podbranč. Hrad dal postaviť magister Aba z Hlohovca medzi rokmi 1251 – 1297. V ďalších rokoch sa na hrade vystriedalo veľa majiteľov, medzi nimi aj Matúš Čák Trenčiansky, aj vojvoda Stibor zo Stiboríc, uhorský kráľ Matej Korvín, český kráľ Jan Luxemburský či Žigmund Luxemburský. V období tureckých vojen slúžil ako útočisko okolitému obyvateľstvu. V rokoch 1674 – 1675 bol prechodnou väznicou reformovaných a evanjelických kňazov, ktorí boli odsúdení bratislavským súdom na galeje. Od roku 1939 túto udalosť pripomína pamätník s pamätnou tabuľou.

Evanjelická cirkev spája sviatok svätých vierozvestov Cyrila a Metoda so spomienkou na Jana Husa a evanjelických martýrov, ktorí boli na Branči v 17. storočí väznení a mučení. Tradícia stretnutí evanjelikov na hrade Branč siaha do roku 1969, služby Božie sa tu konajú od roku 1990. ***L. Martišová***

Pamätná minca k príchodu Konštantína a Metoda

Národná banka Slovenska (NBS) vydal k 1150. výročiu príchodu vierozvestcov Konštantína a Metoda pamätnú mincu v hodnote 2 eurá, ktorá bola prvýkrát uvedená na celonárodných oslavách v Nitre 5.7.2013. Návštevníci si v prvý deň vymenili okolo 10 tisíc mincí priamo na oslavách a ďalších 44 tisíc v pokladniciach NBS (podľa: http://www.nbs.sk/sk/informacie-pre-media).

NBS vyhlásila v máji 2012 verejnú anonymnú súťaž na výtvarný návrh pamätnej mince, do ktorej sa prihlásilo trinásť autorov. Komisia guvernéra NBS, ktorej odborným poradcom bol Ján Steinhübel, CSc z Historického ústavu Slovenskej akadémie vied, hodnotila súťažné návrhy v júni 2012. Prvú cenu získal výtvarný návrh Mgr. art. Miroslava Hrica, ArtD. Zobrazuje dve postavy svätcov so symbolickým dvojkrížom v popredí, ktorý vychádza z trojvršia - symbolu Slovenska a vyjadruje tak význam misie pre zabezpečenie neskoršej suverenity a legitimity najstaršieho slovanského štátu v strednej Európe. „Konštantín drží v rukách knihu, ktorá predstavuje vzdelanosť a vieru. Metod je zobrazený s kostolom ako symbolom viery a cirkvi.“

Víťazný návrh prešiel pripomienkovým konaním Rady EÚ o nominálnych hodnotách a technických špecifikáciách euromincí určených do obehu, v dôsledku čoho došlo k odstráneniu náboženských symbolov (svätožiar a krížov na páliu) z návrhu. Konečná podoba mince bola schválená k 1. decembru 2012. Viac: http://www.nbs.sk/sk/bankovky-a-mince/. ***(b)***

Poštová známka k 1150. výročiu príchodu sv. Cyrila a Metoda na Veľkú Moravu

K príchodu vierozvestcov sv. Cyrila a Metoda na Veľkú Moravu Slovenská pošta vydala 12.6.2013 poštovú známku v nominálnej hodnote 1,60 eur. Autorom výtvarného návrhu je akad. maliar Dušan Kállay a známku ryl Miloš Ondráček. Technika tlače – oceľotlač z plochej platne v kombinácii s ofsetom, známky vytlačila Poštovní tiskárna cenin, Praha, náklad 70.000 kusov. Bola vydaná aj hárčeková úprava. Známky vyšli ako spoločné vydanie pre Slovenskú republiku, Českú republiku, Vatikán a Bulharskú republiku. Autor návrhu sa inšpiroval motívom fresky Osobný súd sv. Cyrila z baziliky San Clemente v Ríme.

Ku dňu vydania tejto poštovej známky bola prvýkrát použitá aj príležitostná poštová pečiatka na pošte Nitra 1, ktorú tiež navrhol akad. mal. Dušan Kállay. Obsahuje text: Deň vydania poštovej známky 12.6.2013 a symbolickú kresbu svätca v čiernej farbe.

Súvisiacimi podujatiami sú Výstava „Cyrilo-metodské motívy na poštových známkach“ pod záštitou predsedu Nitrianskeho samosprávneho kraja doc. Ing. Milana Belicu, PhD. Vernisáž sa uskutočnila v piatok 5. júla 2013 o 15:00 hod v Reprezentačných priestoroch Nitrianskej galérie, Župné námestie 3, Nitra. Výstava potrvá do 18. augusta 2013.

K otvoreniu výstavy bola vydaná príležitostná pečiatka v čiernej farbe, ktorej autorkou je Mária Štefáneková s textom: Cyrilo-metodské motívy na poštových známkach s obrazovým motívom postáv sv. Cyrila a Metoda a písmen cyriliky. ***(b)***

Viac: http://www.postoveznamky.sk/1150-vyrocie-prichodu-sv-cyrila-a-metoda-na-velku-moravu

Solúnski bratia – naši učitelia viery

(Cyril a Metod z pohľadu evanjelickej a. v. cirkvi)

V tomto roku si, milí priatelia, bratia a sestry, pripomína celá kresťanská cirkev na Slovensku jubilejné výročie príchodu vierozvestcov na naše územie. Cyril, vlastným menom Konštantín a Metod pred 1150. rokmi položili základ kresťanstva na našom území a svojimi aktivitami predišli reformátorov Jána Husa i Dr. Martina Luthera, ktorý nadviazal na myšlienku šírenia slova Božieho v zrozumiteľnom jazyku toho ktorého národa. V ECAV sa konala vedecko-historická teologická konferencia na tému Cyril a Metod - odkaz pre dnešok už v septembri 2012 v Poprade. Konferencia sa konala v rámci príprav na oslavy 1150. výročia ich príchodu na Veľkú Moravu. Oslavy vyvrcholia v dňoch 4. - 5. júla 2013 na hrade Branč (v priamom prenose v rozhlase) a v evanjelickom kostole v Brezovej pod Bradlom.

Prinášam Vám myšlienky z prednášky brata profesora ThDr. Igora Kišša s názvom Solúnski bratia - naši učitelia viery, ktorá odznela na konferencii, ktorou predstavil evanjelický pohľad na našich vierozvestcov. Na konferencii odzneli aj ďalšie prednášky. Z pohľadu rímsko-katolíckej cirkvi ich predstavil prof. ThDr. Viliam Judák, PhD. a z pohľadu pravoslávnej cirkvi prof. ThDr. Ján Šafin, PhD. Prednášky sú k dispozícii na evanjelickom farskom úrade v zborníku s priliehavým názvom Cyril a Metod - odkaz pre dnešok, zostavovateľ: Miloš Klátik.

Prof. Kišš píše: Po smrti Ježišových apoštolov sa misijná práca cirkvi podstatne spomalila. Tak sa stalo, že celé oblasti Európy, medzi nimi aj slovanské národy, zostali dlhé stáročia v tme pohanstva. Asi nebol veľký záujem kristianizovať tzv. barbarské národy. Nebolo vhodných misionárov, ktorí by ovládali niektorý zo slovanských jazykov. Slovanské národy tak zostávali v náboženskej, ale i kultúrnej zaostalosti.

Význam príchodu Cyrila a Metoda pre slovanské národy. Dvaja bratia boli ochotní ísť na Veľkú Moravu. Obaja zastávali dôležité cirkevné posty. Jeden učil na teologickej fakulte v Carihrade. Mal na starosti aj teologickú knižnicu patriarchátu. Volal sa Konštantín. Jeho prímenie Filozof znamenalo, že mal vyššie teologické vzdelanie. Jeho najstarší brat Metod bol v tom čase opátom významného gréckeho kláštora na vrchu Olymp. Traduje sa, že ich matka bola Slovanka, Macedónka, a tak slovanská reč bola vlastne ich druhým materinským jazykom a dokonale ju ovládali. Konštantín mal v tom čase 36 rokov, bol však chorľavý. O šesť rokov po príchode na Veľkú Moravu pri pobyte v Ríme vo februári 869 zomrel.

Veľká Morava sa vtedy skladala z 3 častí: Dolná Panónia pri Blatenskom jazere (vládol tam Pribinov syn, knieža Koceľ); Horná Panónia (Nitriansko, teda Slovensko, vládol tu mladý Svätopluk); a kraje na oboch brehoch rieky Moravy (kde na hrade Devín vládol Svätoplukov strýko, knieža Rastislav).

Vierozvestcovia boli rodákmi z gréckeho mesta Tesaloniky. Cirkevný zbor v Tesalonikách založil apoštol Pavel. Medzitým prešlo osem storočí, ale pre nás to má svoju tajomnú symboliku dodnes, píše prof. Kišš.

Konštantín a Metod neprišli sami. Ako ich duchovný sprievod prišli aj tzv. sedempočetníci, ktorí boli potrební na vyučovanie na budúcom seminári pre výchovu kňazov. Vedúcim tejto skupiny, čo vidieť aj z toho, že sa pri nich vždy stretávame s poradím Konštantín a Metod (nikdy nie naopak), bol Konštantín Filozof, on bol ako jediný aj vysväteným kňazom gréckej cirkvi a vysoko odborne vzdelaným teológom. Metod, asi o 12 rokov starší brat, bol v tom čase iba mníchom, aj keď opátom kláštora. Za kňaza bol vysvätený pápežom Hadriánom II. až v roku 869 po bratovej smrti. A krátko na to bol vysvätený za veľkomoravského biskupa s kompetenciami arcibiskupa. Miesto jeho sídla sa počas rokov asi menilo. Bulharská pravoslávna cirkev sa nazdáva, že jeden čas boli sídlom vierozvestcov aj Mikulčice v Čechách. Podľa archeologických vykopávok sa zdá, že posledné sídlo Metodovo, ako i miesto jeho smrti a pochovania aj umiestnenia kňazského seminára, bolo v Sadoch pri Uhorskom Hradišti v blízkosti neskoršieho Velehradu.

Konštantín a Metod majú kľúčový význam pre rozvoj kresťanstva na Slovensku a Morave. Oni nám priniesli kresťanstvo. Z krajiny, ktorá bola predtým ešte väčšinou pohanská a kultúrne zaostalá, sa stala krajina kresťanská a podstatne civilizovanejšia. Pod vplyvom kresťanskej zvesti sa ľud začal odriekať rôznych pohanských bohov, ale aj zlozvykov. Celé Slovensko a Morava vstúpili do novej budúcnosti. Začali sa postupne riadiť Božím slovom a Kristovým evanjeliom.

Program nového kresťanského života bol Konštantínom Filozofom načrtnutý v jeho traktáte Proglas. Je to akýsi Manifest, s ktorým sa vierozvestcovia obracajú na slovenský i moravský národ, aby vysvetlili, o čo im v ich misijnej práci na Veľkej Morave pôjde. Ich programom je inkarnovaný (vtelený) Boží Syn, Logos, Božie slovo, Ježiš Kristus. Známosť o Ňom ako Spasiteľovi chcú priniesť Slovenom a Slovenkám (zrejme takto - Sloveni - sa vtedy menovali dnešní Slováci, hovoriaci po slovensky, a ich krajina sa preto dodnes nazýva Slovenskom) a Moravanom. Cieľom je zbaviť Slovenov „zvieracieho života“ a naučiť ich lepšiemu Božiemu životu, životu naplnenému láskou k Bohu a k blížnemu, teda človeka poľudštiť (hovorí sa v Proglase).

Štúrovci vo svojej filozofii žasli akého povýšenia sa dostalo od Pána Boha nášmu slovenskému i moravskému národu, aby sa stali nástupišťom veľkých vecí. Zo štúrovcov najviac na toto Božie vyvolenie poukazoval Andrej Braxatoris-Sládkovič. Boh dal nášmu národu osvietenie písmom, za čo boli zodpovední blahoslavení Solúnčania, píše Sládkovič. To, že evanjelickí farári mali pozitívny vzťah k Cyrilovi a Metodovi vidieť aj z toho, že napr. Hurban dal jednému zo svojich synov meno Konštantín a najmladší Hurbanov syn dostal meno Cyril Metod. Evanjelickí farári oceňovali najmä vynájdenie písma pre Slovanov - hlaholiky. Slovania dovtedy nijaké písmo nemali. Boli to analfabeti. Najdôležitejšie bolo to, že písmo - hlaholika bolo predpokladom pre prvý preklad Biblie do staroslovanského jazyka. Vierozvestcom bolo od počiatku jasné, že misijnú prácu na Veľkej Morave nemôžu konať bez prekladu Biblie do reči blízkej ľudu. Je to niečo podobné, ako to neskôr pochopil Martin Luther, že reformáciu cirkvi nemožno robiť bez Biblie, a preto preložil Bibliu do nemčiny. Kto druhý ako evanjelická cirkev musí túto skutočnosť vďačne oceniť na Cyrilovi a Metodovi, že vierozvestcovia začali od Biblie? Ako evanjelici môžeme oceniť aj integrovanie materinského jazyka do kresťanských bohoslužieb vierozvestcami, píše sa ďalej v prednáške prof. Kišša. Až do Cyrila a Metoda bolo také niečo v cirkvi nemysliteľné, pretože až do ich príchodu bola dovolená len bohoslužobná trojjazyčnosť: hebrejčina, gréčtina alebo latinčina. Iba teologicky silné osobnosti ako Cyril a Metod si dovolili rozhodnúť sa pre niečo také. Bol to určitý reformačný čin, ktorý sa odohral 600 rokov pred Jánom Husom a 700 rokov pred Martinom Lutherom. Na Veľkú Moravu teda z Carihradu neprišli nejakí málo významní, azda teologicky druhotriedni alebo treťotriedni lokálni misionári, ale prišli sem, dá sa povedať, svetové kapacity cirkevných dejín, ktoré vo veci bohoslužobného jazyka o celých 1100 rokov predbehli vývoj aj v rímskokatolíckej cirkvi. Veď až po 2. vatikánskom koncile v r. 1965 bolo v latinskej cirkvi dovolené vykonávať omše v materinskom jazyku ľudu. 2. vatikánsky koncil bol v tejto veci vlastne veľkou rehabilitáciou Cyrila a Metoda po tisícročí ich odmietania a kacírovania. Protestantské denominácie v súčasnosti nemajú, žiaľ, až na niektoré výnimky, zvláštny vzťah k úcte k vierozvestcom. Prekáža im zrejme predovšetkým byzantská liturgia, ktorú denominácie (na rozdiel od evanjelikov) nepoužívajú.

V ďalšej kapitole s názvom Cyril a Metod a teológia Logosa prof. Kišš rozoberá súvis a spojenie evanjelickej reformácie s Cyrilom a Metodom. Píše, že tým spojením je teológia Logosa. Podľa nej sa nám kresťanom treba nielen v chrámoch modliť, ale treba sa starať aj o tento svet. Teológia Logosa podporovala aj transformáciu spoločnosti na humánnejšiu a civilizovanejšiu spoločnosť. Preto vierozvestcovia preložili do slovanskej reči nielen Bibliu, ale aj byzantský nomokánon a Zákon sudnyj ljudem. Teológia Logosa nepoznala ani predaj odpustkov. Súvisí to s tým, že v byzantskej (pravoslávnej) teológii niet učenia o očistci. Metod výslovne popieral aj učenie o pápežskej neomylnosti. Také učenie byzantská teológia tiež nepozná. Večeru Pánovu vierozvestcovia prisluhovali pod oboma spôsobmi, lebo prisluhovanie sub una (pod jedným spôsobom) bolo v cirkvi zavedené až od roku 1215. Nepoznali ani učenie o transubstanciácii, tak ako ho nepoznáme ani my evanjelici, lebo bolo vyhlásené až v roku 1215. Ani celibát u veľkomoravských kňazov nebol povinný, tak ako nie je povinný ani v našej cirkvi. Aj v tom je podobnosť našej reformácie s teológiou Cyrila a Metoda. Podobnosť Lutherovej teológie s byzantskou teológiou je v tom, že byzantská teológia neuznáva dogmatický vývoj, ku ktorému došlo v rímskokatolíckej cirkvi po roku 1054 (po rozdelení cirkvi na východnú a západnú). A presne to isté urobil Luther. Neuznával dogmy, ktoré sa v západnej cirkvi zjavili až od 4. lateránskeho koncilu (1215). Je teda dosť dôvodov na to, aby sme ako evanjelici k teológii Cyrila a Metoda u nás pristupovali s úctou ako v mnohom podobnej teológii Lutherovej.

Okrem toho najmä Metod bol aj martýrom pre Krista. Vierozvestcovia trpeli pod bavorskou inkvizíciou. Najmä od biskupa Wichinga v Nitre išli na nich žaloby, že sú to falošní učitelia. V pozadí mohli byť politické dôvody, snaha o rozširovanie franského a bavorského politického vplyvu aj smerom na východ. Metod bol 2,5 roka tajne väznený vo Švábsku. Až na sťažnosť Koceľa u pápeža Jána VIII. museli na jeho príkaz nemeckí biskupi Metoda ihneď prepustiť. Aj učeníkov sedempočetníkov nakoniec z Veľkej Moravy údajne nahých v chlade vyháňali a museli utiecť do Srbska a Bulharska. Pápež Ján Pavol II. sa už za toto martýrium, ktoré sa udialo veľkomoravskej misii, ospravedlnil. Dnes už sú Cyril a Metod vyhlásení v rímskokatolíckej cirkvi za svätých a za patrónov nielen Slovenska a Moravy, ale i celej Európy (1980).

Máme dosť dôvodov na to, aby sme ich sviatok každý rok 5. júla ako evanjelici neobchádzali a spojili ho aj s pripomienkou na Majstra Jána Husa 6. júla.

V závere prednášky prof. Kišš uvádza, že okrem toho pripomienka slovanských vierozvestcov pomáhala slovenským evanjelikom v ich snahách v boji proti maďarizácii Slovákov. Na tisícročnú pamiatku príchodu Cyrila a Metoda na Veľkú Moravu bola v r. 1863 založená aj Matica slovenská na obranu slovenských národných práv. Hurban vtedy začal vydávať náš slovenský evanjelický časopis Cirkevné listy a v Prahe publikoval nové vydanie Kralickej Biblie. V našom spevníku máme do slovenčiny preloženú Kollárovu pieseň pod č. 267, spievame ju pri spomienkových bohoslužbách 5. júla. Aj Hus (nemyslíme výčiny husitov a husitských vojsk z hnevu a z pomsty za Husovo upálenie) podobne ako byzantskí vierozvestcovia konali Božie dielo evanjelizácie ľudí, trpeli ako martýri za Krista, dali nám dobré vyznanie svojej viery, a preto im patrí naša úcta a vďaka za to, že sa vedeli obetovať za Božiu vec v tomto svete (toľko z prednášky).

Zbavme sa predsudkov a snáh, ktoré nám podsúvajú myšlienky odsúvania pamiatky vierozvestcov ako nepatričnú spomienku pre evanjelikov. Pozývam vás, milí evanjelici, poďakovať sa Pánu Bohu za nich, za dielo, ktoré urobili a modlím sa, aby sa aj tu u nás ujímalo a dotýkalo sŕdc ľudí, ktorí sú hrdí na svoju evanjelickú cirkev, ktorá je právom označená za cirkev Slova a za Kristovu cirkev.

Z prednášky prof. ThDr. Igora Kišša vybrala Mgr. Monika Cipciarová, zborová farárka

Turíčny výlet do Martina

Vybrali sme sa na výlet, konkrétne „Svätodušný“ výlet ECAV Beckov. Pekná myšlienka pravidelných každoročných výletov na Turíce mala svoj prvý ročník pred šiestimi rokmi, a toto je vlastne taký „druhý ročník,“ tak dúfajme, že nasledujúca prestávka nebude dlhšia ako ten jeden rok.

Autobus sa už pomaličky napĺňa, ako poslední v Beckove nastupujú Cipciarovci spolu s najmladšími „účastníčkami zájazdu,“ malou Leou a Emuškou. Zato v Kálnici ako prvý nastúpi najstarší cestovateľ, pán Krchnavý, čerstvý oslávenec 93. narodenín, hoci málokto tomu pri pohľade na čiperného pána verí. Takže vekové rozpätie široké a „národnostné“ zloženie tak dvojfarebné – Beckovčania a Kálničania. Sedíme už všetci, a tak výlet začína. Z rádia síce predpovedajú na dnes upršané počasie, toto je však výlet svätodušný, takže aj tam hore je všetko zariadené, je pod mrakom, takže „slunce do očí nepáli“ a príjemných 20-23 stupňov, tak sa ani nepotíme ani zimou netrasieme, skrátka ideálne počasie... Cesta príjemne ubieha, prevažne po novej diaľnici, dalo by sa teda povedať na slovenské pomery dokonca luxusne! A prvá zastávka je aj časovo skoro presne podľa Programu turíčneho výletu, ktorý rozdala pani farárka: Martinský národný cintorín, toho času v prebiehajúcej rekonštrukcii.

Naším sprievodcom je Dr. Miloš Kovačka – pracovník Matice slovenskej, vedúci Bibliografického oddelenia, riaditeľ Národného bibliografického ústavu Slovenskej národnej knižnice, profesor na Fakulte prírodných vied Žilinskej univerzity, popredný slovenský bibliograf, autor monografií, výskumných správ, štúdií a príspevkov z oblasti bibliografie, príspevkov o osobnostiach z dejín slovenskej literatúry, kultúry a evanjelického náboženského života, editor, napísal rozhlasové pásma a scenáre dokumentárnych filmov o Hviezdoslavovi, J. Janoškovi, o turčianskych pamätníkoch, o protivojnovej poézii slovenských autorov, ďalej scenárov literárnomuzejníckych expozícií slovenských spisovateľov, hrdý Martinčan. Očarení jeho sympatickým zjavom a príjemným hlasom kráčame po cestičkách už rekonštruovaných, ale poväčšine ešte neupravených. Prekračujeme, zoskakujeme, obchádzame a pred očami sa nám mihajú mená vytesané na pomníkoch – čo meno to pojem, osobnosť, ale v podaní Dr. Kovačku aj životný príbeh spojený s menom vytesaným na vedľajšom či ďalšom pomníku... Aspoň k dvom sme položili kyticu – ako Beckovčania sme z toho veľkého počtu zvučných mien vybrali pomník manželky nášho slávneho rodáka J.M. Hurbana – Aničky Jurkovičovej a ich syna Svetozára Hurbana Vajanského. No, dalo by sa tu toho vidieť aj napočúvať, ale cestovný poriadok Turíčneho výletu nepustí, a tiež niekde z blízkej reštaurácie zavoňali vysmážané rezne... Nič sa nedá robiť, treba ísť ďalej, veľa je toho ešte pred nami a už aj ten žalúdok sa pomaly pripomína. A tak nasadáme do autobusu, ktorý naštartuje, zabočí, zacúva a po asi dvadsiatich metroch už aj vystupujeme – ďalšia zastávka: Etnografické múzeum. Impozantná budova, ale možno trochu sklamanie z expozície, ktorá, samozrejme, bola aj pestrá aj zaujímavá, ale už bolo predsa len trochu cítiť, že bola nainštalovaná pred 40 rokmi. Nuž, nie všetko štyridsaťročné si udrží stálu sviežosť... Dojem nám však napravila návšteva Literárneho múzea (a tiež tá „šnicelka“ v bruchu, čo tak do diaľky rozvoniavala – predstavte si, bola predsa len pre nás chystaná!). Múzeum sa nachádza v prvej budove Matice slovenskej, ktorú si postavili sami Slováci z takzvanej „Grajciarovej zbierky“. Ani si nechcem predstaviť, čo by sme teraz postavili z napríklad „Centovej“ alebo bárs aj z „Eurovej zbierky,“ ak by ju niekto nevytuneloval, ak by sa v nej vôbec niečo niekedy vyzbieralo... Múzeum je vskutku veľmi zaujímavé, náš „cestovný poriadok“ však neúprosný, aj tak už dávno nestíhame podľa časového rozvrhu... Čakajú nás už v Evanjelickom kostole v Martine. Usmievavý a vtipkujúci pán farár M. Kubík sa nám úprimne venuje, aj keď sa už pred kostolom zbiehajú svadobčania očakávajúci príchod nevesty. Uvoľňujeme im teda kostolné lavice aj pána farára a len čo si spolu s doc. A. Kaciánom prezrieme priestory biblickej školy, vchádza do kostola už ďalšia nevesta...

S doc. Kaciánom sme prešli aj z biblickej k materskej a základnej škole a tiež k tento rok znovuotvorenému Evanjelickému gymnáziu v Martine, ktoré sa ako jediné zachovalo z troch slovenských gymnázií, násilne zrušených uhorskou vládou (čo si niektorí pamätáme, či nepamätáme zo školy alebo konfirmačnej prípravky...). Keď tak počúvam, čím všetkým museli prejsť, čo všetko ich to stálo a s akými byrokratickými prístupmi dnešnej slovenskej vlády (zdá sa, že rovnako „prajnej“ ako bola tá uhorská) sa stretli, keď vidím s akou silou a chuťou sa do toho boja pustili, že ich skutočne nič neodradilo od ich úmyslu zachrániť toto miesto ako dedičstvo našich predkov pre nás a našich potomkov, tak by som im tú „Centovú zbierku“ a aj oveľa viac s dôverou zverila.

Malá prechádzka po Memorandovom námestí, kávička v kaviarni blízko Martinského divadla a lúčime sa s mestom Martin. Teda nie celkom, lebo nás čakajú na neďalekej fare vo Vrútkach. Tu si môžeme pozrieť pre nás predsa len nevídaný „chórusový detský kútik“ priamo v kostole. Je to miesto s hračkami, knižkami, stavebnicami pre najmenšie detičky, a tiež stoličkami pre ich rodičov na druhom poschodí chóru.

Deň sa už pomaly končí, aj to počasie sa už trošku začína kaziť, a na „Programe výletu“ svieti ešte posledný bod: Prekvapenie. A tak v pohodlí autobusa, cestou na Žilinu, zvedaví hádame, čo to môže byť. Dojedáme posledné zásoby a dúfame, že to nebude na pešo, nebude to do kopca a už nie na dlho, predsa len toho bolo dosť, sme aj trochu unavení, za celý deň už uchodení, čo, samozrejme, najlepšie znášajú slečny Cipciarové a pán Krchnavý.

Prekvapenie je naozaj prekvapujúce a naše prosby vyslyšané, lebo stačí vystúpiť z autobusa, prejsť pár metrov a týči sa pred nami v nadživotnej veľkosti bronzový J.M. Hurban v rovnošate slovenských dobrovoľníkov sediaci na koni pred obrovským betónovým trojvrším - žilinský monumentálny pamätník, jedinečná príležitosť na záverečnú hromadnú fotku všetkých účastníkov Svätodušného výletu 2013 na Turiec. ***LM***

U predsedu Národnej rady SR

Predseda Národnej rady Slovenskej republiky (NR SR) Pavol Paška prijal 23. mája 2013 Predsedníctvo ECAV na Slovensku generálneho biskupa Miloša Klátika a generálneho dozorcu Imricha Lukáča a Predsedníctvo cirkevného zboru Beckov zborovú farárku Moniku Cipciarovú a zborového dozorcu Petra Kočického. Rokovania sa zúčastnil aj riaditeľ GBÚ Dušan Vagaský.

Dôvodom návštevy predsedu NR SR bolo navrhnutie spolupráce ECAV a NR SR pri príprave osláv 200. výročia narodenia evanjelického farára a superintendenta Jozefa Miloslava Hurbana, prvého predsedu Slovenskej národnej rady. ECAV sa obrátila na predsedu NR SR s projektom Celonárodných osláv v mieste, kde sa narodil – v Beckove, ktorých hlavným organizátorom by bola ECAV, NR SR a Obec Beckov. Aj keď sa uvedené výročie bude pripomínať až 19. marca 2017, chceli by sme dovtedy zrealizovať v Beckove pri evanjelickom kostole Pamätník Jozefa Miloslava Hurbana a pri tejto príležitosti ho potom slávnostne odhaliť. Návrh pamätníka bol pripravený už pred 20. rokmi, žiaľ vtedy sa ho nepodarilo zrealizovať, a vtedajšie oslavy sa konali pri jeho makete.

Predseda NR SR prisľúbil v tejto otázke participáciu NR SR. Zdôraznil význam osobnosti J. M. Hurbana a vyslovil nádej, že sa pri tomto 200. výročí podarí pamätník zrealizovať aj za finančnej pomoci NR SR.

Generálny biskup na záver pozval predsedu Pavla Pašku na stretnutie vedúcich predstaviteľov ECAV s poslancami a štátnymi predstaviteľmi hlásiacimi sa k svojim evanjelickým koreňom, ktoré by sa malo uskutočniť už 28. 5. 2013, čo bolo zo strany predsedu NR SR prijaté.

Dušan Vagaský, riaditeľ GBÚ, 25. 5. 2013

Letné aktivity v Cirkevnom zbore Beckov alebo v ECAV na Slovensku

29.6.2013 - Zborový deň na ihrisku v Beckove

30.6. 2013 - Služby Božie v kostole a v modlitebni venované Koncu školského roka.

4.7. - 5.7.2013 - Slávnosti na hrade Branč pri príležitosti 1150. výročia príchodu vierozvestcov Cyrila a Metoda: štvrtok - 18:00 - stretnutie mládeže na Branči; piatok - 10:00 - Služby Božie na Branči (priamy prenos na RTVS - Rádio Regina); 12:30 - občerstvenie v Podbranči; 15:30 - Program duchovného slova a hudby v ev. kostole v Brezovej pod Bradlom.

4.7. -7.7. 2013 - SEMFEST 2013 - hudobný festival kresťanskej hudby v Zárieči pri Púchove.

22.7. - 26.7.2013 - Denný biblický tábor na fare v Beckove (srdečne pozývame naše detičky do tábora, ktorý ukončíme v piatok spoločným vystúpením pre rodinných príslušníkov, bude aj vodný futbal a občerstvenie; podľa záujmu môžeme ísť spoločne do ZOO a na kúpalisko v Bojniciach v sobotu 27.6.2013).

1.8. - 4.8. 2013 - Campfest 2013 (open air music festival) Ranč Kráľova Lehota. Hlavný organizátor spoločenstvo Mládež pre Krista.

25.8. - 31.8.2013 - Letný biblický tábor pre deti a mládež pri Trenčianskom Jastrabí, chata Patrovec. Prihlásiť sa môžete na fare alebo po Službách Božích počas nedieľ (v cene 90,-Eur je strava 5x denne + pitný režim a 6x ubytovanie - preto neváhajte, je to super cena a hlavne môžeme prežiť požehnaný čas v spoločenstve mladých kresťanov).

Pripomíname, že v cirkevnom zbore sme vytvorili skupinku dospelých, ktorí sa pripravujú na Konfirmáciu, ktorá bude 15.9.2013 na Službách Božích v Kálnici. Ešte je posledná možnosť pridať sa k tejto skupinke a urobiť si Konfirmáciu, informácie u sestry farárky: 032-7777136.

NEDEĽA BEZ VÝHOVORIEK

Aby sme každému umožnili prísť aj nasledujúcu nedeľu do kostola, plánujeme pripraviť zvláštnu „Nedeľu bez výhovoriek":

1. na chóre budú pripravené rozkladacie postele pre tých, ktorí hovorievajú: nedeľa je jediný deň, kedy sa môžem poriadne vyspať;
2. pripravíme aj očné kvapky pre tých, ktorých oči sú unavené od pozerania televízie dlho do sobotnej noci;
3. chystáme aj ochranné prilby pre tých, ktorí si myslia, že keby prišli do kostola, že na nich spadne strecha;
4. deky pripravíme pre tých, ktorí sa sťažujú, že je v kostole príliš zima; ventilátory tu budú pre tých, ktorí hovoria, že je tu príliš horúco;
5. budú aj slúchadlá pre tých, ktorí vravia, že farár hovorí príliš ticho; a máme aj vatu pre tých, ktorí sa sťažujú, že farár má prisilný hlas;
6. rozdáme zaškrtávacie zoznamy pre tých, ktorí by tu chceli počítať pokrytcov;
7. zariadime, že tu budú aj príbuzní tých, ktorí nedeľu musia chodiť po návštevách;
8. pripravíme jedlo pre tých, ktorí hovoria: nemôžem ísť do kostola, lebo musím chystať nedeľný obed;
9. v jednom kúte kostola nájdete stromy a trávu pre tých, ktorí hľadajú Boha v prírode, zvlášť na futbalovom ihrisku;
10. oltárny priestor vyzdobíme vianočnými hviezdami aj veľkonočnými kvetmi, aby sme mali obvyklé prostredie pre tých, ktorí chodia do kostola len na Vianoce a Veľkú noc.

DOVIDENIA V KOSTOLE!

Anonym z Tchajwanu (prevzaté z Evanjelického východu č. 4/02, str. 20)

Napokon všetkým prajeme, Pánom Bohom požehnaný čas, prázdnin a dovoleniek, výletov a zábavy, opekačiek a spevu, oberačiek a zavárania, rozhovorov pri kávičke, každého dobrého spoločenstva, oddychu a čerpania nových síl, stretnutí s blízkymi a s priateľmi, rozchodov a rozlúčok, ale hlavne čas posilňovania viery, lásky a nádeje.

Nezabúdajme, že Pán Boh nemá ani prázdniny ani dovolenku a Jeho Slovo sa zvestuje v každom čase a na každom mieste.

Predsedníctvo Cirkevného zboru ECAV Beckov

Svätodušné sviatky - zájazd do Turca

V sobotu 18. mája 2013 pred svätodušnou nedeľou, sme sa vydali z Považia smerom na sever navštíviť Turiec. Mesto Martin nás prilákalo svojou históriou, ktorou dýchajú niektoré miesta tohto mesta. Predovšetkým pietne miesto Národného cintorína, kde sú pochovaní mnohí naši dejatelia, osobnosti, ktorých prácu a životný zápas si vážime a spomíname. Preto sme za všetkých položili kvety na hroby Aničky Hurbanovej, rod. Jurkovičovej (Hurbanova manželka) a S. H. Vajanského (syn Hurbanovcov).

Potom sme navštívili Slovenské národné múzeum, ktoré zhromažďuje, ochraňuje a sprístupňuje zbierkové predmety, ktoré rozprávajú príbeh nášho národa, života a práce našich predkov, kultúry a umenia. Na spoločnom obede sme mali milú príležitosť podať ruku a popriať ešte Božie požehnanie do ďalších rokov života nášmu najstaršiemu účastníkovi zájazdu bratovi Jánovi Krchnavému z Kálnice k jeho 93. rokom života.

S literárnymi dejinami sme sa mali možnosť zoznámiť v Slovenskom národnom literárnom múzeu. Múzeum je pracoviskom pre literárno-múzejnú dokumentáciu, výskum, ochranu, podporu a prezentáciu slovenskej národnej kultúry a vzdelanosti od najstarších čias až po súčasnosť so zreteľom na vývoj slovenskej literatúry. Sú tu zhromaždené, spracované a sprístupnené múzejné predmety vo vzťahu k dejinám národnej literatúry, národnej literárnej kultúre a k dejinám knižnej grafiky na Slovensku.

Popoludní sme sa zoznámili s minulosťou a bohatou prítomnosťou Cirkevného zboru Martin a Biblickej školy.

Podvečer nás zas privítali manželia - farári Krivušovci v chráme Božom vo Vrútkach, kde nám priblížili život a prácu cirkevného zboru.

Úprimné poďakovanie patrí najmä bratovi doc. Milošovi Kovačkovi, ktorý nám na cintoríne veľmi fundovane a zároveň jednoduchým spôsobom sprítomnil život našich dejateľov, osobností, ktoré stáli pri zrode našich dejín a potom v kostole nás oboznámil s dejinami cirkevného zboru, pripomenul nám, že kostol stojí na námestí, ktoré nesie názov podľa Memoranda národa slovenského. V kostole nás privítali aj z predsedníctva cirkevného zboru brat farár Milan Kubík a brat dozorca Daniel Borcovan, ktorý nás previedli súčasným životom, prácou a službou cirkevného zboru. Doc. Adrián Kacián nám zase priblížil prácu Biblickej školy, previedol nás po areáli cirkevného zboru, kde s Božou pomocou,

s pomocou zahraničných priateľov a s ochotou domácich sa im podarilo zriadiť Evanjelickú materskú školu, Evanjelickú základnú školu a od septembra 2013 otvoria aj brány nového bilingválneho gymnázia.

Po ceste domov sa naše kroky ešte na krátko zastavili pri monumentálnom Pamätníku Jozefovi Miloslavovi Hurbanovi v Žiline.

Naše poďakovanie patrí Trojjedinému Pánu Bohu, ktorý požehnal naše stretnutie na tomto svätodušnom výlete, kde sme mali možnosť každý jeden si odniesť povzbudenie, nové poznatky či oprášiť a pripomenúť si to, čo sme sa učili kedysi v škole alebo na konfirmačnej príprave.

Lebo ako Ľudovít Štúr povedal: ***„človek bez svedomia je koža biedna, daromná, národ bez vedomosti historickej o sebe a predkoch svojich je hromádka koží otrockých."*** Soli Deo Gloria

Mgr. M. Cipciarová

BECKOVSKÍ RYBÁRI

Dňa 20.4.2013 v sobotu MO SRZ (MO Slovenského rybárskeho zväzu) v Novom Meste nad Váhom ako každý rok tak aj tento usporiadala rybársku brigádu na čistenie okolia v rybárskych revíroch od naplavenín spadnutých konárov a stromov, po neporiadnych turistoch alebo aj rybároch, rôzny odpad (plechovky, igelitky, PET fľaše a pod.). Je dobrým zvykom, že každý rybár si odpracuje brigádu vo svojich tokoch alebo jazerách. Beckovskí rybári tomu neboli výnimkou, čistili brehy v revíri č. 2-2910 Štrkovisko Beckov, ľudovo známe ako „jama“. Rybári z našej obce tu vyzbierali 52 vriec rôzneho odpadu, medzi ktorý patrila aj 20 l bandaska vypotrebovaného oleja – čo je naozaj bezohľadnosť. Je to len kvapka v mori, ale aj to určite pomôže ku skvalitňovaniu nášho okolia a kvalite čistoty našich vôd.

Medzi pravidelnými a zodpovednými členmi, ktorí chodia na tieto brigády, sú aj zaslúžilí členovia dôchodcovia, na ktorých sa už brigáda nevsťahuje, ale napriek tomu vždy prídu posilniť naše rady – sú to bratia páni Štefan Strieženec a Ján Strieženec. Títo ľudia sú dušou i srdcom našej organizácie, pomáhajú pri napúšťaní novej násady, každý rok kontrolujú kvalitu vody, ale aj pytliakov. Za to im patrí veľké poďakovanie. Pochvalu si zaslúži aj najmladšia generácia – Mário a Bianka Čikelovci, ktorí sa tiež zúčastnili na tejto brigáde.

Pre všetkých čitateľov a rybárov s pozdravom „Petrov zdar!“ alebo „Petrův zdar!“ ***Peter Čaňo***

Na fotografii Jozefa Guckého sú Bianka a Mário Čikelovci, Peter Čaňo, Peter Pevný, Viktor Nožina ml., Ján Strieženec, Mário Čikel, Jaroslav Nožina, Štefan Strieženec; Jaroslav Turánek, rybársky referent; Roman Bánovský, Peter Nožina.

Pozdrav od mora

Náš rodák v USA Peter Šutovský s manželkou Miriam a čerstvo promovaným synom Martinom strávili posledných desať májových dní na dovolenke na ostrove Anny Marie pri Floridskom pobreží Mexického zálivu. Okrem oddychu na pláži si Peter a Martin vyhradili jeden deň na rybačku na otvorenom mori, pri ktorej sa im pošťastilo uloviť veľkého morského ostrieža, červeného groupera, ceneného pre exotický vzhľad a výnimočne chutné mäso. Okrem tohto kapitálneho úlovku sa im tiež podarilo uloviť jedenásť menších rybiek, chňapáčov, anglicky snapper. Dúfame že pár záberov zo subtropickej Floridy poteší srdce každého beckovského rybára.

Otvorenie strelnice v Tehelni

Dňa 10.5.2013 o 16. hod sa uskutočnilo slávnostné otvorenie upravenej strelnice na disciplínu SKEET v poľovníckom areáli Beckov Tehelňa za prítomnosti starostu obce p. Karola Pavloviča a sponzorov, ktorí sa podieľali na úprave strelnice. Podarila sa ďalšia hodnotná vec k propagácii našej obce.

PH

foto: Mgr.Ján Kucharovič

PZ Hurban v Beckove chce veľmi pekne poďakovať:

Obvodná Poľovnícka Komora Trenčín; Slovenský poľovnícky zväz - Regionálna organizácia Trenčín; Miloš Gučik DETMAR; Peter Čikel REX; Ján Skovajsa KLIMAT; Ján Kucharovič; Vladimír Boor; bratia Novákovci; Marek Košút; p. Mária Tekulová; p. Marian Urban; členovia PZ Hurban Beckov.

Ing. Marek Jambor

Ing. Marek Jambor

Chovateľská prehliadka OPK Trenčín

Na základe rozhodnutia predstavenstva Obvodnej poľovnej komory so sídlom v Trenčíne sa počas predposledného marcového víkendu (23. a 24.3.2013) uskutočnila v priestoroch kultúrneho domu v Kálnici chovateľská prehliadka trofejí poľovnej zveri ulovenej v revíroch okresov Trenčín a Nové Mesto nad Váhom v poľovnej sezóne 2012. Bola to už v poradí tretia chovateľská prehliadka trofejí usporiadaná v Kálnici v období posledných 5 rokov. V súčasnosti už málokto zo zúčastnených a kompetentných pochybuje o tom, že poľovnícke akcie takéhoto charakteru obci pristanú a môžeme sa tešiť na ďalšie.

Obecný úrad obce Kálnica na čele so starostom obce Ing. Krchnavým vytvorili pre konanie prehliadky mimoriadne dobré podmienky, čo sa odzrkadlilo aj v pozitívnom hodnotení odbornej, ale aj laickej verejnosti.

Hodnotiteľská komisia OPK Trenčín posudzovala už od piatka 15. marca až 827 predložených trofejí, čo bolo o 300 viac, ako na prehliadke trofejí z roku 2007. Z týchto trofejí bolo 80 ohodnotených medailou (7 zlatých, 32 strieborných a 41 bronzových). Počas uplynulého roka bolo v revíroch našej OPK ulovených 198 jeleňov, 458 srncov, 81 muflónov, 21 danielov a 69 diviakov. Pozoruhodné je pri tom konštatovanie, že v našich dvoch okresoch bolo v uplynulom roku spolu ulovených 3551 kusov diviačej zveri.

Z beckovského revíru bolo predložených šesť trofejí jeleňov, šesť trofejí srncov a jedna trofej diviaka. Z nich boli bronzovou medailou ohodnotené dve trofeje jeleňov, ktorých ulovili **Miloš Gúčik** a **Ján Tekula** a trofej silvestrovského diviaka, ktorého lovcom bol **Marek Čaňo**. Z kálnických chotárov bolo na výstave možné si obhliadnuť sedem trofejí jeleňov, sedem trofejí srncov, dve trofeje muflónov a jednu trofej diviaka. Ani jedna z týchto trofejí však nedosiahla toľko bodov CIC, aby mohla byť ocenená niektorou z medailí.

Na príprave výstavy chovateľskej prehliadky sa podieľali členovia predstavenstva OPK, poľovníckej a osvetovej komisie. Chovateľskú prehliadku pre verejnosť otvoril predseda OPK Trenčín Ing. Pavol Arpáš. Výstava sa tešila rekordnému záujmu poľovníckej, ale aj nepoľovníckej verejnosti. Predseda poľovníckej komisie OPK pán Daniel Matečný uskutočnil podrobné vyhodnotenie lovu v uplynulej sezóne, tajomník OPK pán Rajmund Rapaič prednášku pre skupinu uchádzačov o prvý poľovný lístok našej OPK. Návštevníci výstavy uvítali možnosť zakúpenia poľovníckych odevov, literatúry, ale aj poľovníckych potrieb, rezbárskych prác, poľovníckych šperkov od predajcov z nášho regiónu.

Mgr. Ján Kucharovič, predseda Osvetovej komisie OPK Trenčín

Medzinárodne ocenený Mercúň

Mladý slovenský filmár Martin Jurza (28), ktorý iba pred rokom absolvoval banskobystrickú Akadémiu umení v študijnom odbore Filmová dokumentárna tvorba, žne úspechy. V júni sa v Banskej Bystrici a ďalších ôsmich mestách konal XIX. ročník medzinárodného filmového festivalu o životnom prostredí Envirofilm 2013. Beckovčan získal cenu prezidenta Slovenského olympijského výboru (SOV) Františka Chmelára za film Mercúň. Zaradil sa tak medzi päticu úspešných slovenských režisérov v konkurencii ďalších takmer 189 prihlásených filmov z 29 krajín. Zároveň s týmto filmom bodoval na XIV. medzinárodnom festivale horského filmu a dobrodružstva – Hory a mesto. Tam sa mu ušla ďalšia významná cena Literárneho fondu. Okrem Martina Jurzu sa na bratislavskom festivale Hory a mesto prezentoval aj Peter Ondrejovič, ktorý verejnosti ukázal výstavu svojich úžasných fotografií z jeho dobrodružných expedícií.

Martin Jurza má na konte aj hlavnú cenu z festivalov Eurotour Piešťany, nominovali ho aj na Medzinárodnom festivale outdorových filmov v Českej republike. Z filmového festivalu Blansko – Moravský kras si odniesol 3. miesto a na rovnakej pozícii skončil aj v Ostrave na MMF – FILM Ostrava.

Čo je to mercúň? Ide o starý ľudový názov pre svišťa, používaný na hornom Liptove. V minulosti na našom území žili Nemci. Keď videli svišťa sedieť na kameni, ako dohliada na svoje okolie, hovorili, že stráži, teda merkuje. Starí Liptáci si prispôsobili nemecký výraz pre typického obyvateľa horského prostredia. A tak vznikol mercúň. Zároveň je to aj názov dokumentárneho filmu z prostredia Západných Tatier, ktorý zachytáva sledovanie vzácneho a ohrozeného slovenského endemitu – svišťa vrchovského tatranského. Martin Jurza ho nakrútil v spolupráci so Správou TANAPu v Liptovskom Mikuláši. Film zobrazuje namáhavú prácu dlhoročného pozorovateľa a záchranára svišťov Pavla Ballu. Pri svojej práci monitoringu svišťov využíva znalosti v skialpinizme a horolezectve, no okrem iného sa musí konfrontovať aj s extrémnymi podmienkami našich veľhôr. Často je ohrozovaný nielen pádmi lavín, výkyvmi počasia, ale aj medveďmi. Táto portrétna snímka si získala pozornosť laickej i odbornej

Pavol Ballo a Martin Jurza pri nakrúcaní filmu Mercúň

verejnosti práve tým, že zobrazuje ľudsky dokumentárny pohľad na život tohto významného slovenského vedca a že vykresľuje jeho silné puto, resp. spojenie s tatranskou prírodou.

Film si môžete pozrieť i počas letného kina na hrade Beckov. O presnom čase jeho vysielania vás budeme informovať prostredníctvom obecného rozhlasu. Tešíme sa na vašu účasť a podporu!

Kristína Jurzová

Plávajúce múzeum Hyperborea

Kúpeľné mesto Piešťany má o atrakciu navyše. V krásnych priestoroch Rybárskeho dvora bude od júna do septembra kotviť verná replika starovekej gréckej lode Hyperborea, ktorá je plne funkčná. Autorom jedinečného projektu Na vlnách času – plávajúce múzeum starovekých kultúr je Beckovčan Ing. Jaroslav Matejka, pre nás známy ako vedúci Bludných rytierov. Cieľom projektu je priblížiť život v regióne Považia v mýtických dobách staroveku či v období Rímskej ríše. Ukázať, že i tieto územia boli plné života, obchodovania a vzájomných stretov civilizácií vďaka dôležitým križovatkám ciest. A to prostredníctvom zážitkovej formy. V múzeu pod otvoreným nebom si všetky exponáty (napr. rímsky bojový voz, dobové zbrane, staroveká keramiku a mnoho iného) môžu návštevníci zblízka prezrieť, vyskúšať a prejsť sa starovekou obchodnou stanicou z čias Rimanov. Sprievodcovia v dobových kostýmoch sú schopní prijať max 40 ľudí naraz, prehliadka s odborným výkladom trvá asi 30 – 45 min. Dozviete sa veľa z histórie staroveku či o živote bežného antického ľudu.

Názov lode Hyperborea v preklade zo starogréčtiny znamená Zem severného vetra. Ide o vernú kópiu lodí typu biréma, ktoré sa používali okolo roku 500 pr. n. l. Pôvodne mali viacero účelov, no slúžili predovšetkým pri námorných bojoch aj pri prieskumných či obchodných plavbách po Európe. „Rimania podobné lode používali na Dunaji aj na jeho prítokoch, takže aj na Váhu," povedal autor projektu Jaroslav Matejka pre PNky.sk. Okrem toho ich bežne používali stredomorskí či čiernomorskí piráti, pričom veslári fungovali zároveň ako bojovníci. V tomto dvojúrovňovom plavidle sa používajú dve rady vesiel, ktoré ju spolu s plachtou poháňajú. Výhodou je jej konštrukcia vyrobená z ľahkých drevených materiálov. Zaujímavosťou je taran – kovový baran na prednej časti pro-

vy, ktorý bol vždy najdôležitejšou zbraňou plavidla, pretože mal preraziť bok nepriateľskej lode. Nepochybne ide o unikát. „Európske vody brázdia už len dve takéto lode. Prvá je v Grécku vo Volose, volá sa ARGO II, ale čo je s ňou aktuálne, neviem. Druhá je naša! Doteraz bolo vyrobených päť podobných replík, ale všetky sú už na suchu v múzeách alebo sa zničili. V Nemecku na Rýne je zopár podobných menších rímskych plavidiel."

Projekt v Piešťanoch bol slávnostne spustený 17. júna 2013. Vítaná je široká verejnosť i organizované zájazdy (nad 10 ľudí), ktoré by sa mali ohlásiť aspoň tri dni vopred. Štandardné vstupné pre dospelú osobu predstavuje 3 eurá a pre deti i dôchodcov 1,50 eura. Loď Hyperborea je plne funkčná a v prípade priaznivého počasia bude plávať so svojimi pasažiermi na rybníku priamo pri penzióne Rybársky dvor.

Kristína Jurzová, Foto: Peter Vozárik

Dionýz Štúr (1827-1893) - 120. výročie úmrtia

Geológ svetového mena, uvedomelý Slovák, „chlúba nášho národa“ – tak písali o ňom v Národných novinách v správe o jeho úmrtí. V Ríšskom geologickom ústave vo Viedni pracoval takmer od jeho vzniku. Vďaka svojej odbornosti a pracovitosti rýchlo postupoval, až sa stal riaditeľom tejto významnej vedeckej inštitúcie. Dionýz Štúr sa považuje za zakladateľa aj slovenskej modernej geológie. Bol geológ, ale aj vynikajúci zoo- a fytopaleontológ i botanik a v celosvetovom meradle patrí k priekopníkom darvinizmu, ako píše tlač.

Narodil sa 2.4.1827 v Beckove. Študoval na slávnom Evanjelickom lýceu v Bratislave, 1841/1842 na lýceu v Modre, potom pokračoval znova v Bratislave, kde štúdium dokončil. V roku 1844 sa zapíše na študijný odbor matematika – fyzika na Viedenskej univerzite. V roku 1845 riaditeľ Mineralogického kabinetu pri Dvorskej komore pre baníctvo a mincovníctvo vo Viedni Wilhelm Haidinger založil Spolok priateľov prírodných vied a D. Štúr sa stáva jeho členom. Haidinger podnietil jeho záujem o mineralógiu a geológiu. Známy botanik prof. Endlicher zase o botaniku. V roku 1847 Haidlinger uverejňuje v ročenke Haidinger´s Berichte prvú jeho štúdiu o geologických pomeroch okolia Bratislavy a Modry. Koncom štyridsiatych rokov študuje na Banskej a lesníckej akadémii v Banskej Štiavnici. 15.5.1850 prijal riaditeľ Ríšskeho geologického ústavu vo Viedni Wilhelm Haidinger Dionýza Štúra do svojich služieb. Na tomto pracovisku pôsobil 42 rokov až do svojej smrti.

Geológovia vo svojich prácach o výskumoch v alpskom a karpatskom masíve stále čerpajú z jeho poznatkov. Meno Dionýza Štúra dlho nieslo Banské múzeu v Banskej Štiavnici, od roku 1953 zase Geologický ústav Dionýza Štúra v Bratislave. V roku 1960 vyšli vo Vydavateľstve SAV v slovenskom preklade Práce Dionýza Štúra. Pri vchode do Geologického ústavu D. Štúra v Bratislave bola tabuľa s menom tohto vedca, ale, ako to už chodí na Slovensku, všetko sa ukradne, čo nie je privarované, ukradli aj ju. ***Ľ. Paulus***

Odhalenie pamätnej tabule na rodnom dome Dionýza Štúra v Beckove v r. 1953 (sprava akad. J. Koutek, akad. R. Kettner, v pozadí prof. J. Kamenický, dr. Ľ. Ivan, dr. V. Gašparíková, dr. J. Gašparik, miestny učiteľ obce Beckov, v pozadí vľavo prof. V. Zorkovský)

Text na tabuli: V tomto dome sa narodil Dionýz Štúr * 2. IV. 1827 + 9. X. 1893 slovenský geológ, paleontológ a botanik svetového mena, riaditeľ Ríšskeho geologického ústavu vo Viedni. Vybudoval základy vedeckého geologického výskumu Slovenska.

Rodocesta Boženy Rízneroveј – Obrovej

Rodičia každého z nás odniekiaľ pochádzajú a s niekým sú spríbuznení. Genealógia (rodopis) pre znázornenie spríbuznenia zaviedla grafický spôsob, ako ho prehľadne znázorniť. Je to napr. rodocesta. Ako súčasť môjho príspevku o Božene Rízneroveј - Obrovej prikladám k zverejneniu tiež jedno takéto čudo. V našom prípade je to rodocesta od Ľudovíta Štúra cez Dionýza Štúra po našu Boženu Rízneroveј – Obrovú. Tým jednak naznačujem, prečo práve v tomto Vašom časopise o nej píšem, jednak mestečko Beckov nie je samo o sebe, ale je i súčasťou Novomestského okresu, do ktorého patria i Lubina, Zemianske Podhradie, Bzince pod Javorinou, Stará Turá, ale i Uhrovec či Bohunice, teda miesta, kde osobnosti uvedené v rodoceste sa narodili či pôsobili. Tu uveďme i Přerov na Morave, odkiaľ pochádzala matka našej umelkyne. Históriou sa azda väčšina z nás nikdy nepresýti! Azda i preto tento dlhší úvod.

BOŽENA RÍZNEROVÁ - OBROVÁ

Trenčianska Teplá 10.4.1927 – Praha 27.12.1975. Tento rok si pripomenieme už 38. výročie úmrtia našej umelkyne. Urna s jej telesnými pozostatkami a urny jej rodičov sú uložené na Hornom cintoríne v Bzinciach pod Javorinou.

Božena Rízneroveј, umelecké pseudonym Obrová, vyrastala v rodinnom kaštieli v Bohuniciach pri Pruskom. Tento zakúpili Rízneroveј na prelome 19. a 20. storočia od Kubínyiovcov, ktorým prešiel do držby od Mednyánskych, známeho to uhorského šľachtického rodu, ktorí ho vybudovali. Boženin otec, Žigmund „Žižka“ Rízner (1874-1943), bol učiteľ a školský inšpektor, bol bratom Ľudmily Podjavorinskej (1872-1951), národnej umelkyne, spisovateľky pre deti. Matka bola Paulína, rod. Veselá (1896-1984), rodáčka z Přerova. Božena Riznerová študovala na gymnáziu v Novom Meste nad Váhom v r.1938 až 1945 1. až 7. ročník, paralelne sa začala venovať amatérskemu herectvu. Krátko po vojne dostala hlavnú rolu v dodnes populárnej komédii NEVÍTE O BYTĚ? (1947), o dva roky neskoršie hrala tiež hlavnú rolu vo filme Jána Kádára KATKA (1949).

Začiatkom 50. rokov začala Obrová študovať na Filozofickej fakulte Univerzity Karlovej v Prahe, ktorú úspešne dokončila r. 1956. Medzitým súčasne začala vystupovať na javisku Vinohradského divadla v r. 1952-1955, potom bola konferencierkou Ústredného vojenského súboru letectva Vítězná křídla, 1955-1958, z tohto súboru neskôr sa vylúpol herecký personálny potenciál divadla Rokoko. Moderovala mnohé estrády a zájazdové zábavné programy, svoje pôsobenie nakoniec zavŕšila účinkovaním v programe Laterna Magica (1959-1961).

I cez sľubný začiatok hereckej kariéry v ďalších rokoch jej film poskytol už len vedľajšie role (možno i z kádrových dôvodov, lebo mala uvádzaný veľkostatkársky pôvod!), ako napríklad vo filmoch HUDBA Z MARSU (1955), ZAOSTŘIT, PROSÍM! (1956), FLORIÁN (1961) alebo TCHÝNĚ (1963). Medzitým začala spolupracovať tiež s televíziou, kde znova pôsobila ako moderátorka. Ako herečka sa uplatnila napríklad v dodnes vysoko oceňovanej televíznej komédii LÁSKA JAKO TRÁM (1967). Pred filmovou kamerou

sa objavila naposledy v prepise Dostojevského románu HRÁČ (1972). V kritickom roku Obrová ochorela na zákernú nevyliečiteľnú chorobu, ktorá jej znemožnila ďalšiu umeleckú prácu. Zomrela v Prahe 27. decembra 1975 vo veku 48 rokov!

Doplňme, že Božena Obrová uzavrela manželstvo so Stanislavom Zachom. Toto priezvisko nepoužívala. Manželstvo bolo bezdetné.

Rízneroví sa prisťahovali zo Sedmohradska na Slovensko do Turca v dobe prenasledovania protestantov. Mali troch synov. Najstarší sa volal Ján a je prvý predok, o ktorom vieme potrebné dáta. Tento mal prvorodeného syna Karola (1788-1857), ktorého si neskôr ešte pripomenieme. V tejto rodine ako by bolo učiteľské povolanie dedičné. Otec Ľudmily a Žigmunda, Karol Rudolf Rízner (1838-1919) učil v Bzinciach tak, ako i jeho dedo Karol Rízner (1788-1857), skoršie spomenutý. Karolov Rudolfov otec Karol Ernest Rízner (1812-1870) bol učiteľom v Zemianskom Podhradí a bol bratrancom známeho slovenského geológa a beckovského rodáka Dionýza Štúra (1827-1893). Neskôr, generačnou výmenou, dochádza k situácii, že paralelne s učiteľovaním Karola Rudolfa Ríznera v Bzinciach, učí jeho mladší brat, bibliograf Ján Ľudovít Vladimír Rízner (1849-1913), v Zemianskom Podhradí. Ľudmila Podjavorinská, jej brat Žigmund Rízner s manželkou Paulínou a dcérou Boženou sú pochovaní na cintoríne v Bzinciach pod Javorinou.

Ing. Gustáv Rumánek

Beckovskí záhradkári

V obci sú zriadené 2 záhradkárske osady, ktoré sú organizované v Slovenskom zväze záhradkárov.

- ZO SZZ Beckov – Lipky so 41 členskou základňou
- ZO SZZ Beckov - Sychrov, ktorá má 52 členov.

Boli zriadené v druhej polovici 20. storočia. Nachádzajú sa v lokalitách podľa starodávnych označení.

Záhradkárska osada Lipky je zameraná na pestovanie najmä jabloní a ďalších ovocných stromov, záhradkárska osada Sychrov sa z väčšej časti venuje pestovaniu viniča a tiež ovocných stromov. V záhradkárskej osade Sychrov je zavedená elektrina i vodovod.

V oboch záhradkárskych osadách majú niektorí záhradkári vybudované záhradné chatky, a tak využívajú svoje pozemky nielen na pestovanie, ale i na relax.

Ing. Viliam Verecký, predseda ZO Beckov - Lipky

Ako som sa stal mašinistom (1956)

Tá dožinková zábava v Beckove bola vôbec prvým mojim vystúpením. V tanečnom orchestri Palmy som hral druhú trúbku skúsenému muzikantovi Mirkovi Vavřinovi. Bol som vtedy elév a už čiastočne vyformovaný samouk. Priemyselná škola strojnícka, na ktorej som práve maturoval, umožňovala mi doposiaľ dlhodobé zapožičanie nástroja. Začal som niekedy pred dvomi rokmi od Adama. Mal som vtedy učebnicu hry na trúbku, obrovskú chuť a vedel som, že „c“ v husľovom kľúči je na prvej pomocnej čiare notovej osnovy. Išlo to ťažko, ale teraz som tu, na pódiu, na prvom poschodí hotela Kollár. Podávame družstevníkom naše hudobné menu tak, ako sme ho počas zimy nacvičili. Je to prazvláštne, keď pred vašimi vlastnými očami tancujú všetci tak, ako ja vyhrávam. Nálada, zdá sa, že je dobrá, hlavne od podávanej slivovice. Ženy pijú sladké, čo je vlastne to isté, len s jednou veľkou lyžicou ešte nerozpusteného cukru na dne. Samozrejme pije sa i iné, je sa do sýta a prichádzajú i spomienky...

Minulý rok som tu mlátil. Vlastne sme sa ako cvičiaci študenti vrátili vtedy z prvej Spartakiády a opätovne som si (ako každé prázdniny na priemyslovke) hľadal možnosť privyrobiť nejaké korunky na záverečný školský rok. S partou spolužiakov sme zamierili na Traktorovú stanicu a po rôznych pomocných prácach nás na prelome prázdninových mesiacov „odpratali“ jednotlivo na okolité poľnohospodárske družstvá. Ušiel sa mi Beckov, čo mi vyhovovalo i tým, že som sa tu mohol ubytovať u vlastnej tety. Prvé dojmy boli skutočne najsilnejšie. Zamestnávateľ konal podľa porekadla: „Kto je hodený do vody, musí plávať!“ Zaviezli ma k budúcemu poľnému mlatu ďaleko za Vadičov, na severný okraj obce, možno je tam dnes práve tá diaľnica. Uprostred lánu, ako tri grácie, zostavili rozložitú mláťačku, elevátor a na opačnom konci spaľovací motor na štvorkolesovom podvozku. Pre mňa poblíž bola určená skromná skrinka s náradím. Bolo už neskoré popoludnie a zástupcovi Traktorovej stanice po stručnom poučení o mojej funkcii pred jeho odchodom som musel podpísať na toto strojné vybavenie preberací protokol. Aby som pravdu povedal, zaskočilo ma to! Ani nie tak z obavy z budúcej zodpovednej práce, ako práve z tej veľkej hmotnej zodpovednosti, ktorá na tom papieri bola zdôraznená mojim podpisom. Dlho som nad všetkým tým rozmýšľal nevnímajúc čas a ani dianie okolo seba. Tí niektorí družstevníci, čo tu boli pri mojom príchode, ani som nepostrehol, kedy sa vytratili. Ostal som sám a až potom mi došlo, že som mal požiadať o nočné stráženie tohto poľného mlatu. Obzeral som sa, či niekoho nezbadám naokolo, kto by mi pomohol. Nikde nikto. Pôjdem osobne, ale teraz kam, nechám to tu celkom odbehnuté? Takéto myšlienky ma stále trýznili. Prišiel som si tu zarobiť nejakú korunku ako študent a nie mať v okamihu státisícovú dlžobu. Slnko pomaly sadalo k severozápadu, už som vedel, že tu budem nocovať. Iba vlaky spod Turecka a kde-tu akési echo z priľahlých domov Vadičova spestrovali mi kulisu ticha kúsok od tečúcich vôd Váhu. Posledné, čo si na tom neskorom večeri pamätám bolo to, ako som si hľadal lepšiu polohu pre spánok v náručí snopov blízkeho kríža obilia.

Muselo byť po vtáčom koncerte, bolo dosť vidno, keď ma zobudil chlad. V žiadnej polohe som sa nemohol uhriať, nuž opustil som svoje ležovisko, skontroloval som či nebodaj niečo nechýba, poskakoval som a cvičil. Pomohlo mi vlastne až slniečko, čo práve vyšlo nad Trbockým. Statočne mi hrialo a ja som mal čo robiť, aby som si bundu očistil od ôstia. Len čo som skončil túto piplačku, zbiehali sa usilovní družstevníci a ja som bol „pripravený“ na svoju premiéru strojníka – mašinistu! Zdá sa, že ma ktosi vtedy chcel uchrániť od pohromy, núka sa mi to takto personifikovať.

Neskôr sme sa presunuli na opačnú stranu, na Rátu, vľavo od cesty z Beckova do Rakoľúb. Všetko išlo svojim poriadkom i požiarni inšpektori Kasala a Mikoláška boli spokojní. Odpoludnia urobilo sa sparno a začalo sa pomráčať. Z hnilého kúta, od Trenčianskych Bohuslavíc, zahrmelo. Už som vedel, že dnes toho veľa nenarobíme. Netrvalo dlho a začalo kropiť. Rýchlo sme prerušili robotu, čo bolo treba pozakrývali a šup sa pod mláťačku. To už bola letná búrka v plnej paráde. Prívaly vody, blesky, hromy. Udieralo, našťastie iba povedľa nás. Blízko zasiahnutý kríž obilia, čím viac bol premáčaný lejakom, tým viac dymil. Bolo to proti logike, no bolo tomu tak. Obklopení masou ocele báli sme sa o svoje životy. Tie blesky nás vtedy skutočne obišli. Keď besnenie ustalo, ktorýsi išli porozhadzovať snopy zo stále silno sa dymiaceho kríža. A až potom sa tá skaza akosi zastavila.

Bolo toho i viac, čo sa mi vtedy na tom pódiu v hoteli Kollár premietalo v mysli... Tá bezprostredná dedinská komunikácia a ochota si navzájom vypomáhať. Oni to boli, čo zo mňa vtedy urobili skutočného mašinistu! Oni teraz vlastne všetci sú tu, v tejto spoločnosti, hrdiacej sa popratanou úrodou. Pán Anton Šimko, krajčír na dôchodku, svedomito vrecoval a evidoval obilie rinúce sa z mláťačky. Otcovsky mi „onikal“, zoznamoval ma so základnými vedomosťami a zaúčal do kadejakých tajov, napr. kedy a aké používať riečice. Vtedy už starec, Adam Lacko – Šneko, dedo budúceho významného slovenského akademického sochára Karola Lacku, stále bol svedomitý kozlár. Ej, bývali to muky, keď neposlúchaval elevátor a v prachu, pote a ostí sme to vospolok čistili a nahadzovali jeho spadnutú reťaz. I furmani bývali frajeri a huncúti. Bol som nie raz svedkom, keď v rozjarenosti ubližovali dobráckemu a detinskému, tiež furmanovi, Bélovi Brunovskému. Obeťou bola zvyčajne jeho objemná desiata ponúknutá ktorémusi ich pejovi k prilepšeniu. Spomínavam si i na svoju tetu, čo mi večer čo večer statočne drhla špinavý chrbát.

Ony vlastne všetci sú tu, v tejto miestnosti, ktorú mám pred očami i teraz, keď mi na tú mlatbu a hranie zostali iba útržkovité spomienky, ktoré v potešení som vložil do týchto riadkov pre budúcich čitateľov!

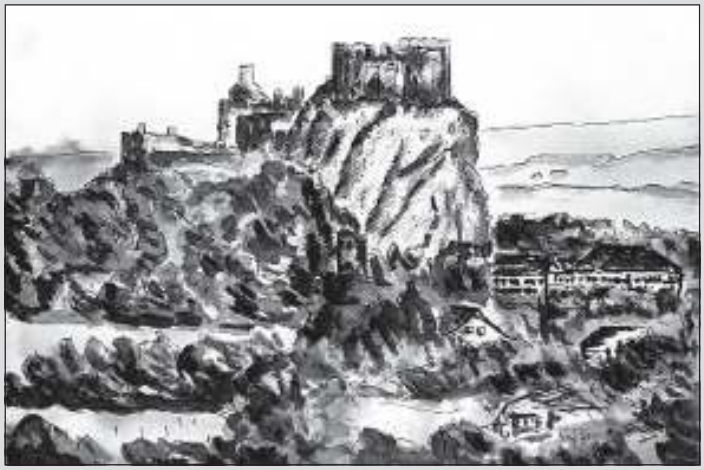
Ing. Gustáv Rumánek

Beckov na kresbách Miroslava Volníka

Beckov, jeho hrad i pamiatky inšpirovali Miroslava Volníka z Trenčína, výtvarníka a fotografa. Jeho 12 kolorovaných perokresieb s beckovskými námetmi sme mali možnosť vidieť na výstave v Posádkovom klube ODA v Trenčíne v apríli t.r. (10.4.2013 – 12.5.2013). M. Volník pred časom vystavoval perokresby s tematikou vodných a veterných mlynov z Trenčína a okolia (júl 2006) pod názvom Čierne na bielom.

Na fotografii vernisáž výstavy Tak to vidím ja, ktorá sa konala 10.4.2013 v ODA v Trenčíne, v strede M. Volník.

Na obrázku Beckovský hrad,
kolorovaná perokresba na papieri, 30x40 cm

Stalo sa...

Vraví sa, že človek vekom zmúdrie. Nuž, ale mal by aj vedieť, že každý vek má svoje nielen radosti, ale i starosti a bolesti. Tiež som si myslela, že ešte všetko zvládnem, ale sú hranice, ktoré sa neoplatí prekročiť. Touto cestou by som chcela poďakovať tým, čo mi veľmi pomohli.

Bola nedeľa 19. mája 2013, poludnie. Na ceste okolo kúrie Dubnických som na bicykli odbočila na trávnik, a keď som chcela znovu vyjsť na cestu, môj tátoš ma zradil. Zhodil ma rovno dolu tvárou. Bol to moment – bolesť veľká a nikde nikoho, iba naokolo veľa áut. Volala som o pomoc, z hradu sa vracal mladý pár motorkárov. Mladík ma pomaly otočil na chrbát, posadil ma a sadol si na cestu chrbtom ku mne. Tak ma podoprel a volal rýchlu pomoc. Jeho partnerka sa snažila hygienickými vreckovkami mi utrieť zakrvavenú tvár. Pomôcť sa mi snažil aj p. Majzel, o zdravotnú kartu a kartičku poistenca sa postarala p. Martina Pienčáková. Počas čakania, asi pol hodiny, neodišla odo mňa p. Drahuša Pavlíková. Prvú zdravotnú pomoc mi poskytli manželia z Nemecka. V sanitke ma znova ošetrili, cesta do Trenčína bola dlhá, no vyše trojhodinové čakanie na ošetrenie v nemocnici bolo ešte dlhšie.

Každej matke dobre padne, keď v ťažkých chvíľach sú pri nej jej deti – pri mne vtedy stáli synovia Jožko a Jurko. Nastal pre nich čas starania sa o oboch starých rodičov. Ono sa povie, máš deti, ale tie sú zamestnané, no napriek tomu sa starali vzorne a starajú sa ďalej, a to všetky tri aj s rodinami.

V tejto súvislosti som sa presvedčila, že v našej obci niečo chýba, my starí to vieme, škoda, že to nevedia tí, ktorých by to malo zaujímať.

Možno si poviete, stará Bubeníková sa potrebuje vyhovoriť. Nie, chcem len verejne poďakovať tým, čo ma v ťažkej chvíli ratovali. Dobre mi padla návšteva mojich spolupútničiek, p. Klechovej a p. Londákovej. Tiež pomoc p. Bučkovej. Srdečná vďaka.

Upozorňujem: NEPRECEŇUJTE SVOJE SILY, ZLE TO DOPADNE!

Margita Bubeníková

Doktor Milan Šišmiš

Pripadla nám milá úloha – pripomenúť si spoločne s vami, vážení čitatelia, 75. narodeniny PhDr. Milana Šišmiša, významného trenčianskeho historika, publicistu aj prispievateľa do našich novín a spoluautora monografie BECKOV I.

Milan Šišmiš sa narodil 8.5.1938 v Horných Našticiach a maturoval v okresnom meste Bánovce nad Bebravou. Vyštudoval na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave odbor história – archívnictvo. Prvé pracovné miesto dostal v Štátnom okresnom archíve v Topoľčanoch, pracovisko Uhrovec. Po absolvovaní vojenskej služby v Trenčíne zostal natrvalo v tomto meste. Najskôr sa zamestnal na Okresnom národnom výbore ako inšpektor kultúry a od 1.2.1966 začal pracovať v Trenčianskom múzeu, kde zotrval až do penzie. Prešiel od pozície odborného pracovníka pre dejiny feudalizmu k postu riaditeľa, vedúceho oddelenia a zástupcu riaditeľa.

Počas 32 rokov múzejníckej práce sa venoval záchrane mnohých muzeálnych predmetov, ktoré sa vďaka jeho zásahu dostali do expozícií múzea či na výstavy, prezentovali v tlači i knižne. Niekoľko titulov výstav a expozícií, ktoré sám zabezpečoval alebo sa na nich spoluautorsky podieľal , ako sú Turci na strednom Považí; Z obrazových zbierok Trenčianskeho múzea; Kováčstvo a zámočníctvo; 350. výročie tlačiarenských tradícií v Trenčíne; Z dejín remeselníckych cechov; Ján Lipský, slovenský kartograf; Rodina Mičátkovcov a slovenská kultúra; Erby majiteľov, držiteľov a kapitánov Trenčianskeho hradu; Lapidárium; Hradná studňa vo svetle historických legiend a skutočností, Feudálne justícia; Súčasná heraldická tvorba na Slovensku a ďalšie, nám naznačuje orientáciu jeho bádateľského záujmu na regionálnu históriu a heraldiku. Veľmi bohatá je jeho publikačná činnosť či už v odborných alebo regionálnych periodikách, rôznych príležitostných tlačiach, tiež katalógy k výstavám (Hrady stredného Považia vo výtvarnom umení, Cechy na strednom Považí, Všestranný MUDr. Karol Brančík, Trenčín vo výtvarnom umení). Publikoval práce z histórie jednotlivých obcí regiónu, napr. Z dejín obce Lubina, Z dejín Zemianskeho Podhradia, Z histórie Beckova...

Najvýznamnejším jeho dielom bolo zostavenie monografie Trenčín I. (1993) a Trenčín II. (1997), ktorá dokonca získala prvé miesto v kategórii monografií Slovenska za rok 1997 od Matice slovenskej a Slovenskej muzeálnej spoločnosti.

Aktívny bol aj v rôznych spoločenských organizáciách, ako sú Výbor MO Matice slovenskej v Trenčíne, Slovenská numizmatická spoločnosť, Spoločnosť pre dejiny vied a techniky pri SAV a ďalšie. Doposiaľ organizuje prednášky a semináre k dejinám obcí v regióne (Beckov, Trenčianske Stankovce, Drietoma, Opatová, Melčice, Adamovské Kochanovce, Uhrovec...), ale aj k výročiam rôznych historických udalostí – napríklad prednáška k 350. výročiu vpádu Turkov do Trenčína a okolia v roku 1663, ktorá sa konala 18.4.2013 v Posádkovom klube v Trenčíne.

Aj z tohto neúplného výpočtu jeho aktivít jasne vidieť, že hoci do penzie odišiel ako 61-ročný, neodišiel na odpočinok. Pokiaľ ide o jeho činnosť v súvislosti s Beckovom, tak PhDr. Šišmiš je dlhoročný prispievateľ do Beckovských novín, je spoluautor prvého dielu monografie BECKOV 1., spoluautor expozície Beckovského múzea, autor genealógie J.M. Hurbana pre Parlamentný inštitút Národnej rady SR (vyšla tlačou v r. 2007), autor príspevku o slávnom komeniológovi Dr. Jánovi Kváčalovi a ďalších prác.

Veríme, že sa čoskoro naskytne príležitosť na ďalšiu spoluprácu, trebárs na monografii BECKOV 2. Zatiaľ Dr. Šišmišovi želáme veľa zdravia, rodinnej pohody a neutíchajúci elán v bádateľskej práci na poli regionálnej histórie!

Dana Badžgoňová

(Použitá literatúra:
1. Mgr. Katarína Babičová: PhDr. Milan Šišmiš šesťdesiatročný;
2. podklady od PhDr. Šišmiša k článku).

Skalice - prírodná rezervácia

Pri prechádzke po tejto lokalite som bol prekvapený správaním sa niektorých „tiež“ milovníkov prírody. Starý lom od juhu kohosi zlákal na opekanie. Začiatkom júna štyria turisti si tam robili piknik. Bolo by žiaduce dať tam upozornenie o zákaze kladenia ohňa, prípadne i pri vstupe dať upozornenie zakazujúce túto činnosť. Ako paradox uvediem, že 50 metrov odtiaľ p. Margetín z Nového Mesta nad Váhom s kolegom mapovali flóru i faunu tejto lokality. Určite im Skalice v tomto období poskytli veľa príležitostí na kvalitné fotografické zábery. ***Ľubomír Paulus***

Na fotografii ***(b)*** Beckovské Skalice 29.6.2013
Maroš Margetín (1989), fotograf – pozri: http://www.fotomargetin.sk/

Beckovské studienky – doplnenie

V troch častiach pre Beckovské noviny p. Maslo veľmi hodnotne spracoval, resp. zmapoval studienky v chotári Beckova. Na doplnenie chcem uviesť, že jedna studienka sa nachádzala i na Špitálke, vyvierala z ľavého boku jarka. Ešte v 60-tych rokoch minulého storočia chodievala tam po vodu rodina z neďalekého domu. Neskôr, asi v 70-tych rokoch, bola necitlivo zahrnutá. Taktiež o pár metrov povyše boli položené betónové skruže, odkiaľ samospádom tiekla voda do najbližších domov. Dnes je už samospád nefunkčný, nakoľko po vybudovaní obecného vodovodu domy berú vodu z neho.

Ďalšia studienka je na Obore (na snímke). Je možné prepojenie medzi nimi, nakoľko sú veľmi blízko seba. Pamätám si, že vždy na jar sa studienky čistili od lístia a hliny. Ako deti sme mali radosť, keď sme sa, idúc okolo, napili z nich vody. ***Ľubomír Paulus***

Boli ste už v Beckovskom múzeu?

Beckovské múzeum alebo expozícia Kúria Ambrovec Trenčianskeho múzea Trenčín sa nachádza v Beckove vedľa parku pod hradom. Môžete v ňom uvidieť veľa zaujímavého: „V expozičných priestoroch nájde návštevník vystavený historický nábytok zo šľachtických interiérov, umelecké diela, obrazy, ale i výrobky ľudového umenia a umeleckého remesla. Vo dvore sú vystavené staré koče a hospodárske stroje“ (cit. z web-stránky TNM). Múzeum obsahuje aj obnovenú expozíciu o živote a diele J.M. Hurbana, slávneho beckovského rodáka a mnohé ďalšie exponáty.

Príďte a budete milo prekvapení. ***(b)***

Doplnenie k článku 50. výročie

Reštaurácie pod hradom

K článku Päťdesiate výročie reštaurácie pod hradom: Ján Ševčík spomína na beckovský „hotel“. Pán Ševčík zrejme nechcel uviesť dobu, v ktorej sme žili, avšak sa nemáme za čo hanbiť. Nič sa nezabudne a život ide dopredu a Beckov bol a bude Beckovom, ktorý je navštevovaný v každej epoche. Uvediem len čo viem ja.

1967 - v hoteli bol na návšteve János Kádár, prvý muž MĽR; 1968 - skupina Golden kids – Václav Neckář a spol. 1971 – Lev Jašin, legendárny brankár ZSSR; 1972 – Maršal Jakubovský v sprievode ministra obrany štátov Varšavskej zmluvy a veliteľom VVO gen. Kodajom, ktorý bol neskoršie poslancom FZ aj za našu obec. Za vedúceho p. Sládka tu bol častým hosťom minister vnútra Štefan Lazár a Jozef Golonka.

Do vinárne chodil Ivan Rajniak a Štefan Kvietik, ktorí boli priateľmi lesníka Vladimíra Marku. Leopold Haverl s Gymnikom. Navštívil nás aj Karel Gott, obsluhovala nebohá Anna Lacková. Častý hosť bol už nebohý Rudolf Okoličány, hokejový rozhodca, neskôr predseda tejto rozhodcovskej komisie. Lekári trenčianskej nemocnice, už nebohí primári Kratina, Omaník, Urbánek. V Beckove sa točili filmy Vreckári, Niet inej cesty, Námestie sv. Alžbety – personál a herci bývali a občerstvovali sa v našom hoteli. Organizovali sa tu zimné sústredenia futbalového oddielu Jednota Trenčín, keď ho trénoval Michal Vičan. Konali sa tam regrútske zábavy, plesy a tradičné zábavy. ***Pavol Hladký***

Na snímke mladí ľudia pred reštauráciou v 70-tych rokoch (archív BN)

Fotosúťaž hlaváčika jarného

To, že sa začala ďalšia turistická sezóna, ste už iste všetci zaregistrovali. Centrum obce plné áut a množstvo turistov mieriacich na hrad sú toho jasným signálom. Mnohí z nás sa tomuto ruchu vyhýbajú v útrobách svojich domov, v priestoroch záhrad a poniektorí hľadajú pokoj v prírode. No i tam občas natrafíte na turistov, ktorí taktiež vychutnávajú krásu beckovského chotára so štyrmi náučnými chodníkmi.

Jedným z takýchto nadšencov je aj **Jaroslav Šmíd** (na fotografii). Na internete som náhodne natrafila na jeho zaujímavý blog. Do oka mi padol článok Náučný chodník Sychrov – Tip na pekný výlet spojený so súťažou, publikovaný 21. mája 2013.

Tento náučný chodník patrí medzi náročnejšie (dĺžka približne 4 km), o čom by vedel rozprávať nejeden blúdiaci turista. Trasy by si už dlhší čas zaslúžili prehľadnejšie značenie, aby sa plánovaná dvojhodinová túra nenatiahla na štyri. Za zmienku stoja pekne upravené informačné tabule, ktoré boli vymenené z grantu OcÚ Beckov v roku 2010 za technicky vyhovujúcejšie. NCH Sychrov je najpríťažlivejší v skorých jarných mesiacoch, keď tam kvitne hlaváčik jarný (lat. Adonis vernalis). Práve na túto zákonom chránenú rastlinku s veľkými jasnými žltými kvetmi upozorňuje druhý informačný panel. Prírodná rezervácia Sychrov je výnimočná tým, že tu populácia hlaváčika jarného dosahuje severnú hranicu masového výskytu v tejto časti Slovenska.

Pán Jaroslav Šmíd si asi pred piatimi rokmi našiel nového koníčka. Tak ako niekto zbiera známky, pivné tácky alebo vláčiky, on zbiera hrady a zámky. Tým že ich navštevuje. A práve Beckov patrí v jeho zbierke medzi tie najobľúbenejšie. Výnimočnosť nášho regiónu ocenil tým, že o ňom napísal svoje zážitky a dojmy. Zároveň vyhlásil súťaž o najkrajšiu fotografiu hlaváčika jarného. Ak sa chcete odreagovať v prírode, zvoľte v dohľadnej dobe Sychrov. Stačí si zobrať so sebou fotoaparát. Svoj výlet doložte aj fotografiou informačnej tabule číslo 1. Poslaním fotografií na e-mailovú adresu smid.jaro@gmail.com sa prihlasujete do súťaže a súhlasíte so zverejnením fotografií. Súťaž nemá žiadny štatút a cenou pre víťazov a pre súťažiacich je pekný výlet.

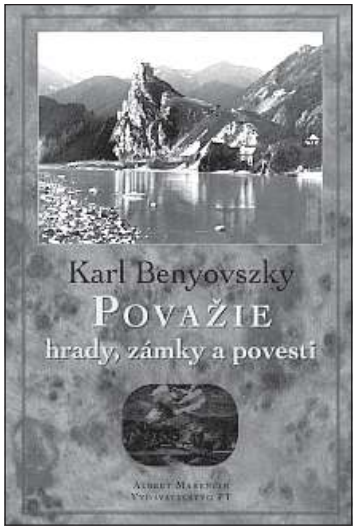
Kristína Jurzová

Považie Karla Benyovszkeho

Karl Benyovszky (1886-1962), milovník starej Bratislavy, jej obdivovateľ a popularizátor, vydal v roku 1932 knižku Das Waagtal seine Burgen, Schlösser und Sagen, ktorá sa druhého vydania dočkala pred desiatimi rokmi vo vydavateľstve PT Albert Marenčin v slovenskom preklade pod názvom Považie - hrady, zámky a povesti.

V úvode sa dozvedáme, že Karl Benyovszky vrelo odporúča cudzincovi, ktorý zavíta na Slovensko, absolvovať cestu Považím nie loďou, pretože rieka nie je splavná na celom toku, ale vlakom. „A práve cesta vlakom poskytuje návštevníkovi mimoriadne čaro, umožní mu nielen pokochať sa pohľadom na túto perlu Slovenska, ale aj pobudnúť v prekrásnych Tatrách.“ (s. 5)

Vysvetľuje, že: „Považie sa začína od Kráľovej Lehoty, tam, kde sa Biely Váh, prameniaci na úpätí Kriváňa, zlieva s Čiernym Váhom, tečúcim z horného Liptova, z Kráľovej hole. Od tohto miesta sa rieka nazýva Váh, na ceste priberá početné prítoky... a tečie k Dunaju.“ (s. 5-6) Na ďalšej strane sa dozvieme povesť o vzniku rieky Váh, o výstavbe hradov na Považí ako útočiska šľachty a poddaných pred nájazdmi nepriateľov, o tom, že Leopold I. zakázal obnoviť Turkami zničené hrady, a tak z mnohých máme dnes ruiny. Cudzincovi odporúča začať cestu z Bratislavy, z hlavnej stanice smerom na Žilinu. Cestou hore Váhom sa môže pohodlne kochať pohľadom na mestá, dediny, hrady a zámky po oboch stranách železnice. My sa na chvíľu zastavíme na trase medzi Novým Mestom nad Váhom a Trenčínom – v Beckove. Najskôr sa dozvieme povesť o vzniku novomestského kostola, ktorý dal postaviť vojvoda Stibor na mieste, kde našli počas poľovačky vzácnu šatku jeho dcéry, dar od anglickej princeznej, ktorú jej pred časom odvial vietor z Beckovského hradu, keď sa vyšla osviežiť na čerstvý vzduch zo sály plnej hostí. A ako vznikol Beckovský hrad? Stibor so svojimi spoločníkmi sa po skončení poľovačky utáboril na kopci oproti bralu. Bolo im veselo, príhody a žarty nemali konca, ale najlepšie zabával spoločnosť Stiborov dvorný blázon Becko. Keď si mohli všetci na záver niečo želať, Becko si prial postaviť na brale hrad. Stibor povedal: „Nech sa tak stane!“ a o rok sa konala prvá slávnosť už na novom hrade. Samozrejme, Benyovszky pripomína, že je to len povesť. Hrad bol osídlený už Slovanmi, vlastnil ho Matúš Čák, v r. 1379 ho daroval Ľudovít I. Mikulášovi Bánfimu a v roku 1388 Žigmund Luxemburský zase Stiborovi zo Stiboríc. Hrad nedobyli ani Turci, ale zničil ho požiar v roku 1729. Rozprávanie končí príbehom o smrti Stibora podľa ľudovej povesti. Starý poddaný sa bránil pred obľúbeným pánovým psom, a pretože psa vážne zranil, vojvoda ho dal zhodiť zo skaly. Do roka a do dňa skončil aj vojvoda svoj život – uhryzla ho vretenica a on sa zrúti z hradnej skaly. A tak sa naplnilo prekliatie.

V knižke sú uverejnené tri súdobé fotografie Beckova a jeden akvarel od Jozefa Fichera, známy z knižky Alojza Medňanského Malebná cesta dolu Váhom (1. vydanie 1822) z neskorších vydaní.

Ďalšie knižky Karla Benyovszkého boli o Bratislave: Obrázky z prešporského geta, Železná studnička, Tajuplné povesti zo starého Prešporka, Prechádzka starým Prešporkom, Malebné zákutia a dvory starého Prešporka. Ako prešporský rodák systematicky mapoval svoje rodné mesto. ***(b)***

REDAKČNÁ RADA BECKOVSKÝCH NOVÍN

vyhlasuje amatérsku fotografickú súťaž

NAJKRAJŠIA FOTOGRAFIA BECKOVA

v dvoch kategóriách:

a) Beckov 2013 - najkrajšia súčasná fotografia obce

b) Beckov, naša obec – najkrajšia fotografia z minulosti obce

Vážení čitatelia!

Redakčná rada Beckovských novín vyhlasuje súťaž o Najkrajšiu fotografiu Beckova v dvoch kategóriách: 1. Najkrajšia súčasná fotografia obce a 2. Najkrajšia fotografia z minulosti obce.

Svoje fotografie môžete posielať do 31.12.2013 v obálke (alebo priniesť osobne) na adresu: Obec Beckov, súťaž Najkrajšia fotografia obce, Beckov č. 180, 916 38 Beckov a zároveň aj mailom na: redakcia.bn@obec-beckov.sk vo formáte jpg a veľkosti od 1 do 5MB.

Práce všetkých súťažiacich budú vystavené v januári 2014 v priestoroch Obecného úradu a na web-stránke obce. Víťazné budú uverejnené v Beckovských novinách č. 1/2014.

O víťazovi súťaže rozhodnú hlasy návštevníkov výstavy (webu) a Redakcie BN. Pretože RR BN nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami či majetkom, ako odmenu môže ponúknuť „len“ publikovanie fotiek v BN č. 1/2014 a rozhovor s víťazmi súťaže.

Napriek tomu veríme, že sa do súťaže zapojíte a potešíte nás zaujímavými a netradičnými pohľadmi na našu obec! ***RR BN***

BECKOVSKÉ NOVINY – č. 2-2013 - vyšlo 17.7.2013. Vydáva Obec Beckov, 916 38 Beckov č. 180; IČO 311413. Ročník XVIII. Cena: 0,27 eura. ISSN: 1338-8142 02. Evidenčné číslo MK SR - EV 2878/09. Adresa redakcie: Beckov č. 180, 916 38 Beckov; e-mail: redakcia-bn@obec-beckov.sk; tel. kontakt: 032 7742722. Redakčná rada: Mgr. Dana Badžgoňová - šéfredaktorka; členovia: Kristína Jurzová, Ing. Darina Jarábková, Iveta Martišová, Lenka Martišová, Ľubomír Paulus. Grafická úprava a tlač: Tlačiareň J&K, Trenčín, Opatovská 41. Web-stránka obce: www.obec-beckov.sk.